

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 120

Ple del Parlament

Sessió 57, segona i darrera reunió, dijous 27 de juliol de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Proposició de Llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, relativa a les indemnitzacions i els ajuts per a dones víctimes de violència masclista i llurs filles i fills 202-00027/13	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional 302-00313/13	17
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la T-mobilitat 302-00314/13	26
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge 302-00315/13	36
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el projecte de Llei de memòria democràtica de Catalunya 302-00321/13	45
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional (continuació) 302-00313/13	55
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la T-mobilitat (continuació) 302-00314/13	55
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (continuació) 302-00315/13	56
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el projecte de Llei de memòria democràtica de Catalunya (continuació) 302-00321/13	56
Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de reconeixement del Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison com a entitat d'interès públic 401-00037/13	57
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el lloguer d'habitatges 302-00322/13	58

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el turisme com a font de riquesa 302-00316/13	68
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones LGBTI 302-00317/13	77
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els greuges econòmics i fiscals de l'Estat espanyol envers Catalunya 302-00318/13	88
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels drets dels ciutadans i de la democràcia arreu dels Països Catalans 302-00320/13	98
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Corredor Mediterrani 302-00319/13	108
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el lloguer d'habitatges (continuació) 302-00322/13	118
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el turisme com a font de riquesa (continuació) 302-00316/13	118
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones LGBTI (continuació) 302-00317/13	120
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els greuges econòmics i fiscals de l'Estat espanyol envers Catalunya (continuació) 302-00318/13	120
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels drets dels ciutadans i de la democràcia arreu dels Països Catalans (continuació) 302-00320/13	121
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Corredor Mediterrani (continuació) 302-00319/13	121

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 57.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera de Territori i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La presidenta

Bon dia, diputats i diputades.

Proposició de llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, relativa a les indemnitzacions i els ajuts per a dones víctimes de violència masclista i llurs filles i fills

202-00027/13

Reiniciem el Ple amb el segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Igualtat i Feminismes sobre la proposició de llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, relativa a les indemnitzacions i els ajuts per a dones víctimes de violència masclista i llurs fills i filles.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la diputada Beatriz Silva Gallardo, que en fou designada ponent relatora.

Beatriz Silva Gallardo

Muchas gracias, presidenta. Buenos días, diputados, diputadas, *consellera*. Antes de comenzar, me gustaría dar las gracias a las diputadas que han formado parte de esta ponencia, especialmente a las que han podido participar en las sesiones o haciendo aportaciones: a la Susanna Segovia, a la Jenn Díaz, a la Ester Vallès y a la Basha Changue. Creo que todas hemos intentado trabajar con la mejor disposición para conseguir el mejor texto.

Como relatora ponente, quiero dar las gracias también al equipo jurídico, a la Noemí Osorio, a la Núria Lucena, a la letrada Mercè Arderiu, que han puesto mucho empeño en mejorar esta propuesta y hacerlo, además, a tiempo para que pudiera ser aprobada antes de que acabara el actual periodo de sesiones. También quiero dar las gracias a los juristas de los grupos parlamentarios, en mi caso, Álvaro Rebollar, que es también, en parte, autor de esta propuesta.

Esta proposición de ley no es nueva, nació en la anterior legislatura como un proyecto de ley alternativo del Grupo Parlamentario Socialistas a un decreto del Govern que constataba que las víctimas de violencia machista no estaban recibiendo las indemnizaciones a las que tienen derecho por ley. Aquella propuesta de reforma a la Ley 5/2008, del derecho a las mujeres a erradicar la violencia machista, al igual que el dictamen que hoy someteremos a votación, perseguía elevar el monto de estas ayudas homologándolas a otros supuestos similares, como era el de las víctimas del terrorismo, y además que este monto estuviera garantizado por ley.

Aquella proposta decayó por el fin de la legislatura, volvió a entrar en esta, pero el texto base que hemos discutido a lo largo de estos meses no fue el original, sino el texto alternativo que presentó el Govern, que proponía seguir regulando las indemnizaciones por decreto y que no proponía, por ello, ninguna cifra concreta en las cuantías a las que tienen derecho las víctimas de violencia machista y sus hijos e hijas.

A lo largo de la ponencia, pudimos escuchar aportaciones de una veintena de personas expertas –jueces, juezas, juristas, especialistas en violencia machista, en infancia–, que dieron su opinión a lo largo de seis sesiones sobre los dos textos. Y en el dictamen que se votará hoy en base a las enmiendas presentadas por los grupos parlamentarios ha prevalecido que las indemnizaciones se regulen por ley, que no dependan del gobierno de turno y también que se homologuen a otros supuestos similares.

Hemos conseguido, además, mejorar la propuesta que hacía el proyecto original, que era la de elevar las indemnizaciones que reciben los hijos e hijas de madres asesinadas por violencia machista de 5.691 euros a 73.500. Y lo que al final se ha pactado y que está en el dictamen que se someterá hoy a votación establece que se creará un baremo propio para Cataluña y que los huérfanos y huérfanas recibirán una indemnización mínima de doce veces el valor anual de la renta de suficiencia de Cataluña, algo que se traducirá en 103.261 euros.

También establece que las mujeres supervivientes de la violencia machista recibirán dos veces el valor anual de la renta de suficiencia de Cataluña, lo que implicará subir el monto de la indemnización actual desde 3.073 euros a 17.210. Además, se garantizará por ley que las madres que pierdan a sus hijos e hijas producto de la violencia vicaria tengan derecho a una indemnización y que esta sea equivalente a seis veces el indicador de renta de suficiencia de Cataluña anual, lo que equivale a 51.630 euros.

Todas estas cifras han sido establecidas, como mínimo, para permitir que puedan ser más altas según las circunstancias particulares que se den en cada caso. Aunque todas somos conscientes de que no existe una cifra que indemnice por la pérdida de una madre o de un hijo o una hija, son cantidades muy superiores a las que ahora mismo se están recibiendo y que les permitirán afrontar el futuro con más posibilidades y dignidad.

Otro de los objetivos de esta reforma es desvincular de la vía judicial la recepción de unas indemnizaciones que no deberían estar sujetas a una sentencia, porque las víctimas tienen derecho a ellas, denuncien o no. Y también busca poner fin a los impedimentos con los que se encuentran actualmente las víctimas para acceder a estas ayudas. Lo hace mejorando los protocolos de información y de coordinación, pero ampliando también las autoridades que tienen potestad para acreditar que una mujer ha sufrido esta violencia.

En definitiva, esta reforma de ley facilitará el acceso efectivo a las indemnizaciones y, además, incrementará de forma muy importante los importes que hasta ahora recibían y que no se corresponden con la gravedad de los hechos que los motivan.

En mi siguiente intervención explicaré un poco más los detalles.

Gracias.

La presidenta

Tot seguit, obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per defensar en el Ple per un temps màxim de set minuts... (*Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.*) Diputada, per què em demana la paraula?

Susanna Segovia Sánchez

Sí, presidenta. Ja n'havíem informat el secretari general també, però nosaltres, En Comú Podem, ens retirem de l'esmena que hi havia reservada. Per tant, no entrarem en el torn de debat actual.

La presidenta

D'acord, moltes gràcies. Doncs els que han reservat esmenes per defensar en el Ple, per un temps màxim de set minuts, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus. I per iniciar té la paraula, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, la senyora Beatriz Silva Gallardo.

Beatriz Silva Gallardo

Buenos días una vez más. En este turno de intervención que hago como representante del Grupo Parlamentario Socialistes i Units per Avançar, me gustaría dar las gracias a las diputadas que hicieron posible que yo fuera ponente relatora de esta ley, que me escogieron. Para mí ha sido un privilegio poder coordinar los trabajos de reforma a la Ley 5/2008, que impulsé en la anterior legislatura y que, si bien es una reforma muy puntual, aborda un reto que es crucial en nuestra sociedad, y es cómo abordamos los feminicidios y sus consecuencias.

Quiero dar las gracias especialmente a las diputadas Susanna Segovia, Ester Vallès y Basha Changue, porque gracias a ellas el texto pudo volver a su espíritu original, que era el de garantizar las indemnizaciones por ley, que no dependieran del gobierno de turno, pero también que las cifras se incrementaran de una manera muy importante respecto a las que reciben actualmente, incluso de manera más ambiciosa que el proyecto que mi grupo parlamentario ingresó en 2020 y en 2021.

Las decisiones respecto a esta reforma, las adoptamos después de escuchar a muchas personas. Y valoramos, por ejemplo, que perder a una madre deja en una situación de mucha más indefensión a un niño o a una niña cuando se trata de un feminicidio, porque con esta violencia pierde normalmente a sus dos progenitores. Por esta razón, decidimos que el monto fuera de 103.261 euros, superior a la cifra que barajábamos al principio.

También durante el transcurso de la ponencia, y a pesar de que una mayoría de las personas que comparecieron se mostraron partidarias de que las indemnizaciones fueran homologadas a las víctimas del terrorismo –como proponía el proyecto original que presentó mi grupo parlamentario–, las diputadas estuvimos de acuerdo que nos sentíamos más cómodas creando un baremo específico para la violencia machista en Cataluña, que es lo que finalmente hemos pactado.

Cuando tuvimos el debate a la totalidad, yo expuse aquí que lo que buscábamos con esta propuesta era brindar una oportunidad para que se produjera este debate y se tomara una decisión consensuada. Creo que eso se ha conseguido y que es importante porque una de las fortalezas de la ley de erradicación de la violencia machista fue que nació fruto de un consenso amplio entre todas las fuerzas políticas que fueron capaces de dialogar y ponerse de acuerdo en un texto que fue pionero.

Creo que todos y todas estamos de acuerdo en que el espíritu de buscar consensos en temas tan sensibles como la violencia que sufren las mujeres por el hecho de ser mujeres es crucial para que la sociedad asuma este reto como propio. Y es crucial porque las leyes que se aplican, las que transforman la realidad y cambian la vida de las personas, son aquellas que son fruto del consenso y la negociación.

La escritora chilena Diamela Eltit sostiene que solo las mujeres podemos cambiar nuestra condición y que, si no lo hemos hecho todavía, es por la colonización que sufrimos de nuestro ideario. Ella dice que cambiar el imaginario del poder masculino no se hace solo por ley, sino a través de la descolonización de los idearios femeninos, y que esto tenemos que conseguirlo nosotras mismas. Creo que, en estos últimos años, las mujeres hemos avanzado mucho en este camino de descolonización de los imaginarios, y uno de los más importantes es que la sociedad asuma que la violencia machista no es algo normal ni es una violencia de segunda.

Y una prueba de que la consideramos una violencia de segunda explica que la indemnización que seguimos hasta hoy dando a una víctima acreditada de violencia machista con secuelas *graves* en Cataluña sea solo de 3.067 euros, o que el decreto del Govern que dio origen a esta propuesta estableciera que los hijos e hijas de una madre asesinada por violencia machista solo recibieran 5.691 euros.

Sin embargo, esta reforma no solo va de cifras, sino que tiene un valor simbólico, porque quiere lanzar el mensaje de que la violencia que sufren las mujeres no es una violencia diez o veinte veces inferior a otros tipos de violencia, porque creemos que

es necesario reflejar también en cifras que perder a una madre fruto de la violencia de género no es una situación menor a perderla por otro tipo de violencia.

Esta ley lanza también un mensaje importante, porque no pide que las mujeres tengan que acreditar con una sentencia que han sufrido violencia de género. Son los propios servicios que las atienden –los sanitarios, los policiales, los recursos de acogida– los que dirán que ha sido víctima de violencia machista. Además, permitirá hacer efectivas unas indemnizaciones que casi no se están otorgando y que son parte de una política de reparación y reconocimiento que debería estar garantizada más allá de las contingencias del momento.

Los feminicidios son una de las formas más crueles de violencia que existen en nuestra sociedad y son, sin lugar a duda, la forma más extrema de violencia machista, porque acaba con la vida de las mujeres. Es la expresión más dramática de la desigualdad entre hombres y mujeres, una manifestación de terror que socava la democracia, porque tiene una intencionalidad política, que es conseguir que las mujeres tengan miedo y que se vean relegadas al espacio privado. Es una situación de la que somos responsables como sociedad. Por eso, dedicar recursos para combatirla, visibilizarla y mitigar sus consecuencias tendría que ser una prioridad de todas las administraciones, también del Gobierno de Cataluña.

En este sentido, no me gustaría acabar esta intervención sin hacer mención de la decisión del Govern de presentar un texto alternativo a la propuesta original, porque, creo, representó lo contrario al espíritu de consenso, a aquello de sumar fuerzas para defender los derechos de las mujeres de los que hablaba anteriormente. Fue un texto pensado solo para evitar que una propuesta que era positiva, que las indemnizaciones estuvieran garantizadas por ley y que los montos fueran acordes a la gravedad de lo que representa, no saliera adelante porque no era una iniciativa de la *conselleria* de Feminismos.

Consellera, no sé si es consciente de que ninguna de las personas que comparecieron, tampoco las que propuso su grupo parlamentario, respaldó su propuesta de que las indemnizaciones siguieran dependiendo de un decreto de su gobierno –ninguna. Tampoco apoyaron su argumento de que esto no era necesario que estuviera por ley porque ya existía la *conselleria* de Feminismos para encargarse.

El trabajo parlamentario que hacemos aquí está por sobre las personas, por sobre los egos, porque nos trasciende. Las legislaturas se acaban, pero las leyes se quedan, y deberíamos procurar trabajar unidas, las mujeres que están en el Gobierno y las que estamos aquí, para que estas leyes favorecieran a todas las mujeres a las que representamos aquí. En eso consiste la sororidad y la hermandad entre mujeres que ha hecho fuerte al movimiento feminista y que debería hacerse patente también entre nosotras.

No me queda más tiempo, así que quiero dar las gracias nuevamente a los grupos parlamentarios que darán apoyo a este dictamen, y decir que hemos reservado una enmienda técnica que no ha sido aceptada, pero que pediremos votación separada porque los equipos técnicos de la casa consideran que la ley tendrá algunos defectos técnicos si esta enmienda permanece.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellers*, personas que nos acompañan hoy... Hoy finaliza aquí un trámite que, como ya se ha comentado, se iniciaba hace aproximadamente un año con un debate a la totalidad de una proposición de ley del Partido Socialista. Ese debate acabó con la aprobación de una enmienda a la totalidad con un texto alternativo, que es con el que se inició el trabajo de la ponen-

cia. Desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans, ya anunciamos, durante aquel debate, que compartíamos gran parte de las críticas a la situación existente, que, al fin y al cabo, eran las que daban pie al inicio de esta tramitación legislativa.

Las indemnizaciones, tal y como estaban planteadas, no estaban funcionando, y los hijos e hijas huérfanos de mujeres asesinadas, que se ven inmersos en una situación realmente de especial vulnerabilidad, recibían unas cantidades que, sin duda alguna, debían ser revisadas; por supuesto que debían ser revisadas. Pero no solo eso. También necesitamos revisar el modelo, revisar los protocolos y revisar la prevención, revisar muy bien a qué destinamos cada euro que tenemos para conseguir avanzar en la lucha contra esta lacra. En Ciudadanos somos muy conscientes de la gravedad del problema y de las dificultades que se encuentran las víctimas de violencia machista cuando, como sociedad, fallamos en nuestro objetivo de evitar este tipo de violencia.

Requieren, sin duda alguna, toda nuestra atención, y toda nuestra atención no son solamente las indemnizaciones de las que se habla hoy aquí en esta proposición de ley. De hecho, es prioritario atender y proteger a las víctimas si queremos abordar de forma efectiva este grave problema social. Hay que proporcionar recursos para garantizar el bienestar y la seguridad de las víctimas en riesgo, ofrecer una protección inmediata para salvar vidas, y no podemos ni debemos quitar el foco de ahí.

Nosotros no vamos a oponernos a esta modificación legislativa. Como digo, estamos muy de acuerdo en algunas cuestiones que quedarán resueltas, como revisar esa indemnización que reciben los huérfanos de mujeres asesinadas. Pero después creemos que debemos ser muy rigurosos a la hora de decidir a qué destinamos cada recurso que tenemos. Nuestras enmiendas iban un poco en esa línea, y si de verdad queremos avanzar, no podemos perder el foco de nuestro objetivo, que debe ser, como decía, garantizar el bienestar y la seguridad de las víctimas, que siguen en riesgo.

Y una de las herramientas que ayudan a luchar contra esta lacra son las unidades de valoración forense integral, equipos multidisciplinarios formados por psicólogos, trabajadores sociales y médicos forenses, que dan una respuesta coordinada, específica y especializada. Son equipos de diferentes profesionales que valoran el diagnóstico concreto de un posible caso de violencia machista a través de la elaboración de informes que permiten un diagnóstico de la violencia más allá de la simple búsqueda de la sintomatología de una agresión concreta. Estas unidades son las que ayudan a los jueces a tomar las medidas más adecuadas en las órdenes de protección y, por tanto, no solo ayudan a valorar la situación de la víctima, sino que ayudan a dar una respuesta apropiada y efectiva en la prevención.

La Ley orgánica 1/2004, de medidas de protección integral contra la violencia de género, las definía e instaba a su implantación. Sin embargo, prácticamente veinte años después nos encontramos que las unidades de valoración forense integral siguen siendo insuficientes en Cataluña, por lo que no podemos hablar de una implantación efectiva. Esto ocurre porque no existe una regulación adecuada ni se destinan los medios necesarios. Y, por tanto, no logran cumplir con la función para la que fueron pensados, que no era otra, como decíamos, que ayudar a valorar no solamente la situación de la víctima, sino también a dar una respuesta idónea y efectiva en la prevención a futuro.

Desde Ciutadans elaboramos y registramos una iniciativa legislativa que pretendía impulsar de forma decidida estas unidades en Cataluña con el objetivo de luchar contra la violencia machista. Y nos hubiera gustado debatirla también aquí hoy, en este Pleno. De hecho, pedimos el traerla hoy aquí a pleno en la última Junta de Portavoces, porque creíamos, y seguimos creyendo, que hubiera sido muy interesante debatirla conjuntamente, pero no obtuvimos el respaldo ni apoyo suficiente de los otros grupos parlamentarios para poder hacerlo.

Aun así, nosotros insistiremos porque creemos que la implantación de más unidades de valoración forense integral es una línea importante de avance. Creemos que ese es el camino, porque, además, en la práctica, luego acabamos viendo que las indemnizaciones, que no están diseñadas de una forma rigurosa, acaban siendo como una lotería que le toca solo a unas pocas de las víctimas afectadas.

Como digo, insistiremos en la tramitación de nuestra proposición de ley sobre unidades de valoración forense integral, y espero que, si el resto de los grupos apoyan que pueda ser traída a algún próximo Pleno, podamos continuar en breve debatiendo mucho más profundamente sobre cómo avanzar en la lucha contra la violencia machista.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, i per expressar llur posicionament sobre el text del dictamen, i per un temps de set minuts per grup, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Ester Vallès Pelay.

Ester Vallès Pelay

Bon dia, presidenta. Membres de la Mesa, consellera, diputades, diputats... És un orgull per mi poder estar avui aquí participant d'aquesta Proposició de Llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista. Creiem que la violència masclista és una xacra de la nostra societat i cal fer tots els esforços per sensibilitzar, prevenir i erradicar aquesta violència masclista.

M'agradaria començar pel principi, amb la definició de què és la violència masclista. Doncs és aquella violència que s'exerceix sobre la dona pel sol fet de ser dona. Existeixen, com ja hem anat repetint cada cop que tenim l'oportunitat de parlar d'aquest tema, diferents tipus de violència, i és important conèixer aquestes violències per poder-les identificar. Parlem de la violència física; parlem de la psicològica, que és una de les més invisibles; la violència obstètrica; l'econòmica; la institucional; la sexual; la violència de segon ordre, i la violència vicària.

I per què modifiquem aquest article? Perquè la violència masclista no té cabuda en la nostra societat, i per això el modifiquem, per reparar les dones víctimes de violència masclista i les seves filles i fills, tenint en compte sempre que res no pot substituir la pèrdua de la mare, en el cas de filles i fills, o la pèrdua dels fills, en el cas de les mares.

En aquest cas concret, ens hem centrat en les indemnitzacions i ajuts a què poden tenir accés. I quins són els nostres objectius? Els nostres, els de Junts per Catalunya –i crec que no m'equivoco dient que també de gairebé tota la resta de companyes de la ponència–, són que amb aquesta modificació s'assoleixi, u, que aquests ajuts i indemnitzacions siguin accessibles per al màxim de dones i filles i fills víctimes de violència masclista; dos, que s'augmenti la quantitat establerta, assumint que mai serà suficient, i tres, que no s'hagi d'esperar a tenir una sentència ferma per poder sol·licitar aquests ajuts.

Desenvolupem aquests punts. Un dels motius per aprovar aquesta reforma de l'article 47 és que fins al moment molt poques dones podien accedir a aquestes indemnitzacions, ja sigui per desconeixement de la seva existència o pels requisits jurídics per acreditar la seva condició com a víctima de violència masclista. És en aquest últim cas, l'acreditació de la seva condició, quan la víctima entra en un procés de revictimització, que empitjora i allarga el seu procés a la reparació.

I què busquem amb tot això? Busquem simplificar els tràmits per tal que moltes més dones puguin accedir a aquestes indemnitzacions i garantir el dret a la reparació de les víctimes de violència masclista. A més a més, hem proposat augmentar la quantitat de la indemnització per llei, evitant que es faci per decret promulgat pel govern de torn, donant així una seguretat més jurídica.

La quantia es basa en l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, l'IRSC. Les dones supervivents d'alguna violència masclista tindran el dret a percebre dues vegades aquest índex anual. Ho fem perquè és una mesura de reparació i volem assegurar que tant les dones com les seves filles i fills tenen els recursos per portar una vida digna, encara que insistim que res no pot compensar el dolor o el patiment i res no pot substituir una pèrdua.

També tenen dret a rebre la indemnització les dones a les quals han mort el fill o la filla o la persona de la qual sigui representant legal en el marc de la violència vicària. En aquest cas, tindrien dret a percebre sis vegades l'índex anual. I, quan sigui la víctima de violència masclista una víctima mortal, els fills tindran dret a percebre dues vegades aquest índex anual.

No cal portar resolució judicial en el supòsit que hagi estat impossible el seguiment d'un procediment judicial contra l'agressor, per exemple, en el cas que aquest es suïcidi. Un exemple d'això seria el cas d'en Leo, el nen que va ser assassinat pel seu pare en un hotel de Barcelona el 24 d'agost del 2021. Com que el seu pare es va suïcidar, mai hi podrà haver una sentència i la seva responsabilitat penal s'extingeix. Si aquest text hagués estat vigent, la mare d'en Leo hauria pogut accedir a aquesta indemnització per violència vicària.

També hem de posar el focus en l'obligació dels i les professionals implicades en l'atenció de les víctimes de violència masclista –que són serveis socials, Salut, oficines d'atenció a la víctima, cossos policials i funcionaris de justícia– de compartir entre ells tota la informació de casos de violència masclista i informar les víctimes de l'existència d'aquestes indemnitzacions i aquests ajuts. Per què? Perquè un dels motius pels quals se'n beneficiaven tan poques persones és perquè de vegades ni els propis operadors en coneixien l'existència.

Amb aquesta modificació posem la víctima al centre, agilitzant el seu procés de reparació, ampliant els organismes i serveis que tenen potestat al territori català d'atorgar aquestes acreditacions administratives a les dones que han patit una situació de violència masclista. I també així aconseguim una major equitat territorial.

Aquestes són oficines de l'Institut Català de les Dones, serveis socials, serveis de Direcció General per a l'Erradicació de les Violències Masclistes, els SIEs, el SIAD, l'oficina d'atenció a la víctima del delictes, recursos públics d'acollida i entitats subvencionades per una administració pública concreta per a l'atenció de dones víctimes de violència masclista, els Mossos d'Esquadra, els agents del Servei Català de la Salut.

La indemnització econòmica es podrà sol·licitar en el període de cinc anys. Ampliem aquest termini perquè les dones puguin exercir el seu dret a sol·licitar aquesta indemnització.

I amb tot això, des de Junts per Catalunya, insistim que s'han de seguir prenent mesures de prevenció, de sensibilització i abordatge de les violències masclistes. Creiem que aquesta modificació de llei ha de ser el reflex d'una societat que avança, d'una societat més justa i que tingui unes institucions a l'alçada, posant sempre la víctima en el centre.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari de VOX, la diputada, la senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bien, gracias. Molt bon dia. Bé... La relatora acaba de dir que no hay nada que pueda compensar la pérdida de una madre o de un hijo. Y es que este es el gran asunto, porque nosotros nos preguntamos: ¿y la pérdida de un padre? (*Alguns aplaudiments.*) Es que hasta ese punto les hace llegar su fanatismo.

La crueldad de la ideología de género se consuma conquistando el corazón de las leyes, como sucede con esta ley, la Ley 5/2008, del 24 de abril. Y es que esta y otras leyes son el mayor retroceso para la igualdad de hombres y mujeres.

Todos ustedes mienten cuando dicen que VOX niega la violencia contra las mujeres, cuando la verdad es que VOX con lo que no está de acuerdo es con la imposición de la ideología de género para convertirla en doctrina oficial legal.

Siempre hemos condenado toda violencia; de hecho, como bien saben todos ustedes, VOX ha participado y VOX sigue participando, día tras día, en todos los minutos de silencio que ha acordado este Parlamento. Cuando se ha producido precisamente la muerte de una mujer a manos de un hombre, ya sea su pareja o su expareja, siempre VOX está ahí para condenarlo.

Sin embargo, son ustedes los que niegan los minutos de silencio cuando la violencia la sufren los hombres y los hijos a manos de sus mujeres o sus madres. Es que para ellos no hay minutos de silencio. Y consideramos que eso es inhumano e incoherente. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, sí, los diputados de VOX no participamos del dogma progre de la criminalización de los hombres, porque consideramos que hay personas que, independientemente de su sexo, pues, ejercen la violencia, y otras personas que no, y también porque no damos la espalda a la realidad. Y es que, en el año 2021, 3.356 hombres fueron víctimas de violencia doméstica en España, y en el año 2022 el índice de violencia en hombres ha subido.

Y no nos cansaremos de combatir las falsedades e injusticias de las leyes de género. Y eso pasa por derogar todas aquellas leyes de género que en sí mismas son discriminatorias.

Nuestro ordenamiento jurídico tiene que asegurar que todos los españoles tengamos los mismos derechos y las mismas obligaciones, y debe garantizarse la igualdad de condiciones para todos en cualquier circunstancia. Y es que hay que dar cobertura, protección y asistencia a todas las personas por igual que padezcan algún tipo de violencia, porque el derecho a la protección no debe tener su perspectiva de género.

Todos ustedes se ponen la medalla de ser los más feministas de la historia y de defender a las mujeres, ¿no? Incluso a veces están en una lucha de a ver quién más y mejor defiende a las mujeres, cuando la realidad es que tenemos, al menos, 1.155 reducciones de pena en aplicación de la Ley orgánica 10/2022, de 6 de septiembre, de garantía integral de la libertad sexual, y ciento quince excarcelados –datos a fecha de 5 de julio del Consejo General del Poder Judicial. Eso sí, con una salvedad, ya que pueden ser más, ya que no todos los órganos judiciales han aportado la información sobre las excarcelaciones producidas. ¿Y esta es la defensa que hacen ustedes de las mujeres? Y no, señores diputados, ustedes *no* nos defienden. De hecho, sus leyes de género crean todavía más inseguridad para las mujeres, porque no han dejado de aumentar los delitos de violencia en contra de las mujeres. Y no solo eso, sino también el despilfarro del dinero público en insensatos estudios ideológicos y también en sus chiringuitos de género.

Y, miren, la modificación del artículo 47 de esta ley consideramos que es indigna, es aberrante y es inconcebible. Primero, porque se establece la indemnización solo para mujeres, hijos de violencia machista o violencia vicaria. Para las mujeres, dos veces el indicador de renta de suficiencia de Cataluña –otro de sus inventos separatistas–; para los hijos, por el fallecimiento de su madre, doce veces el indicador de renta de suficiencia de Cataluña, y para las mujeres que han sufrido violencia vicaria, seis veces el indicador de renta de suficiencia de Cataluña.

Y nosotros nos preguntamos en este sentido: ¿qué hacemos en nuestra región, en Cataluña, cuando suceda un caso, por ejemplo, como la madre de Fitero, que envenena a sus tres hijos con sulfamán, a sus tres hijos menores de edad, y, al ver que no funcionaba, los intentó apuñalar? Hablamos de niños menores de edad, de tres, de

cinco y de nueve años. Y, según ustedes y según lo que se está aprobando hoy, estos niños menores de edad, de tres, de cinco y de nueve años, incluso el padre, no tienen derecho a una indemnización. Y ¿saben por qué? Y eso no se lo pregunto a ustedes, porque ustedes ya lo saben, sino para los catalanes que nos estén viendo. Pues porque la agresora es una mujer y es la madre. Es por esto por lo que no tienen derecho, estos niños, a una indemnización. (*Alguns aplaudiments.*)

Se establece que el plazo para reclamar la indemnización sea de cinco años desde el momento que exista una acreditación administrativa de la situación de violencia por los organismos y servicios acreditativos administrativos o desde la notificación de la sentencia sin necesidad de que sea firme. Después nos encontramos que los Mossos d'Esquadra y los funcionarios judiciales tienen la obligación de informar a las víctimas de la indemnización, y consideramos que esto es inadmisibile, porque no son sus funciones.

Y, miren, nuestro grupo parlamentario no asumió el informe de la ponencia, entre otros motivos porque todo el trabajo que se ha realizado es en una única dirección, sin oír incluso otros argumentos de los postulados de los ya conocidos de la ideología de género. Y, de hecho, todo es en una misma dirección, y no podemos estar de acuerdo en este sentido.

Después, no hemos participado en la modificación de dicha ley, como ustedes saben, y tampoco vamos a favorecer su aprobación, porque es excluyente y es discriminatoria. No protege a todas las víctimas de violencia por igual y tampoco a sus hijos, creando una desigualdad no solo entre hombres y mujeres, sino también con los hijos de cada víctima de violencia. Y nosotros es algo en lo que no podemos estar de acuerdo.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, en primer lloc, m'agradaria també sumar-me als agraïments que han fet altres companyes per la tasca feta en aquesta ponència, que, si més no, doncs, és una altra mostra d'aquest petit oasi que tenim a la Comissió de Feminismes, on ens permetem treballar, diguem-ne, fora de tensions i colors de tota mena.

Bé, la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, va ser una llei pionera en el seu moment precisament per establir una diferència que és cabdal, com han explicat també algunes companyes en intervencions anteriors, que és establir que la violència masclista és aquella que s'exerceix contra les dones pel fet de ser dones i no només la violència de gènere circumscrita a l'àmbit de la relació prèvia entre l'agressor i la víctima. I això és molt important de mantenir precisament perquè va ser aquest Parlament qui va legislar per primera vegada en aquest sentit, sent un altre cop capdavanter en la defensa dels drets i llibertats a Catalunya i que ha servit d'exemple en altres indrets de l'Estat espanyol.

Sí que és cert que hi ha una tasca pendent en el feminisme, diguem-ne, *mainstream*, hegemònic, podríem dir, que és abordar com la violència que reben les dones pel fet de ser dones es transmet també des de les dones. I és per aquí, companyes, per on se'ns colen les escletxes de l'extrema dreta, com hem vist a les intervencions anteriors. Per tant, aprofito també per fer aquesta reflexió col·lectiva cap a les companyes del moviment feminista que generen les teories a les que ens acollim aquí per abordar coses que no són noves tampoc. Perquè Bell Hooks ja ho deia des dels anys setanta en els seus llibres i postulats com a teòrica feminista, i que és una tasca pendent que en els temps que vivim, doncs, és, si més no, urgent d'abordar.

Estem, evidentment, molt d'acord amb aquest preàmbul, no? És a dir, la reparació per haver estat víctima de violència masclista és una cosa impossible, és a dir, és una qüestió que no és abastable, no existeix, no pot ser..., cap, diguem-ne, mesura, cap quantia econòmica podrà mai reparar el que significa ser víctima de violència masclista, perdre una mare, perdre un fill. Però, tot i així, era molt important i molt necessari fer aquesta adequació i revisió de les indemnitzacions que hi havia fins ara perquè, com han comentat també altres companyes, en les comparatives de quanties econòmiques, doncs, eren gairebé irrisòries. La modificació que hem fet avui, tot i ser conscients que no hi ha cap quantia que pugui ser ajustada a aquesta reparació, com a mínim és més digna.

També estem contents de veure i d'haver pogut aportar a l'eliminació de la burocràcia que representa aquesta modificació legal, no només pel fet de simplificar els tràmits per accedir a aquestes prestacions i amplificar-les perquè puguin arribar a la majoria de dones, sinó perquè també elimina aquesta judicialització d'un procés de violència, d'un procés final, diguem-ne, d'aquesta violència, no necessitant aquesta sentència judicial per poder accedir a les indemnitzacions i, en canvi, dotant els serveis d'atenció a la víctima, els serveis d'administració que atenen i acompanyen aquests processos per acreditar aquesta situació de violència masclista, independentment de si el cas està judicialitzat o no. També veiem molt positiu que s'ampliï el termini per poder sol·licitar aquestes indemnitzacions fins a cinc anys després dels fets, cosa que fins ara, doncs, era molt menor.

Com han dit també en altres intervencions, els barems propis d'aquestes indemnitzacions per violència masclista, tot i que a la ponència inicial, a proposta del Partit Socialista, era d'alguna manera equiparar-ho amb els barems de víctimes per terrorisme, que no amb el terrorisme... –volem també puntualitzar això, perquè en el seu moment també va ser un punt de debat en aquesta cambra–, doncs, si aquestes dues vegades l'IRSC, o dotze vegades en el cas dels fills i filles o sis vegades en el cas de la violència vicària, són quanties que, per una banda, són més dignes, com ja hem dit, però, per una altra, confereixen un barem propi i, diguem-ne, ajuden a que durant els processos no quedi a criteri del magistrat que gestiona aquests casos, en el cas de la judicialització, d'utilitzar els criteris que consideri oportú cada magistrat, que ara s'estan fent servir els criteris d'accidents de trànsit. Per tant, considerem importantíssim que això estigui blindat per llei, que no depengui del govern de torn i que en aquest cas quedi lligat en el propi text legal.

Després volia parlar també del que ha significat aquesta esmena número 6, aquesta esmena que vam reservar per poder votar en el Ple, que finalment preveiem que acabaria decaient. Però no vull deixar de parlar d'aquesta esmena i tot el debat que hem tingut durant la ponència al respecte de la gradació que fa possible que aquest mínim que hem establert de dos vegades, dotze vegades i sis vegades l'índex, doncs, pugui ser augmentat.

És important tenir en consideració la dimensió més àmplia de les afectacions i els impactes que pot tenir la violència masclista en el cas de les supervivents, i no només una qüestió física, sinó una qüestió psicològica, una dimensió emocional. És a dir, l'impacte que té ser víctima i supervivent de la violència masclista s'ha de, diguem-ne, focalitzar des de l'amplitud de tot el cas concret. Per tant, ara és tasca del departament desenvolupar, a través del seu equip tècnic, aquesta gradació per establir un marc equitatiu i que no recaigui sobre la víctima la responsabilitat de demanar aquests augments.

I, per acabar, companyes, sabem que res repara aquesta violència. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Celebrem –i ja acabo, presidenta– l'aprovació d'aquest text avui com un pas endavant en la protecció de drets, perquè s'apropen temps foscos, com ja hem vist a la intervenció anterior; vivim un viratge cap a la dreta, cap als poderosos, els que volen destruir allò conquerit per les lluites del poble, la lluita sindical, feminista i antifeixista. I, per tant, és més

important que mai que aquest Parlament blindi tant com pugui els drets i llibertats de les nostres comunitats, i això és el que fem avui garantint i simplificant l'accés del dret a les dones a erradicar la violència masclista.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conselleres... El que té intervenir després del Grup de VOX, i més en temes de violència masclista, és que notes com et va pujant la ràbia i la indignació segons van parlant, i vas veient les cares d'altres diputats i diputades que també expressen aquesta ràbia i indignació, i et venen ganes de dedicar bona part de la intervenció a rebatre els seus arguments. Però he pensat que avui la millor resposta era recordar les cares d'Abascal i companyia el diumenge i com s'ha frenat l'arribada de la ultradreta al Govern de l'Estat espanyol gràcies, en bona part, als vots de molts catalans i catalanes que els hi han dit prou. Per tant, la millor resposta, senyora Lora, el balcó de VOX del diumenge. *(Aplaudiments.)*

Curiosament, els votants de les forces que segurament impediran aquesta arribada del senyor Feijóo, amb el suport de VOX, al Govern són els mateixos vots que probablement –esperem a la votació, però, vaja, podem intuir-ho– donaran suport a la modificació d'aquesta llei de violència masclista que garanteix unes indemnitzacions més dignes per a totes les víctimes de violència masclista.

I per què indemnitzacions a les víctimes de violència masclista? Perquè s'entén que aquesta violència és resultat d'una societat masclista que provoca aquesta violència i que les institucions de l'Estat no han sigut capaces d'evitar, de fer tot allò possible per evitar que hi hagi aquesta violència. Per això la idea d'indemnització forma part de la reparació, perquè és una primera gran reparació que es fa, en aquest cas, des del Govern de la Generalitat de Catalunya cap a aquelles dones i cap a aquells nens i aquelles nenes que són víctimes de violència masclista. I aquest és el concepte de la llei. No és només «et donem uns diners perquè t'han maltractat» o «et donem uns diners perquè han mort la teva mare», no. És: «Ens fem responsables de la violència que has patit, com a institució, com a societat, com a govern; ens en fem responsables i volem contribuir a la reparació del mal que t'han fet.» I això és el principi que guia aquesta indemnització.

És veritat que és una llei que va començar amb un tràmit molt accidentat: venia de la passada legislatura, el Govern ho va intentar arreglar via un decret... Hi ha una diferència de criteri evident entre el Govern, que pensava que això s'havia de fer via reglament, i els grups que donarem suport a aquesta iniciativa, que pensem que s'ha de fer per llei; també de la majoria de compareixents que han comparegut. Potser si la senyora de VOX hagués vingut a alguna comissió, els hauria pogut escoltar. I, per tant, és important que aquesta reparació quedi fixada per llei, a la llei que regula justament quina és la resposta de Catalunya a les víctimes de violència masclista.

Un dels debats era «la reparació no es pot basar en una indemnització», és a dir, quants diners –efectivament, s'ha dit– val una vida, quants diners val un braç trencat, quants diners valen anys i anys de violència psicològica. És que el concepte no és aquest. El concepte és, com deia, que aquesta indemnització és un primer moment de reparació i de resposta, però que evidentment ha d'anar acompanyat de moltes altres polítiques que ja preveu la llei de violència masclista.

I sí, consellera, és cert, la reparació és garantir el dret a l'habitatge a les dones víctimes de violència masclista, però és que no s'està fent, no s'està fent amb dignitat ni amb qualitat. I ho sabem, que passen mesos i mesos en pensions i en pisos que haurien de ser de transició per a un habitatge estable, moltes vegades lluny de la seva xarxa i del seu entorn social i familiar. Per tant, encara no estem aconseguint aques-

ta reparació. La reparació seria també una assistència psicològica gratuïta, de qualitat i amb continuïtat. I això també sabem que no s'està fent, perquè hauria de ser gratuïta perquè totes les dones hi puguin tenir accés.

De fet, venim de les sessions que hem començat a la Comissió d'Investigació sobre la Pederàstia a l'Església, i una altra de les grans coses que ens diuen és el mateix: dret a una atenció psicològica per acompanyar la reparació de la violència i l'agressió patida. I això tampoc s'està garantint, perquè no es destinen prous recursos a la salut mental.

Per tant, sí, reparació és molt més ampli, evidentment, però mentrestant jo crec que deuen estar d'acord amb mi que passar de tres mil i pocs euros a disset mil és una primera gran ajuda, i que passar a donar més de cent mil euros als nens i nenes víctimes d'aquesta violència masclista, que la seva mare ha estat assassinada pel seu pare o per la seva parella, també és un primer moment per ajudar en aquesta reparació mentre no aconseguim enfortir les polítiques públiques de reparació, que són les que realment haurien de donar aquesta resposta.

Per tant, és un petit avenç. No és la gran resposta, però és un avenç necessari, com també ho és el fet que hàgim eliminat el requeriment de que hi hagi una denúncia o una sentència per accedir-hi. La mateixa llei ho diu al seu preàmbul: del 2015 al 2019 més de set mil sentències. Per tant, sentències, és a dir, gent, dones que ja han fet tot el procés de judicialització, amb tota la revictimització que això suposa, moltes vegades anys de procés judicial. I quantes indemnitzacions es van donar? Noranta-dues. O sigui, hi havia un problema claríssim en l'accés a aquestes indemnitzacions, per manca d'informació, per manca de coordinació dels sistemes d'atenció a les víctimes de violència masclista, per manca de publicitat i de promoció de la Generalitat de Catalunya de que hi ha aquest mecanisme a disposició de les víctimes, però també pel fet de que es demanava una sentència, perquè la mateixa llei reconeix també al preàmbul que només una de cada deu dones víctimes de violència masclista té accés als serveis d'atenció de la xarxa d'atenció a víctimes de violència masclista. O sigui, imaginem-nos a la punteta de l'iceberg que estem arribant.

Per tant, amb aquesta llei el que intentem és ampliar la quantitat de dones que saben que hi ha aquesta indemnització, que saben com s'ha de demanar, que tenen acompanyament de la xarxa de violència masclista per fer-ho, que hi ha coordinació entre els diferents serveis de la Generalitat per informar-los que la tenen, i que només l'acreditació per part d'aquests serveis de que han patit violència masclista sigui suficient perquè puguin iniciar la tramitació d'això.

I l'altre gran nus que hem tingut en el debat és quan seria aplicable aquesta llei, no?, perquè, clar, evidentment, comporta despesa pressupostària, comporta una despesa important. La llei diu, com moltes lleis, que serà quan hi hagi un nou exercici pressupostari, perquè en aquest s'entén que no.

A nosaltres ens preocupa que durant bona part de la tramitació el Govern ja donés per fet que no hi haurien pressupostos el 2024. Ens sembla que és una manera poc esperançadora de començar la negociació de pressupostos del 2024. Però és que, tot i així, si és que són prorrogats, doncs, sí, ho hauran de fer per poder donar resposta a les demandes que hi hagin. Per tant, hauran de veure com hi donen resposta. Perquè, a més a més, com que ho hem ampliat a cinc anys, totes aquelles dones que siguin víctimes des que s'aprova aquesta llei fins que acaba l'any ho podran demanar l'any vinent.

Per tant, molta feina per davant, perquè a partir d'ara, sí, una indemnització justa per a les víctimes de violència masclista.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada, la senyora Lorena Roldán Suárez. *(Veus de fons.)* Ah! Doncs, perdona, d'aquest no m'havien avisat, o m'havia

despistat jo. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Jenn Díaz Ruiz. Perdoneu.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Bé, soc la darrera en intervenir; per tant, moltes de les qüestions ja han sortit. Però no deixaré de dir-les perquè també constin des del nostre grup parlamentari.

Crec que hi havia una qüestió que era important, que era la sensació que l'accés a les indemnitzacions i a la xarxa d'atenció a víctimes de violència masclista és un dels grans dèficits, no tant per una qüestió de governs, sinó per una qüestió social i cultural. Perquè, evidentment, si durant dècades a tu el que et diuen és que els casos de violència masclista són una qüestió privada, són una qüestió domèstica, familiar, com diuen alguns que ni han passat per la ponència, si a tu sempre t'estan dient que el tractament d'aquestes violències és una qüestió privada, automàticament desactives la sensació que les administracions es puguin fer càrrec d'aquesta violència.

Per tant, és veritat, hi havia un desconeixement per part de les víctimes dels seus drets, de poder accedir a totes aquestes eines que tenen al seu abast. I també hi havia una alta burocratització. És veritat que en el preàmbul a totes, diputades i també expertes de la ponència, ens esgarriava aquesta idea de que una de cada deu dones víctimes de violència masclista accedia a tots aquests recursos. Però també és cert que és una qüestió que ens ateny a tothom, a tota la societat, i que va més enllà dels governs, i que és aquest missatge que hem de poder enviar des de les administracions, des dels parlaments, des de tots els altaveus que tinguem, per fer-nos entendre, a tots plegats, que aquesta violència no té res de privada, no té res d'individual i no té res de particularitats concretes de cada un dels casos.

Per tant, conscients d'això –i crec que els governs han d'assumir que hi ha una part de crítica–, crec que també és de rebut reconèixer que amb la llei de mesures dels pressupostos es millorava en aquest sentit, s'avançava en la garantia de drets i, per exemple, quedava inclosa la violència vicària, que, per cert, amb la llei d'acompanyament de pressupostos, finalment sí que es va aconseguir que la mare del Leo tingués no una, sinó l'única reparació i l'única indemnització, l'únic acompanyament per part del Govern de la Generalitat per poder rebre aquesta indemnització. I crec que també és de rebut poder reconèixer des d'aquest faristol la feina que, amb aquesta llei de mesures, amb aquest avançament des del març, mentre es feia tot aquest tràmit parlamentari, el Govern va fer. I, per tant, m'agradaria també deixar-ho dit. *(Alguns aplaudiments.)*

Hem insistit, durant la ponència, en una qüestió que ja ha anat sortint tota l'estona. Sense voler defugir de la quantitat, que crec que és important... Crec que ningú negarà que la quantitat econòmica, que la quantia, que una indemnització econòmica facilita les coses, però no substitueix. Però hem insistit, una i una altra vegada, que situar les indemnitzacions en un tema només econòmic no resol, no n'hi ha prou, perquè l'acompanyament i el reconeixement van més enllà de posar una xifra. No passa re; la xifra s'ha de posar i s'ha de garantir, però l'acompanyament va una mica més enllà. La indemnització, que, a més a més, és un ajut únic, que es fa un pagament únic, amb un sol pagament, si no va acompanyada d'altres mesures, sempre farà curt.

Per tant, el fet que només debatéssim en aquesta ponència sobre un sol article, que només parlaven d'indemnitzacions, de vegades ens abstreia d'aquesta sensació de que l'acompanyament ha de ser integral, i estàvem parlant només en termes burocràtics i en termes econòmics. I totes sabem –que ha anat sortint ja a totes les intervencions– que no va només d'això.

El missatge institucional, com deia, ha d'anar una mica més enllà. Jo crec que aquesta llei, la llei original del 2008, la modificació que vam fer la passada legislatura, la modificació que fem ara i totes les modificacions que vinguin per endavant són

un missatge. El principi d'aquesta llei és un missatge que envia aquest Parlament, que diu: «Això no és privat. Això no és només en l'àmbit de la parella ni de l'exparella. Això no és només una qüestió que passa a casa teva i que s'ha de resoldre a casa teva.» Aquesta llei ho va anunciar. I, per tant, no pot ser que només passi per la via judicial. No pot ser que estigues tan limitat l'accés a aquests recursos, però també és important, no? Jo sempre he dit que aquesta llei és el «jo et crec» de l'Administració. I, per tant, doncs, totes les modificacions que calguin seran benvingudes.

De fet, és un honor per a moltes de nosaltres que cada legislatura aquesta llei torni a estar en el centre del debat, perquè vol dir que no ens acontentem amb allò que es va aconseguir de forma pionera el 2008, sinó que la societat avança i que, per tant, aquest Parlament l'ha d'acompanyar.

En aquest sentit, trobem important que es reconeixin totes les formes, tots els àmbits en la llei original, però també creiem que és important quan parlem de víctimes... Aquesta modificació, amb la feina que es feia a la llei de mesures, ho abastava tot. Perquè parlem de les supervivents, parlem de la violència vicària i parlem dels fills i filles; per tant, tothom qui pateix violència directa o indirecta. I, per tant, aquest missatge també institucional de que això va amb nosaltres, de que això ho assumeix la Generalitat, de que això ho assumeix el Parlament i que, per tant, totes les víctimes –totes–, de la manera que impactin amb aquesta violència, han de ser protegides i acompanyades.

També és important –i crec que no ha sortit tant– que s'han eliminat les seqüeles. Crec que això és important; es feia ja, si no vaig errada, a la llei de mesures, que era una altra de les traves burocràtiques, de revictimització i de violència institucional: haver de demostrar constantment les seqüeles que tenen aquestes víctimes de violència masclista. També queda reflectit amb aquesta modificació. Per tant, ens n'alegrem. I eliminar, com deia, les seqüeles és una manera d'acostar les víctimes a aquestes indemnitzacions.

També eliminar els requeriments judicials. I, per tant, totes aquelles traves que estaven fent aquesta dada tan esgarrifant d'una de cada deu víctimes de violència masclista està accedint a aquests recursos..., eliminar tot allò que era superflu, que era burocràtic, que no tenia res a veure ni amb la víctima ni amb el seu context ni amb les seves necessitats, sinó que tenia una òptica més aviat administrativa. I, per tant, tot això queda fora. Moltes d'aquestes millores ja estaven incloses a la llei de mesures.

I, per acabar, només volia dir que no s'ha tractat gaire –i crec que va ser un dels temes de la ponència– sobre l'escala gradual de violència exercida. No ho podem tolerar, això. No volem generar víctimes de primera i de segona. Ens sembla que això revictimitza, que seria caure en una violència institucional i que les conseqüències de la violència, el grau que sigui, no es resolen tampoc amb una escala. Tot al contrari, pot generar víctimes de primera i de segona. I crec que ja en prou tenim com per, a més a més, des de l'Administració aprofundir en aquestes desigualtats entre víctimes. Així que votarem a favor de la majoria d'aquest predictamen.

I moltíssimes gràcies a tothom.

La presidenta

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

En primer lloc, votarem les esmenes reservades.

Votem conjuntament les esmenes números 4 i 5, presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, tal com apareixen en el dossier del Ple.

Comença la votació.

El resultat són 9 vots a favor, 119 en contra i 1 abstenció.

A continuació, votem ara l'esmena reservada número 6, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

El resultat són 35 vots a favor, 79 en contra i 15 abstencions.

A continuació, atesa la petició separada... Passem a votar el text del dictamen, però, atesa la petició separada dels grups parlamentaris, votarem l'article 1, apartat 9, del dictamen.

S'inicia la votació.

El resultat són 66 vots a favor, 56 en contra i 7 abstencions.

I, a continuació, votem, doncs, la resta del text del dictamen, el text de la Proposició de llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 113 vots a favor, 9 vots en contra i 7 abstencions.

(Aplaudiments.)

Llavors, queda aprovada.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional

302-00313/13

Passem ara el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023 (*remor de veus*), de mesures extraordinàries i urgents per afrontar –vagin sortint, diputats i diputades– la situació de sequera excepcional; moció presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Silvia Paneque i Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, quan vaig plantejar la interpellació i vaig parlar també de la moció en aquell moment al conseller, li deia que aquesta moció i la interpellació seguien uns objectius molt concrets, o perseguien uns objectius molt concrets, que avui, diguéssim, resumiré amb una frase que utilitza el president del nostre grup parlamentari, i és que una bona oposició fa un bon govern. Aquest és l'objectiu principal que perseguien la interpellació i també la moció. Això es trasllada, com a grup parlamentari, en accions d'impuls i de control.

Referit al cicle de l'aigua –dono la benvinguda també al director de l'ACA, disculpa, que no ho havia fet al principi–, quant a impuls, està clar que des del principi aquest grup parlamentari ha tingut una preocupació molt especial per la sequera i per les infraestructures que calien a Catalunya per tenir un cicle resilient de l'aigua. Ja fa divuit mesos vàrem plantejar al Govern el pacte nacional de l'aigua. La idea era que Catalunya podia tenir aquest cicle resilient, efectivament, i que països amb menys pluviometria que el nostre, doncs, tenien infraestructures suficients com per no patir les crisis hídriques que estàvem patint a Catalunya.

En el pacte de pressupostos vàrem traslladar aquest pacte nacional de l'aigua en forma de recursos –fins a 700 milions d'euros. De fet, va ser una de les principals aportacions des del nostre grup parlamentari en aquest pacte de pressupostos.

Vàrem presentar també propostes a la cimera de l'aigua. Malgrat que l'acord final no va arribar, sí que algunes d'aquestes propostes que vàrem traslladar, doncs, es varen iniciar i desenvolupar per part del Govern, cosa que ens satisfà. I, finalment, en treball conjunt amb el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, doncs, vàrem poder arribar a un ampli consens en la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents de lluita contra la sequera.

Què persegueix tota aquesta tasca d'impuls des del nostre grup parlamentari? Doncs posar sobre la taula aquelles infraestructures necessàries a Catalunya per tenir un cicle resilient, per garantir el recurs aigua en tots els usos que necessitem –domès-

tic, industrial, agrícola. A nosaltres saben que no ens agrada contraposar ni institucions ni usos. I també posar sobre la taula la necessària col·laboració institucional que cal en aquest àmbit, especialment.

Part de control –i aquí ja entren la moció i els punts d'acord. No volem oblidar que no ens trobem en una situació conjuntural, sinó que és estructural i provocada pel canvi climàtic. De fet, des del Govern i des dels diferents serveis tècnics ens diuen que en els propers trenta anys podem patir una disminució de fins a un divuit per cent de pluviometria a Catalunya. L'exemple o el camí iniciat amb la sequera del 2008, de fet..., jo crec que hi ha un ampli consens que sort que en aquell moment el Govern del president Montilla va posar en marxa algunes infraestructures que ara ens han donat mesos de recurs d'aigua, com l'ERA del Prat o la dessaladora del Prat.

Per això, algunes afirmacions que es fan des de l'ACA –ja aprofito que hi ha el seu director–, d'«amb aquestes pluges hem guanyat algunes setmanes o alguns dies», a nosaltres no ens semblen del tot adequades i no ens sembla que siguin un bon missatge, perquè es tracta d'una situació no conjuntural, no dependent de la pluviometria, sinó directament provocada pel canvi climàtic.

Seguiment dels acords. A part d'aquest objectiu de no oblidar que ens trobem en aquesta situació i que no ens torni a passar com l'any 2008, que les pluges ens facin oblidar el camí que hem de seguir, volem agrair també les diferents reunions que hem pogut tenir i que sembla que podran ser periòdiques a partir d'ara amb el conseller i amb els diferents responsables d'infraestructures del cicle de l'aigua. També hem demanat –i esperem que així sigui–, al més aviat possible, la compareixença del conseller a la Comissió d'Acció Climàtica. Pensem que és necessari que hi hagi aquest seguiment puntual, precisament per no oblidar que hem de seguir aquest camí, que hi ha uns compromisos presos i que necessitem aquest seguiment i que aquests compromisos es facin realitat.

Però, en qualsevol cas, els acords que portem en aquesta moció són, com saben..., pensem que les bases adreçades als ens locals de 50 milions d'euros no s'ajusten estrictament a allò que vam aprovar en la llei i que, per tant, puntualitzem alguns aspectes que pensem que s'han obviat o que no s'han descrit en aquestes bases, tal com ens havíem compromès en la llei.

També tenim la sensació que hi ha diferents documents i diferents acords quant a infraestructures d'aigua. Tenim el pla de gestió de districte de conca fluvial 2022-2027. Tenim, com li dic, el pacte nacional traslladat a la llei de pressupostos. Tenim l'annex 2 de la Llei 9/2023. I a vegades ens dona la sensació, doncs, que el pla de conca regeix com aquell document mare i que els altres acords queden una mica oblidats.

En tot cas –i acabo, presidenta–, després probablement tindrè ocasió de donar resposta a algunes de les observacions que es facin. Hem volgut mantenir el consens que es va generar amb la llei amb les forces principals d'aquest Parlament, i tenir una visió a llarg termini amb aquesta moció, amb les infraestructures necessàries per donar resposta a la sequera a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Joaquim Calatayud Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Bon dia, presidenta. Director, bon dia. Diputats, diputades... El punt de vista de Junts per Catalunya respecte a la sequera és clar i inequívoc. Salvador Vergés i jo mateix, en nom del meu grup parlamentari, hem explicat i hem fet propostes des d'aquest mateix faristol per contribuir modestament a donar solució a un problema que, tal com diu la moció que es debat –per cert, serà complicat fer-les complir–, és un problema estructural.

Junts per Catalunya proposa i defensa la dessalinització, el reaprofitament de l'aigua mitjançant la depuració, el seu tractament i el seu retorn als rius, el suport del Govern als ajuntaments per a la correcta adequació de les xarxes de proveïment i, a més, incentivar i legislar per fomentar l'estalvi i les bones pràctiques. Aquestes són algunes de les mesures que cal treballar, implementar i posar en marxa com més aviat millor.

El Govern d'Esquerra està executant la legislació i publicant, traint l'esperit, el compromís i la voluntat de la llei de sequera. La línia d'ajuts al món municipal en baixa és de traca i mocador. Junts hi érem, Junts hi som i Junts hi serem, en tot allò que signifiqui fer front a la situació actual, en la planificació a mitjà i a llarg termini i en les actuacions responsables que contribueixin a garantir un recurs tan i tan necessari.

És per això que el nostre grup comparteix les propostes que es presenten a la moció. I, a més, venint com venim molts dels diputats i diputades d'aquesta cambra del món municipalista, crec que tothom entendreà que és inaudit que els ajuts als municipis, sobretot als mitjans i als petits, no siguin al cent per cent. A més, en el cas dels municipis inferiors a deu mil habitants, creiem que cal canviar el fonament de les subvencions i que no es paguin un cop el canvi sigui efectiu, fet que compromet les finances municipals sempre, sinó que els diners s'han d'avançar d'entrada a canvi de determinar un objectiu acordat i, això sí, sempre que es disposi de la redacció del projecte a executar.

Junts també considera que cal establir els operadors i gestors dels serveis d'aigua com a executors de les obres i actuacions dels àmbits declarats en situació d'excepcionalitat i emergència, prèvia autorització municipal, evidentment, tal com estableix l'apartat 4 de l'article 2 de la Llei 9. Guanyem molta operativa i, sobretot, temps i temps. El nostre grup també proposa el reconeixement i l'autorització i finançament de la compravenda per part dels ajuntaments de drets reals d'ús d'hores d'aigua relatius a concessions administratives, a favor de comunitats de regants. I, per últim, volem que s'acordi de manera immediata amb l'Estat el projecte, licitació, execució i finançament del projecte de la dessalinitzadora del Tordera.

Ara bé, a la vista de la moció presentada pel PSC, no em puc estar de dir-los que vostès defensen a Catalunya allò que no acaben de defensar davant del PSOE. És paradoxal que el PSC reclami en aquesta cambra al Govern de Catalunya que s'estableixi un termini de resolució inferior als sis mesos i un procediment administratiu més àgil, quan resulta que el Gobierno *español*, que sustenten els grups polítics del PSOE i dels comuns, vol portar –o amenaça– el decret de sequera del Govern català al Tribunal Constitucional, precisament per les disposicions aprovades en aquest decret per actuar d'urgència davant aquest problema tan greu com és la sequera.

Així, senyors del PSC, com quedem? A Catalunya ja sabem que qualsevol relació amb el Gobierno d'Espanya és un mal negoci, ple d'excuses, traves i incompliments. En tot cas, agraïts per l'acceptació de les esmenes.

Al Govern, compliu amb lleialtat la llei aprovada, l'esperit de la llei, l'excepcionalitat en el finançament amb el món local i el compromís amb la pagesia.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. Diputados... Desde ya hace muchos meses me veo obligado a iniciar mis intervenciones diciendo que la sequía se trata de un fenómeno climático habitual en España, es decir, es algo recurrente, propio de nuestro clima mediterráneo. Miren si es recurrente que hemos tenido sequías en 1944, 1979, 1991, 2008, 2016 y ahora en 2023.

Es cierto que Cataluña está sufriendo una de las peores sequías de la historia, pero esta situación se agrava por la falta de solidaridad, el ecologismo radical y el cumplimiento de su querida agenda 2030.

A esto le tenemos que sumar que el Govern de la Generalitat no ha invertido ni un solo euro en infraestructuras para solucionar este problema. Ustedes le echan la culpa al cambio climático, y no es así. El verdadero problema es el desinterés, el fanatismo y la dejadez de los sucesivos gobiernos de la Generalitat y todos sus socios.

Hoy el PSC nos presenta una moción para el cumplimiento de la ley de sequía que votó a favor hace un par de meses aquí en este Parlamento, una ley de la que el Partido Socialista está cuestionando su inconstitucionalidad. Así es el Partido Socialista: aquí dice una cosa y allí otra; traidor y mentiroso. Pero no acaba ahí la cosa. Los socialistas sí invierten dinero, pero en otros países. Les recuerdo que, gracias al Partido Socialista y a todos ustedes, que le apoyan, en abril soltaron 5 millones de euros para el suministro e instalación de dos plantas potabilizadoras en Marruecos. Mientras tanto, aquí en tiempos de sequía se dedican a derruir presas y a dinamitar centrales térmicas. (*Rialles.*) No se rían, no. Para ser más exactos, 241 presas en dos años –en 2021 y 2022.

Señores diputados, en España hay agua para todos y, si de verdad queremos solucionar el problema de la sequía, es necesaria una planificación adecuada y una gestión correcta para establecer mecanismos de reparto de agua, y debemos combatir la lucha autonómica, en la que se mezclan intereses electorales y económicos.

Es un hecho que no disponemos de una política nacional hídrica. Y los datos demuestran que la sequía en España sería evitable con un plan hidrológico. La falta de esta política hídrica es la clave para evitar los problemas de la sequía y poder afrontar los retos que plantean las nuevas circunstancias ambientales. Si de verdad hubiera voluntad política, todos nosotros deberíamos trabajar por un plan nacional del agua. Por cierto, señora Paneque, cuando usted habla de un pacto nacional del agua, se refiere a nuestra nación, ¿no? ¿A España? Si es España, puede contar con nosotros.

Por último, quiero acabar esta intervención dirigiéndome a los que más han sufrido y están sufriendo esta sequía, a los grandes olvidados por la izquierda y el separatismo. Queridos agricultores y ganaderos, no os rindáis; de vosotros depende el futuro de España y su soberanía alimentaria. Os necesitamos para contrarrestar a los globalistas, a los fanáticos climáticos y a esos agricultores de despacho con corbata que nos dicen que no podemos comer carne, que no podemos cultivar lo que llevamos décadas cultivando en nuestros campos, que vienen a enseñaros a vosotros cómo hay que trabajar el campo. Vosotros, que sois los primeros que amáis vuestra tierra, los primeros que amáis a vuestros animales. Por eso quiero deciros que, frente al fanatismo de la extrema izquierda, el ecologismo radical y el separatismo, nos tenéis a nosotros, tenéis a VOX, que creemos en el mundo del campo, en vosotros, que sois portadores de las mejores tradiciones, que amáis la tierra, que amáis vuestros pueblos. Y yo, desde aquí, os vuelvo a decir que no estáis solos.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Presidenta, gràcies. Diputats i diputades... Bé, primer de tot, dir que vam decidir no presentar esmenes en aquesta moció perquè vam pensar que tota aquesta feina ja estava feta i que s'havia fet a principis de maig amb la nova llei de mesures urgents i extraordinàries per fer front a la sequera que van aprovar uns quants partits d'aquí de l'hemicicle. Pensàvem que ja tot estava votat i debatut i de manera molt recent. De fet, fins i tot que aquesta moció era extemporània. Aquestes paraules no són me-

ves, sinó que són de la senyora Silvia Paneque a una moció que vam presentar sobre l'aigua i la seva gestió l'1 de juny –fa molt poc. I això és el que ens va dir vostè.

Què li hem de dir nosaltres avui sobre la seva? Què li hem de dir? Doncs que o tenia raó referint-se a la nostra, o senzillament que entra en contradicció, perquè, si la feina ja estava feta l'1 de juny, suposo que avui aquesta feina també està feta. Però amb el que presenta sembla que no, que vostès sí que poden presentar noves propostes o, de fet, les mateixes, però que, si ho fem nosaltres, doncs, sembla que no, que la feina ja estava feta, no?

Nosaltres, com vostè, tampoc canviarem de posició, i votarem que sí a algunes propostes a què ja hem votat que sí; abstenció, doncs, a algunes en què ja ens hem abstingut, i que no a d'altres en què ja sobradament hem anat dient que no des de que es va iniciar tot aquest debat de la sequera i que la majoria de les quals ja les hem anat debatent en aquests últims temps.

També ens sorprèn..., i esperem que ens ho clarifiqui un cop passades aquestes eleccions espanyoles. Ens podria aclarir si el Govern espanyol finalment recorrerà al Tribunal Constitucional contra el decret de sequera, perquè vostès en aquesta moció també en parlen, però no en parlen en els termes que el Govern espanyol diu que cal arreglar; i que fins i tot els podem compartir, perquè nosaltres mateixos, com a partit, vam presentar esmenes en aquest sentit, que no vèiem clar tot aquest tema de les urgències quan ja hi ha una llei de contractació que ho defineix. I això és dit aquí, gravat, i ho poden revisar. Per tant, nosaltres mateixos ja ho vam qüestionar, que les coses es poguessin fer d'aquesta manera.

Però el que ens sorprèn és que en la seva moció, que sí que podia no haver estat extemporània si ens hagués parlat precisament d'això, no?, del que el Govern espanyol vol portar al Tribunal Constitucional..., però de tot això no en parla, a l'inrevés. De fet, hi ha fins i tot algun punt, que vostè, doncs, proposa amb aquest daixò, que poder el seu propi Govern el portarà també al Tribunal Constitucional, perquè, de fet, es refereix a tot el que és el tema de la contractació. Per tant, una nova contradicció que ens posen aquí sobre la taula i que ens agradaria saber si vostès aquí, si hi votem a favor..., si després el seu mateix partit també ho portarà al Tribunal Constitucional.

De fet, nosaltres no hi votarem a favor, igual que ja no hi vam votar a favor en el seu moment, perquè, com li he dit, vam tenir clar que si ja hi ha una llei de contractació que preveu en quins casos es pot contractar d'urgència i com s'ha de fer, no vèiem clar que en el mateix decret llei de la sequera s'hagués d'incorporar. I per això hi vam presentar esmenes, que no van ser aprovades ni pel seu grup ni pels altres. I, és clar, el que no farem ara és votar-li a favor una cosa que nosaltres en el seu moment ja vam qüestionar, però és que fins i tot els seus també qüestionen. La diferència està en que nosaltres, doncs, des d'aquí decidim presentar esmenes i no donar-hi suport i vostès hi voten a favor. És legítim, estem al Parlament, al Parlament de Catalunya, que és el que ha de decidir les nostres lleis. El que potser no és tan legítim és que, després, el seu mateix partit, des de l'Estat espanyol, decideixi –o no, ja ho veurem–, doncs, portar aquesta llei sobirana que ha fet aquest Parlament, tot i que no comptés amb el nostre suport. I ens sap molt de greu:

Per això, doncs, ja l'hi dic, hem decidit no presentar esmenes i continuarem votant el que ja hem estat votant en els darrers mesos arran d'aquest debat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada senyora Yolanda López Fernández.

Yolanda López Fernández

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, el passat dimarts a la Comissió d'Estudi de la Prevenció de la Gestió d'Incendis Forestals, la senyora Maria del Carme Llasat,

catedràtica de Física de l'Atmosfera de la Universitat de Barcelona, en compareixença afirmava que a causa del canvi climàtic havíem d'anar acostumant-nos a períodes cada cop més llargs de sequera i adaptar el nostre entorn i la nostra vida a aquesta situació.

Això..., una cosa que el nostre grup ja havíem posat de manifest: que davant la situació de sequera que vivim, la resposta no es pot basar en adaptar la política hídrica del país, sinó que cal visió estratègica de futur i planificació ecològica.

Coincidim amb la moció del PSC que el problema de la sequera no és excepcional ni cíclic ni conjuntural, sinó estructural, però no creiem que la Llei 9/2023 sigui una bona resposta. Aquest dèficit estructural necessita respostes estructurals que garanteixin disponibilitat hídrica en un escenari de baixada de les previsions de precipitació i l'increment del dèficit hídric. Estem d'acord que en el marc de la llei –que creiem que serà insuficient– és necessari establir i respectar els calendaris i les infraestructures.

Per això votarem a favor d'aquesta moció. Creiem que manca transparència i control sobre les mesures de restricció i de consum excessius davant la situació d'emergència. Encara hi ha moltes carències. No pot ser que encara no siguin públiques les pèrdues de la xarxa. També caldria establir una dotació màxima d'aigua per persona i dia, així com revisar les concessions a les empreses elèctriques; com també s'haurien de reduir les concessions a embotelladores d'aigua mineral, així com suspendre indefinidament les llicències d'obres i projectes que suposin un augment significatiu del consum d'aigua de Catalunya, i s'hauria de prioritzar l'aigua per a ús domèstic i de reg per sobre de l'ús turístic.

També trobem a faltar que no es publiqui el consum per municipi. Actualment, hi ha municipis que estan duplicant el consum d'aigua permès, arribant a consumir més de cinc-cents litres d'aigua per persona cada dia.

Ho reitero: votarem a favor de la moció perquè considerem que millora substancialment les mesures establertes a la llei, però volem recordar que aquesta llei ni prioritza l'ús de l'aigua al sector primari per sobre de l'ús turístic, no potencia l'ús de l'aigua regenerada i no estableix un règim sancionador.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, bueno, lo hemos repetido muchas veces en los últimos meses: las cifras de precipitación acumulada en los últimos meses en el distrito de cuenca fluvial de Cataluña se sitúan en valores muy similares a los que dieron lugar a la gran sequía del periodo 2005-2008. En aquellos días se tuvieron que tomar decisiones drásticas y el Govern también se vio obligado a actuar e invertir en infraestructuras que permitieran disponer de más agua.

Probablemente, si la sequía hubiera continuado, las actuaciones no se habrían quedado donde se quedaron –en un cajón muchas de ellas–, sino que se hubiera continuado invirtiendo porque seguía habiendo inversiones que podían todavía mejorar nuestra predisposición ante una situación como esta.

Pero llegó la lluvia y, con ella, la inacción. Como digo, muchas de las actuaciones que se habían pensado, que se habían planificado, pues, ya se metieron en un cajón. Las últimas decisiones se tomaron cuando todavía no llovía y la última desalinizadora se puso en servicio en 2009. Luego empezó a llover y el resto de obras se abandonaron. No se impulsaron más, dejó de invertirse, aun sabiendo que eran obras que serían muy necesarias en un futuro.

Está claro que un año cualquiera, en el que los ciudadanos no están sufriendo la sequía, este tipo de obras venden muy poco, tienen muy poco rédito electoral, así

que, en cuanto se pasó el bache, nadie movió un dedo para estar mejor preparado para la siguiente que pudiera venir. Prácticamente quince años sin que nadie haya apostado por prepararnos mejor para un momento como el que nos toca vivir ahora y como el que veremos, por desgracia, en los próximos meses todavía.

Aquí se aprobó un decreto de urgencia del Govern que nosotros rechazamos porque no ofrecía las soluciones que eran necesarias. Junts per Catalunya y el PSC lo aprobaron –cualquiera de los dos con su voto en contra lo hubiera podido tumbar–, pero después de aprobar aquel decreto, pues no han hecho más que quejarse.

Junts per Catalunya ya trajo, pocas semanas después, una moción con las correcciones que creía que tenían que hacerse en el decreto que ellos mismos habían facilitado aprobar. Y ahora el PSC, pues, nos trae otra moción también en la misma línea. Nos hablan, por ejemplo, de introducir más actuaciones subvencionables o de mejorar su gestión.

Ya les adelanto que nosotros votaremos toda su moción a favor, porque a nosotros lo único que nos parece mal de todas esas actuaciones que ahora proponen es que no estén hechas ya, que no se está trabajando así, ya. Si se hubiera empezado hace un año, hace dos, podríamos estar ahora mucho más preparados.

Porque la ciudadanía, además, ya había hecho los deberes. El consumo del área metropolitana es del orden de ciento cinco litros al día, el más bajo de cualquier metrópoli similar, pero de lejos. Eso no quiere decir que desde las administraciones no tengamos que seguir concienciando, pero sí nos tienen que hacer saber que el problema no está ahí ni se puede cargar esa responsabilidad al ciudadano, porque ese ajuste en el consumo sí que está hecho. El problema no está ahí ni la solución puede venir de actuar sobre el consumo de boca.

La solución –lo decíamos también en el debate del decreto– tiene que venir de actuar y actuar y actuar, invertir, invertir e invertir, que es justo lo que no se hacía o lo que no se contemplaba en aquel decreto aprobado. Y aquí el grupo proponente podrá decir que no le gustaba mucho el decreto y que no tenía las obras necesarias que ahora se proponen, pero pudo tumbarlo con su voto en contra y prefirieron que se aprobara.

Y, mientras tanto, quienes más están sufriendo las consecuencias de esta sequía son nuestros agricultores, que, además, en algunos casos, como el de la fruta de Lleida, vienen de varias campañas consecutivas de pérdidas: este año por la sequía y en años anteriores, sobre todo, por heladas o por piedra. Para ellos el daño ya está hecho y lo que esperan de este Govern son ayudas para no tener que abandonar sus tierras y sus negocios. Eso es lo que esperan, pero de momento, desde luego, no es lo que están recibiendo. El *departament* ha publicado ya unas ayudas que ni son lo que esperaban, ni son suficientes, ni son lo que necesita el sector.

En los próximos meses seguiremos escuchando que es una situación excepcional que requiere de nuestra responsabilidad y que no se puede hacer nada más, pero no se dejen engañar, hay mucho que se podría haber hecho para tener más agua disponible en estos momentos y no se ha hecho, y hay mucho más que se puede hacer ahora para compensar a los más afectados.

Esperamos que en estas próximas semanas se haga todo lo posible para que los más afectados no se queden por el camino y que al menos esta situación que estamos viviendo ahora nos permita prepararnos mejor para el futuro.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part ara del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. Votaré a favor de la moción. No nos podemos olvidar de la sequía que sufre y sufrirá Cataluña. Es un problema estructural, como han dicho

otros portavoces, requiere inversiones, conciencia social y políticas con perspectiva a largo plazo.

El agua es un problema de primer nivel. Yo creo que es el principal problema que sufre ahora Cataluña. Y, por supuesto, claro que hay que apoyar a los municipios, facilitar la financiación de infraestructuras hidráulicas y, por tanto, no hay que bajar la guardia en esta cuestión, que es absolutamente crucial y preocupante.

También hay que ayudar con generosidad, no como se está haciendo hasta ahora, a los agricultores, que tan mal lo están pasando.

Gracias.

La presidenta

I ara, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Molt bé; bon dia, presidenta. Senyor Reyes, director de l'Agència Catalana de l'Aigua, diputades, diputats, bé, ens trobem davant d'una nova moció sobre la sequera, i m'aventuro a dir que segurament no serà l'última, perquè, malgrat les pluges que hem anat tenint, per desgràcia la situació de crisi que estem vivint, doncs, continua sent greu.

Entrant en matèria a la moció, li trasllado, diputada, que votarem a favor de tots els punts, excepte del primer punt. Anem a pams. Començant pel final, votarem a favor del punt sisè, perquè sap que la Generalitat ha fet la feina i que la dessaladora de la Tordera sabem i compartim que és una infraestructura necessària i urgent. La Generalitat ha fet la feina i té el projecte aprovat, i el que estem és pendents que l'Estat ens digui com pensa licitar, executar i quan pensa realitzar l'obra.

Votarem també a favor del punt cinquè, perquè sap que el pla de xoc estava inclòs a la llei. Sap també que la Generalitat ja ha desenvolupat un paquet d'ajuts estructurats al sector en tres blocs. El primer i el segon ja s'han realitzat, per un import de 92 milions d'euros; que tot s'ha fet consensuat amb els sindicats i amb el sector, i que tot plegat han sigut ajuts també amb caràcter d'urgència. I estem pendents ara del tercer paquet d'ajuts.

I també votarem a favor del segon, tercer i quart punt, perquè estem totalment compromesos a facilitar informació a la cambra i amb la transparència. I, en aquest sentit, sempre ens hi trobaran.

Arribats aquí, entrem en matèria al primer punt, que entenc que és també en el que el grup proponent té possiblement més interès de tota la moció. I li he de dir que no hi podem donar suport. I no hi podem donar suport per sentit comú. D'entrada, perquè ens parlen d'unes bases, d'unes subvencions la convocatòria de les quals ja va ser publicada el 6 de juliol i, per tant, no és justificable la modificació o la paradoxa d'aquesta convocatòria si estem en una situació d'urgència. Però és que, a més a més, hi han algunes qüestions de les que es plantegen que són, a parer nostre, incongruents, com són els punts *a* i *b*..., els subpunts *a* i *b*, quan plantegen incorporar inversions en alta en una convocatòria de subvencions en baixa de millora a la xarxa, quan vostès saben que la pròpia ACA va ampliar de 15 a 40 milions d'euros una línia de subvencions en alta als municipis i que ben aviat es resoldrà a favor d'aquests.

Sobre els pagaments, que abans es preguntava, tampoc té sentit, quan saben que l'ACA disposa d'un sistema de pagament als municipis setmanal, la qual cosa fa que això no alteri les finances municipals. Un cop els municipis reben la certificació de l'obra, l'ACA amb pocs dies els hi acaba pagant.

O l'apartat *g*, on es planteja que els operadors puguin participar de l'execució d'aquestes obres, quan saben que la llei ho permet si l'ajuntament els hi proposa.

Però és que a més a més de que és atemporal i a més a més d'aquests punts que entenem que no tenen gaire sentit, les bases d'aquesta convocatòria de subvencions

han estat pactades amb l'AMAP, amb la Federació de Municipis de Catalunya, amb l'ACM, amb l'AMB i amb l'Associació de Micropobles.

I, a més a més, aquesta convocatòria de subvencions planteja un calendari que va més enllà de 2023, acordat amb aquestes federacions, amb aquestes entitats municipalistes, i planteja un caràcter retroactiu d'inici d'any, és a dir, les obres que ja estaven planificades del gener de 2023, per ajudar aquells municipis que estaven fent bé la feina.

En resum, diputada, no sé si tot plegat és fruit del desconeixement o de la mala fe. Vostès saben que portem molt temps treballant per acompanyar els sectors afectats. Saben que fa molt temps que estem acompanyant i posant recursos al món local per fer-hi front conjuntament, amb les inversions necessàries, davant la sequera. Saben que hem acordat mesures als pressupostos i que estem fent reunions periòdiques de seguiment d'aquestes. Saben que vam celebrar una cimera per buscar acords i consensos de país, i, malgrat que vostès van decidir que en aquella cimera no hi podien ser, nosaltres, amb altres grups, vam continuar treballant per assolir-los posteriorment amb una llei de la sequera. Vostès saben tot això. Per tant, la conclusió a la qual arribo és que desconeixement no pot ser.

Jo li he de ser sincer i em pensava que avui vostè aprofitaria aquesta intervenció per fer una defensa a ultrança de la llei de la sequera –que va comptar amb els seus vots, per cert, aquesta llei– i per defensar Catalunya davant de l'amenaça del recurs del Constitucional que el seu partit, el PSOE, ens ha posat.

Jo em pensava que avui vostè vindria a donar explicacions a la cambra de per què el seu partit, el PSOE, ens amenaça amb un recurs al Constitucional aquesta llei, dient que l'emergència no està justificada, quan vostè i el seu grup aquí ens venen a recordar i a exigir que l'emergència és més justificada a cada Ple. (*Aplaudiments.*)

Jo em pensava que vostè avui vindria a explicar com és possible que, davant la sequera que estem vivint, no estigui justificada la contractació en emergència a Catalunya, quan sí que ho pot fer l'Estat o es pot fer a Andalusia o a Galícia.

I no ha estat així. Vostè ha vingut avui aquí amb una moció descontextualitzada i no ha fet res d'això. Jo entenc que aquesta moció és una cortina de fum. Una cortina de fum per no reconèixer la responsabilitat i la lentitud de l'Estat en la gestió de la sequera. Una cortina de fum per no reconèixer la manifesta contradicció que suposa el fet d'exigir, per una banda, urgència aquí i celeritat en la gestió de les respostes a la crisi hídrica, i, d'altra banda, portar al Tribunal Constitucional l'habilitació d'aquest recurs (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, presidenta–, un fet inaudit, surrealista i poc respectuós, crec, amb la ciutadania i amb l'esforç dels ajuntaments del país.

En resum, crec que aquesta moció no és res més, diputada, que una cortina de fum per tapar les seves pròpies vergonyes i en cap cas per defensar Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Amb el poc temps que tinc i tot el que s'ha dit, seré telegràfica. Senyor Cornellà, jo el segueixo animant. Presenti esmenes, presenti... No hi és, el senyor Cornellà. Però l'hi diguin. Presentin esmenes, presentin mocions, animin-se a traslladar aquestes proclames, que tanta comoditat els hi donen, a negre sobre blanc a les mocions que presentem, potser així sabrem, d'alguna manera, què pensa la CUP sobre la crisi hídrica i quines són les seves propostes. Per tant, els animo a aquesta qüestió.

Senyor López, jo crec que les urnes ja li han donat la resposta al seu negacionisme, al negacionisme que defensa VOX. A més, tinc l'honor, i fins i tot diria el plaer, de ser diputada per comarques gironines on vostès no han obtingut representació.

Respecte a les afirmacions que s'han fet. Vostès saben perfectament que no hi ha plantejat un recurs. I, senyor Villalbí, li haig de dir..., el senyor Calatayud ho ha plantejat jo crec que amb molta correcció i ara també li donaré resposta conjunta. Jo crec que buscar sempre l'enemic exterior i escudar la inacció d'aquest Govern en aquesta matèria, sempre buscant l'enemic exterior, no ajuda Catalunya. Això ja l'hi havia dit. Però sap què li dic també? Que tampoc els hi està donant rèdits electorals. Per tant, ni per una qüestió ni per l'altra, la seva posició en aquesta moció (*aplaudiments*) sobre la crisi hidràulica es manté.

En tot cas, l'hi diré: no hi ha cap recurs plantejat. Saben molt bé que el que hi ha és una via de conciliació per adaptar la normativa a les directrius europees a través del diàleg de governs. Sí, del diàleg entre governs sobre la contractació. I això funciona. I saben molt bé que funciona, perquè de les 145 normes, 22 han estat objecte d'aquest procediment –d'aquest mateix–, i al setanta-cinc per cent s'ha arribat a un acord sense necessitat de recurs.

Per tant, saben vostès molt bé que aquest és un mecanisme que funciona i que l'únic que intenta és donar seguretat jurídica sobre els aspectes de contractació, sí. Per tant, deixin de mentir sobre aquesta qüestió –deixin de mentir–, facin un favor a Catalunya i posin-se a treballar en aquesta comissió bilateral.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 31 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la T-mobilitat

302-00314/13

Passem ara al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la T-mobilitat; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, quan a l'octubre del 2013 s'inicià el procés de licitació de la T-mobilitat –deu anys portem ja–, un dels objectius principals no era –que també– substituir les targetes de cartró magnètiques per una targeta de plàstic o fer servir el mòbil per accedir al transport públic i validar els viatges –per cert, no en tots els sistemes operatius dels mòbils encara–; l'objectiu per a la immensa majoria era substituir una estructura tarifària més pròpia del segle XIX que del segle XXI. Es tractava i es tracta, des del nostre punt de vista, de fer un canvi del model tarifari. Un model en el que els usuaris i usuàries del transport públic acabin pagant en base a dos conceptes bàsics: els quilòmetres que realment facin i la intensitat que facin de l'ús del transport públic. Com més ús del transport públic, més barata hauria de sortir la tarifa. És a dir, caminar també cap a tarifes personalitzades. Una targeta intel·ligent que permeti, per què no?, incorporar també una tarifació social i les variables que es consideri en cada moment més oportunes, no?, i en funció també de les circumstàncies de cada un dels usuaris i usuàries.

Nosaltres hem plantejat en aquesta moció... De fet, cada conseller que passa per aquesta per aquest faristol o ve a explicar com està la T-mobilitat, explica que l'any següent sí, segur que canviem aquest model de corones tarifàries per aquest altre

nou model. Això s'anuncia des de l'any 2016. Estem a meitat del 2023 i encara no ho hem vist, no? I, per tant, nosaltres el que plantejem és que cal impulsar ja definitivament aquest tema i que en el proper any, el 2024, es camini ja cap a aquest nou model. I també l'extensió de la T-mobilitat no només al que és l'àrea metropolitana o a les comarques, a les tretze comarques de la regió metropolitana de Barcelona, sinó en el conjunt de Catalunya.

Els hi parlava de l'any 2013. De fet, de la T-mobilitat, se'n comença a parlar el 2012. És veritat que el 2013 és quan s'inicia el procés de licitació. Portem deu anys, no? En aquests deu anys han passat moltes coses, masses coses des del nostre punt de vista. El cost inicial pel que es va licitar la T-mobilitat eren 58 milions d'euros. Algun conseller, també dels que han passat per aquest Parlament en dates no molt llunyanes, va reconèixer que portaven gastats a prop de 100 milions; tampoc va acabar de concretar la xifra, però que portaven gastats a prop de 100 milions. I diverses informacions ja apunten que entre addendes, revisions, nous contractes, assistències tècniques, el cost podria arribar ja a prop de 150 milions d'euros. Necessitem saber i conèixer el cost real del que portem gastat i del que falta, perquè tinc la impressió de que encara falten coses per acabar de concretar aquest projecte.

I per què necessitem conèixer això i per què l'opinió pública necessita conèixer això? Perquè el cost no és neutre, diputades i diputats, i no ho és perquè, al final, s'haurà de repercutir en l'usuari o la usuària del transport públic, qüestió aquesta que els responsables polítics, però sobretot els responsables tècnics polítics haurien de tenir present, perquè, al final, el cost final d'aquest model l'hauran de pagar l'usuari i la usuària del transport públic. El no fer bé les coses té uns costos per als usuaris i les usuàries. Nosaltres el que estem reclamant i hem estat reclamant al llarg de tots aquests anys és que això es fes així. S'han aprovat diverses mocions i resolucions, però sempre queda un núvol de dubte sobre els costos de la T-mobilitat. I, per tant, proposem –i acabo, presidenta– a la nostra moció que sigui la Sindicatura de Comptes que faci un cost sobre el cost i els diversos contractes que s'han fet fins a dia d'avui.

La presidenta

Té la paraula per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Ferran Estruch i Torrents.

Ferran Estruch i Torrents

Molt bon dia a totes i a tots, diputades i diputats, presidenta, consellera. Diputat Terrades, que presenta la moció, en primer lloc, agrair-li la predisposició per tal de transaccionar gairebé totes les esmenes que li hem proposat, i avançar-li, doncs, que votarem a favor de gairebé tota la moció i ens abstindrem en el primer punt, perquè creiem que primer caldria que fos..., aquest informe, diguem-ne, dels costos l'hauria de, primer, explicar en comissió l'autoritat..., l'ATM, abans d'anar a demanar informes a la Sindicatura de Comptes. Malgrat això, ens hi abstindrem, perquè, com ha dit vostè, nosaltres ho tenim clar. I si repassem l'hemeroteca en les diferents comissions i les intervencions parlamentàries que hem fet amb relació a la T-mobilitat, creiem que aquest és un projecte que no s'ha portat bé. És un projecte que ha anat a una velocitat que nosaltres, evidentment, no hi estem d'acord, i que les coses, com deia, no s'han fet prou bé per part del departament. Portem deu anys en els quals es va iniciar aquest projecte, que, per altra banda, és un projecte de gran importància per a la mobilitat d'aquest país.

Vostè ho ha explicat, també ho va explicar la consellera en la interpellació, però és necessari contextualitzar el projecte de la T-mobilitat. Dir que la T-mobilitat no és un producte únic, sinó el conjunt de molts productes digitals que es combinen sota aquesta mateixa denominació; que cal entendre com s'ha arribat fins a la situació actual, i, evidentment, com ha dit, doncs, fer-ho amb total transparència, i en això hi estem totalment d'acord i compromesos, i dirimir les responsabilitats que pertor-

quin. Cal remuntar-se a l'octubre del 2014, quan el Govern de la Generalitat d'aleshores, de Convergència i Unió, va adjudicar el contracte per dissenyar i implementar la T-mobilitat a SocMobilitat, una empresa participada per CaixaBank, Indra, Moventia i Fujitsu. Aquest contracte establia que la primera prova pilot s'havia d'executar el 2015 i el desplegament del sistema complet estava plantejat per al 2016. Tot amb l'objectiu que el 2017 la T-mobilitat fos el sistema únic i, per tant, amb tota la implementació. Estem al 2023 i és evident que no s'ha fet ni de bon tros. Ni els predecessors dels consellers Fernández i Capella van acabar d'agilitzar un projecte que ja va néixer, des del nostre punt de vista, coix, amb una planificació poc encertada i amb l'amenaça, doncs, de quedar obsolet ja en el moment que estem actualment. En la seva defensa també diré que no és un projecte fàcil; era un projecte innovador i, per tant, complicat, i que també ha tingut contratemps que no han estat culpa dels governs, alguns d'ells.

On ens trobem ara? Doncs ens trobem amb el compromís inequívoc per part del Govern d'impulsar la T-mobilitat com aquesta eina que és, una eina tecnològica que ha de permetre, doncs, moltes coses, però sobretot, com diu la moció, també, i és un dels seus objectius, impulsar un sistema de transport públic que substitueixi les actuals corones per un nou sistema basat en la distància recorreguda, la recurrència i la tarifació social. Ara bé, conscients que el seu desplegament és una operació de gran abast, de gran complexitat tecnològica i d'un cost molt elevat, com he dit. El compromís per a això és clar –i també per això ho defensem en aquesta moció presentada i li donem suport–: que hem de fer arribar la T-mobilitat a tot el territori de Catalunya durant el 2024.

En aquest sentit, el finançament i la coordinació entre administracions són dos aspectes molt importants i que són claus per fer avançar aquest projecte. I aquí hem tingut molts problemes i els diferents governs han tingut molts problemes. Saben vostès que la titularitat d'aquest projecte és de l'Autoritat del Transport Metropolità, que està participada per la Generalitat, però també per l'Ajuntament de Barcelona, per les administracions locals i l'àrea metropolitana, i també que té una part importantíssima de finançament de l'Estat que no s'ha complert. I aquí vull fer-hi èmfasi: no s'ha complert i s'ha posat de manifest. Mentre la Generalitat, per exemple, l'ATM, per posar un exemple, porta més de 430 milions, doncs l'Estat no ha aportat el que pertocava des del 2010, i el que nosaltres necessitem són 200 milions, i així ho constata la mateixa Autoritat del Transport Metropolità. Per tant, en aquest punt de la meua intervenció vull posar èmfasi en això i acabar en això, en el fet de que no està ben finançat i, per tant, que l'Estat ha d'aportar els diners que corresponen. I en això agrair al Grup Socialistes que hagi acceptat la nostra esmena, en la qual es reconeix que hi ha un dèficit, un dèficit crònic de finançament de l'Estat a l'ATM, i que cal solucionar aquest problema de finançament.

I, com deia, nosaltres hi seguirem treballant, i el Govern, i per això també demanem que el Govern segueixi treballant en aquesta línia, impulsant, doncs, aquest projecte, perquè per nosaltres el transport públic a tot el país és fonamental.

Moltes gràcies a tothom.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, molt bon dia. De cada cent euros pressupostats a l'Estat espanyol a rodalies, a Catalunya n'hem rebut 24; a Madrid, 153. En els darrers vint anys, a Madrid s'han construït vuitanta-quatre quilòmetres de vies; a Catalunya, zero. El dèficit en infraestructures de l'Estat espanyol a Catalunya és de 50.915 milions d'euros, segons el darrer informe de la cambra de comerç. Caldria una inversió de l'Estat espanyol de 2.800 milions d'euros cada any,

fins al 2040, per eixugar aquest dèficit. I aquest dèficit el patim cada dia. Només l'any 2022 el servei de rodalies va patir més de 500 incidències –284 dies amb incidències–, 17.667 trens afectats per retard –48,4 trens cada dia–, més de 2.000 trens cancel·lats –més de 5 trens cancel·lats cada dia. Els catalans van perdre l'any 2022 més de 520.000 hores per les incidències i els retards de Renfe, amb 850.000 desplaçaments afectats. Abans de debatre sobre el nostre transport públic i del canvi de tarifes i del canvi de model, com és la T-mobilitat, és important situar com tenim el transport públic al nostre país degut a aquest menysteniment crònic de l'Estat espanyol cap a Catalunya. Des de Junts per Catalunya no ens cansarem de reclamar i d'exigir el traspàs de rodalies a la Generalitat; és de justícia pel mal servei que Renfe ens dona a tots els usuaris.

Entrant de ple en la moció, bé, dos punts, clars i concisos: conèixer el cost de la implantació de la T-mobilitat i que funcioni correctament abans d'acabar el 2024. Òbviament, això seria molt més fàcil amb el correcte finançament i inversions de l'Estat espanyol, i encara més si poguéssim dedicar-hi tots els nostres recursos sense l'espoli fiscal de 20.000 milions d'euros que patim cada any.

Respecte al primer punt, diputat Terrades, el passat 28 de febrer del 2022, el vicepresident Jordi Puigneró ens va donar resposta escrita, donant compliment a una moció, amb totes les dades detallades des del 2013 fins llavors, eh? Fins llavors vostè ha estat informat en tot moment amb múltiples reunions amb els consellers Josep Rull, Damià Calvet i el vicepresident Jordi Puigneró, que li han transmès tota la informació sobre el procediment i els avenços en un sistema que, com tothom sap, no és gens senzill; reunions fins i tot individualitzades només per parlar de la T-mobilitat. Per tant, una informació transparent de què disposa i que tothom que la vulgui contrastar, doncs, la té. Entenc que ara demana ampliar aquesta informació a dia d'avui; òbviament, s'ha continuat avançant, s'han fet nous contractes –ho va explicar l'honorable consellera a la interpellació. Certament, com diu l'esmena d'Esquerra que no han acceptat, nosaltres també creiem que aquest informe primer l'havia de fer l'ATM, que és qui ho està coordinant. Ens abstindrem en aquest punt, perquè tota la transparència que sigui possible, doncs endavant, només faltaria.

El segon punt de la moció és fer que la T-mobilitat estigui en funcionament i a tot el territori català durant el proper 2024. Perfecte. Tothom sap que el model de la T-mobilitat és el model que fa molt temps defensa Junts per Catalunya i que treballa per a fer-ho possible. És el nostre model per a tot el país. Tots els meus veïns i veïnes de la Seu d'Urgell i de la resta del Pirineu estem amatents i expectants que aquest model sigui una realitat també al Pirineu. Però aquest model és molt complex i tots en som conscients. Implica un nou model tarifari sense les corones, tarifant per quilòmetres, per distància, i un model personalitzat per ús i amb tarifació social. Un projecte de transformació digital del bitlletatge i de la gestió de la informació del transport públic; un projecte tecnològic que és a l'avantguarda; complex, perquè es basa en una major integració de la vuitantena d'operadors del sistema; un projecte que arribi a tot el país, amb més prestacions i amb més ofertes de transport públic o de mobilitat, i un projecte obert per anar-hi incorporant totes les novetats tecnològiques que millorin la qualitat del transport públic i la mobilitat compartida. En definitiva, un model quilomètric amb tarifació social i tecnològicament a l'avantguarda.

Com ja s'ha dit, per a la seva implantació hi ha aquest comitè de codirecció, amb la coordinació de l'ATM, integrat per TMB, per Ferrocarrils i per l'AMB. I, com sabem, l'ATM és un consorci interadministratiu amb la Generalitat de Catalunya –representa el cinquanta-u per cent– i les administracions locals –Ajuntament de Barcelona i Àrea Metropolitana de Barcelona, el quaranta-nou per cent restant. Per tant, per fer possible aquest projecte tan complex i tan car és imprescindible el finançament de totes les administracions consorciades a l'ATM de Barcelona, pels costos que representa la seva implantació i també pel menyscapse econòmic resultant a l'ATM de Barcelona amb la seva implantació. I això, doncs –ja ho ha dit el dipu-

tat Estruch–, no ha estat així des de l'any 2010, sobretot pel finançament de l'Estat. I això fa que aquest dèficit de l'ATM no pari d'augmentar cada dia.

En aquest sentit, doncs, vostès han transaccionat aquesta esmena d'Esquerra que insta el Govern a revertir aquest dèficit de finançament acumulat. Nosaltres li donarem suport, com no pot ser d'una altra manera, a veure si és veritat o queda, com tot, en bones intencions i res més. Sense aquest dèficit, potser ara no estariem parlant d'aquesta moció i potser jo baixaria de la Seu d'Urgell en transport públic gràcies a un servei eficient i a unes tarifes justes amb la T-mobilitat. Potser que tots assumim la nostra responsabilitat –i la del PSC-PSOE no és menor– per fer realitat aquest projecte de mobilitat a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora presidenta. Señora *consellera*, señores diputados... Pues bien, volvemos a hablar otra vez en este Parlamento del proyecto de la T-mobilitat, un proyecto que, como ya se ha dicho, proponía un cambio en la tecnología utilizada para los títulos de transporte público en Cataluña y que iba a permitir, entre otras cosas –se ha dicho ya–, adaptar el precio a pagar por cada usuario a las distancias recorridas, a las frecuencias de su uso y a su situación personal.

Bien, este proyecto –conviene recordarlo– se inició en 2013, y para él se presupuestaron inicialmente 58 millones. Dejando a un lado los riesgos evidentes de utilización de datos personales que este proyecto conlleva, era fácil vislumbrar que se trataba de un proyecto faraónico innecesario. Pero el Gobierno separatista del momento –2013– lanzó este proyecto, en el que pudo introducir toda esa palabrería tecnológica de la que tanto les gusta alardear.

Desde aquel lejano 2013, han transcurrido ya diez años, en los que hemos visto pasar unos cuantos gobiernos de la Generalitat de Catalunya, todos ellos separatistas, y muchos *consellers* gestionando este proyecto. Con este Gobierno ya llevamos tres. Pero ¿cuál es la realidad? ¿Dónde nos encontramos en este momento? Bueno, pues han transcurrido diez años, y el proyecto no ha finalizado, sigue en fase de desarrollo o implantación.

El precio inicial –hay que insistir en ello– eran 58 millones de euros y, al parecer, ya se han gastado más de 100 millones. De hecho, el señor..., el diputado Terrades, que es un hombre generalmente muy bien informado, ya nos ha dado la cifra de 150 millones. Veremos a ver –veremos a ver–, si sale esto adelante, cuál es la cifra real, ¿no?

Bueno, se ha conocido que ha habido problemas de seguridad informática y se han filtrado datos personales de usuarios. Y, de momento –de momento–, diez años después, 100 y pico de millones después, el único resultado práctico visible es que la tarjeta de cartón ha dejado de ser el único instrumento de pago y ahora también se puede pagar con una tarjeta de plástico. Antes solo cartón; ahora cartón más plástico. Esto es todo. Diez años y más de 100 millones de euros después, esto es lo que hay.

Es muy probable que, si el proyecto aprobado en 2013 hubiera sido mucho menos ambicioso y más razonable, ya estaría funcionando desde hace mucho tiempo. Pero –pero– la sensatez y el buen gobierno no es una característica de la que gocen nuestros gobernantes separatistas. Pero estamos donde estamos.

Y, llegados a este punto, en VOX también queremos saber cuál es el coste total del proyecto. Queremos saber qué empresas se están beneficiando de esos sobrecostes y el motivo de cada uno de los euros gastados de más sobre el precio contratado.

Creemos que es un escándalo que este proyecto de implantación de la tarjeta T-mobilitat lleve tantos años de retraso y un coste que duplica, o más, el previsto.

Los ciudadanos catalanes tienen derecho a tener toda la información sobre el coste real de este proyecto y los motivos de su incremento. Y como en VOX tampoco nos fiamos del Gobierno de la Generalitat, nos parece procedente que este informe sobre los sobrecostos y las modificaciones de contratos lo realice la Sindicatura de Cuentas.

Apoyamos también la petición al Gobierno de la Generalitat de que apruebe ya de una vez este nuevo marco tarifario, que era el principal objetivo del proyecto, y que lo implante en Cataluña en el año 2024. Pero, sinceramente, no somos optimistas. Esta misma petición ya se ha hecho en otras ocasiones a los antecesores de la señora Capella sin obtener ningún resultado.

Para finalizar, desde VOX creemos que es fundamental este ejercicio de transparencia, por lo que votaremos afirmativamente a esta moción.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades. Nosaltres ens abstindrem als punts de la moció presentada pel Partit dels Socialistes relativa al desplegament de la T-mobilitat.

I ens hi abstindrem, bàsicament, perquè entenem que és una moció molt descafeïnada. No és la primera vegada que parlem en aquest Ple del despropòsit de la T-mobilitat, on l'esfera pública ha cedit disseny, implementació i posterior gestió de sistemes tecnològics, de bases de dades, de sistemes d'atenció i informació a l'usuari, a tota una sèrie de conglomerats d'empreses privades com són «la Caixa», Indra, Fujitsu i Moventia, que actuen sota el paraigua d'aquest nom graciós, que sona bé, de SocMobilitat. Al darrere de SocMobilitat hi ha tots aquests grans poders econòmics.

I, clar, doncs, el que ha fet bàsicament SocMobilitat, el que ha fet bàsicament el Departament de Territori, és externalitzar, en el fons, la gestió del transport públic que teníem en aquest país. I ara ja no només hi ha la concessió de determinades línies de transport, sinó que també tenim una altra via d'entrada de la privatització.

Hi havia necessitat de fer això? No. Cap ni una. Perquè precisament les empreses com «la Caixa», quin *know-how*..., quin coneixement té «la Caixa» en termes de transport? Ni un. Qui té tot el coneixement, tota la saviesa adquirida durant anys i anys? Doncs els treballadors i les treballadores del sistema de transport públic d'aquest país. Ells sí que saben com funciona tot el que té relació amb el transport. En canvi, busquem tota una sèrie d'empreses, els hi deleguem la gestió, quan no en tenien cap tipus de coneixement, i, com s'ha vist, ha sigut una gestió absolutament nefasta, plena de sobrecostos.

A mi avui m'agradaria aquí sentir alguns dels partits que constantment estan apellant a aquestes fórmules de col·laboració publicoprivada –«que bones són per a tots nosaltres en termes d'eficiència, en termes d'operativitat»– que diguin alguna cosa sobre aquest sistema. Perquè, si hi ha algun cas clar en què la col·laboració publicoprivada ha resultat absolutament ineficient, és en el cas de la T-mobilitat. I això ja s'advertia des del minut zero per entitats com Stop Pujades o la plataforma Promoció del Transport Públic.

També hem perdut l'oportunitat d'apostar pel programari lliure, i el que fem és que tota una sèrie d'empreses privades comencin a emmagatzemar dades relatives a la nostra intimitat, de les que no sabrem absolutament res –com les gestionaran–, quan avui en dia les dades és el nou or, no?, el nou material preciós dels temps que venen.

Clar, llavors, què proposa el Partit dels Socialistes en aquesta moció concreta? Entra a qüestionar una mica aquest sistema? No, en cap moment. El Partit dels Socialistes..., després, senyor Terrades, si de cas, m'ho..., perquè jo a la seva moció en cap moment he vist que vostès entrin a dir: «Ostres, doncs això, aquesta col·laboració publicoprivada està molt mal feta.» No, vostès d'això no en diuen res. Vostès només demanen a la Sindicatura de Comptes que faci un decalatge, comptar el cost econòmic, quan aquesta és una informació que ja s'ha resolt. Perquè de la T-mobilitat ja n'hem parlat diverses vegades, ja ho tenim resolt. Els diners que ha costat, a quines empreses ha anat..., doncs nosaltres tenim aquí tota una sèrie d'informació donada pel departament.

Què demanen vostès a la sindicatura? Doncs únicament i exclusivament que es faci una quantificació del cost econòmic. No demanen en cap moment que es faci una auditoria operativa o de gestió del servei. Vostè no en demana absolutament res, d'això. I llavors, si nosaltres votem afirmativament a que això vagi a la Sindicatura de Comptes, ens trobarem: «Informe de la Sindicatura de Comptes sobre la T-mobilitat. Aquí hi ha el cost econòmic.» I encara sap per a què servirà tot això? Per avalar el sistema. Perquè tindrem un dia un informe de la sindicatura que ens dirà el cost econòmic i llavors encara quedarà: «No, si amb relació a la T-mobilitat...» Perquè..., és que d'això ja en tenim antecedents: Canal Segarra Garrigues, la línia 9 del metro. Un dia tots ens posarem les mans al cap sobre el que ha costat la T-mobilitat, però no hi haurà cap tipus de conseqüència de res, sinó que encara utilitzarem el fet que la Sindicatura de Comptes ha emès un informe per dir que aquí tot és correcte. Doncs no comptin amb la participació de la CUP en avalar una cosa que fa aigües absolutament per tot arreu i que el que hauria de fer-se ja, d'una vegada per totes, és acabar amb aquest despropòsit, desmuntar tot el que té a veure amb la T-mobilitat, i no només anar a comptar quin és el cost econòmic d'aquest despropòsit.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. Mirin, estava convençut que, tot i que era una moció de la T-mobilitat, acabaríem parlant de rodalies. O sigui, és que convençudíssim –convençudíssim.

I, mirin, jo que estic plenament a favor del traspàs de rodalies i, a més, saben que l'he defensat i el defensem i, a més a més, soc un convençut que la gestió com més pròxima al territori, millor... Però, clar, vostès sempre –o alguns de vostès– justifiquen el traspàs de rodalies, perquè, evidentment, es gestiona malament –i jo hi estic d'acord–, però sobretot amb el mantra de que des de Catalunya o alguns partits des de Catalunya ho gestionarien millor. I aquest és el gran argument.

Però, clar, un agafa la T-mobilitat i diu: «Mare meva!» Perquè jo els asseguro que lo de la T-mobilitat és un nyap, el que han fet –és un autèntic nyap. I no es pot descriure de cap altra manera. I això té noms i cognoms, de partits i de consellers. No me'ls facin dir, eh?, jo crec que els coneixen, perquè són del seu partit.

I, a més a més, és que estem parlant –ho deia el senyor Terrades–..., és que fa deu anys de la T-mobilitat –deu anys. I, a més, la T-mobilitat –també ho deia el senyor Terrades– no era per passar d'una targeta de cartró a una targeta de plàstic, sinó que la T-mobilitat era molt més. De fet, la T-mobilitat el que és un nou sistema tarifari per canviar com funciona el transport públic a Catalunya i per acabar amb situacions d'injustícia i de desigualtat territorial.

Vostès, que parlen tant del territori, vostès que parlen tant del centralista, doncs, miri, que el transport a Catalunya..., més centralista, més barcelonocèntric no hi ha res. Però en realitat el que és la T-mobilitat i per al que hauria de servir aquest nou

sistema tarifari és per acabar amb la situació de desigualtat territorial que pateixen algunes localitats de Catalunya. Localitats, per exemple, com Terrassa, com Mataró, com, per exemple, Mollet. És a dir, hi ha gent que paga més, encara que està a menys distància, per exemple, de Barcelona, que altres localitats que estan molt més pròximes, que, per exemple, formen part de zona 1, que paguen un preu molt més barat pel transport públic.

Però, clar, és que, a més a més, no són només els retards –també s’ha dit–; són els sobre costos. I és que si algú, per exemple, ho busca a internet, perquè encara que alguns han descobert Google no massa tard... O sigui, és que no podem saber exactament quant ha costat. I el senyor Terrades parlava de 150 milions. Jo l’última dada que he trobat són 116 milions; un sobre cost de 225 per cent més, ha costat la T-mobilitat.

La meua pregunta és: algú pensa donar alguna explicació? Algú ens pensa explicar què ha passat amb la T-mobilitat? Perquè jo hi estic d’acord: màxima exigència amb l’Estat, amb tots els incompliments de l’Estat, amb tots els errors de rodalies. Jo ho he dit: soc un ferm defensor del govern de coalició, però és evident que, per exemple, rodalies no ha estat una prioritat. Però, ai las!, la T-mobilitat fem veure que no ho veiem? O sigui, algú pensa venir al Parlament de Catalunya a explicar què ha passat? Per què deu anys? Per què 116 milions? Per què un 225 més de sobre costos? Ens pensen explicar alguna cosa? Perquè fins i tot hi ha gent que diu que el sistema, tal com està dissenyat, està absolutament obsolet. O sigui, que fins i tot el que tenim previst no funcionarà.

Llavors, miri, nosaltres votarem a favor de la moció, i també els hi anuncio..., i faig una demanda i un anunci. Crec que la consellera té una oportunitat –té una oportunitat. No és responsabilitat seva, tot i que hi ha persones al seu partit que recentment ho han gestionat. Però expliqui’ns què ha passat. Aixequi les catifes. Valentia, no? Vostès, que reclamen valentia, doncs, valentia per explicar què ha passat.

I després l’altra qüestió... I jo també els hi anuncio. Nosaltres, evidentment... Crec que un informe de la Sindicatura de Comptes, si es fa ben fet, pot servir, perquè si hi han irregularitats aquests informes les poden traslladar. No ho sabem tampoc. I, per tant, es poden traslladar també per la via judicial. Però també els hi dic: depèn del que digui l’informe de la Sindicatura de Comptes o si la consellera té voluntat d’esbrinar què ha passat i d’aixecar les catifes, nosaltres no descartem demanar una comissió d’investigació sobre la T-mobilitat al Parlament de Catalunya perquè, d’una vegada per totes, hi posem llum i taquígrafs. Perquè algú ha guanyat molts diners amb la T-mobilitat. I s’han guanyat molts diners i, al final, els hi dic: vostès, que diuen que gestionen més i millor que ningú, han fet el nyap més gran que ha tingut Catalunya en els darrers deu anys.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*, esta moción, por desgracia, es como el día de la marmota: cada cierto tiempo alguien recuerda que tenemos una T-mobilitat por ahí pendiente y que hace falta acabarla de una vez por todas. Estas mociones que reclaman poner más interés en la T-mobilitat e implantarla de una vez, se suelen aprobar por amplias mayorías, pero luego, en la práctica, nada cambia. Sigue avanzando, sí, pero despacito y despacito, acumulando sobre costes y retrasos y con gran opacidad tanto en cuanto a lo que ahí pasa como en cuáles serán las tarifas que finalmente se aplicarán. Y hoy supongo que pasará algo parecido.

Nosotros, como en las ocasiones anteriores, volveremos a votar a favor, porque estamos muy a favor de impulsar el transporte público, muy a favor de aprovechar los avances tecnológicos, a favor de tener un sistema más amigable, pero, sobre todo

—y ya se ha mencionado aquí—, muy a favor del que era su objetivo inicial, que es utilizar la tecnología para poder superar el sistema tarifario de coronas que tantas situaciones injustas, o al menos difíciles de entender para los usuarios, ha generado. Y supongo que Esquerra Republicana hoy volverá a decir que sí, que enseguida la acaban. Y la verdad es que un día de estos será cierto y quizá esté de suerte usted, *consellera*, y sea la definitiva y la que deje el sistema completamente listo en los próximos meses. Pero creo —creo— que es bueno que hagamos memoria para que quede claro que si tantos grupos dudamos o desconfiamos de la palabra de los sucesivos gobiernos de la Generalitat no es por gusto ni sin motivo.

La T-mobilitat se licitó en 2014 con un cronograma que contemplaba llevar a cabo la primera prueba piloto en 2015 y tener el sistema completamente instalado en 2016. Dos añitos. No era un proyecto que requiriese de varias legislaturas ni de gran complicación; un par de añitos desde la licitación hasta la puesta en servicio completa. Cualquiera de los *consellers* que han ido pasando desde entonces podría haberla empezado y acabado completamente. Y, sobre todo, acabado si ya venía arrancada. Bueno, quizá a excepción del *conseller* Juli Fernàndez, que no le ha dado tiempo a prácticamente nada, pero todos los anteriores, sí.

El primero fue Santi Vila, que cuando la licitó lo hizo con la promesa de que en 2015 la dejaría ya implantada. Y ojalá hubiera sido cierto, porque por el camino no solo no tenemos la T-mobilitat, sino que hemos perdido también muchas oportunidades. Aquí, en este Parlamento, se han dejado de aprobar muchas mejoras, se han rechazado muchas mejoras en las tarifas, en el sistema de coronas, porque se decía siempre que es que la T-mobilitat estaba a *tocar*, que era mejor no tocar nada «porque la T-mobilitat ya va a llegar». Eso es una constante no solo en este tema, sino de los sucesivos gobiernos de la Generalitat: hacernos perder oportunidades, unas tras otras, por sus fantasías y por su dificultad para asumir la realidad. Esa constante llega a todos los ámbitos. Sus fantasías y su dificultad para asumir la realidad nos han hecho perder muchas oportunidades en economía, en progreso o en educación.

Pero aquí estamos hablando de *mobilitat*, así que volveré a centrarme en ello. Decía que los sucesivos gobiernos de la Generalitat han rechazado en muchas ocasiones mejoras diciendo que la T-mobilitat estaba a tocar. Siempre decían que ya llegaba. El *conseller* Puigneró se compromete personalmente..., personalmente ya no está, pero a poner en marcha la T-mobilitat esta legislatura. El *conseller* Calvet, anteriormente, decía que en el 19. El *conseller* Rull, que en el 18. Y, como decíamos, Santi Vila, que hablaba del 15, mira lo que decía en agosto de 2014: «La Generalitat descarta aplicar bonificaciones en la línea de Puigcerdà antes de poner en marcha la T-mobilitat.» Esto lo decía en 2014 y esto se ha seguido diciendo *conseller* por *conseller*, cada uno que ha ido viniendo. Diez años de oportunidades perdidas. En resumen, la T-mobilitat es un ejemplo de mala gestión tan escandaloso que seguro que hasta ustedes son capaces de reconocerlo.

El problema es que ustedes llevan años intentando vender la moto de que la solución a los problemas de todos los catalanes es que ustedes lo gestionen todo. Que si mira FGC, que si mira Rodalies... Eso es lo que ustedes tratan de vender. Y hay algunos que parece que casi se la compran. En su fantasía de supuestos buenos gestores, mientras yo estoy hablando, seguramente están pensando que vale, que esto de la T-mobilitat es una excepción a la regla, a su regla de buena gestión. Pero es que es justamente lo contrario. La T-mobilitat no es la excepción que confirma la regla de su buena gestión. La T-mobilitat es, junto a tantos otros casos igual de modélicos, como la línea 9 de metro, como ATLL, como Spanair, como el canal Segarra-Garrigues, el vivo reflejo de su gestión descentrada y sin rumbo de la que más bien FGC —ni siquiera todo, solo la línea del Vallés, porque la línea del Anoia deja mucho que desear— es una curiosa y bienvenida excepción.

Ustedes nunca han sido la solución a nada, y ahora menos. Catalunya necesita una nueva etapa que deje de lado sus fantasías...

La vicepresidenta primera

Diputada, se li ha acabat el temps.

Marina Bravo Sobrino

...y se concentre en resolver los problemas de los catalanes.
Gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Hace once años que la ATM aprobó crear la implantación de la T-mobilitat. Once años. Repito: once años. Y nada de nada. Pero es que, además de un desastre de gestión que sonroja a cualquiera, esto es un pozo sin fondo. El otro día leía en el diario que se habían gastado más de 160 millones de euros en su puesta en marcha. Y seguimos sin ver la T-mobilitat a pleno rendimiento. Es un verdadero escándalo. Hay que auditar cada euro. Y los responsables políticos y de la empresa SocMobilitat no se pueden ir de rositas. Esto huele que apesta.

Yo votaré a favor de esta moción.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Sabia jo que dins de l'olla intentaríem barrejar-ho tot, no?: rodalies, les inversions..., per no parlar de la T-mobilitat. Alguns, eh?

És un model complex, sens dubte, però tan complex és a Catalunya com a altres països amb altres àrees metropolitanes que amb menor temps ja han solucionat el problema i ja li estan donant la volta per introduir-hi noves millores.

Senyora Vinyets, a l'inici del projecte, l'any 2013 –el meu grup parlamentari repassa intervencions– ja es va oposar a que aquest procés s'externalitzés, i vam defensar que això s'havia de fer des del sector públic, que qui havia de ser el referent d'aquest projecte era l'Autoritat del Transport Metropolità.

I per centrar-me en un nou punt que hem afegit, d'acord amb Esquerra Republicana..., perquè és cert que el transport públic té un dèficit estructural a les àrees metropolitanes, no només a Catalunya o Barcelona, també en altres àrees metropolitanes –València, Madrid, etcètera–, que tenen els mateixos problemes. Si volem –que volem– augmentar i millorar el transport públic per reduir emissions, per abaixar la factura energètica exterior, per millorar la qualitat de l'aire a les grans concentracions urbanes, cal que el Govern d'Espanya aportí més recursos per a la gestió del sistema. Hi estem d'acord, en això, i per això hem introduït aquest punt.

També els hi dic que, des de la nostra opinió, això no es pot abordar pressupost general a pressupost general, sinó que des de la nostra opinió, evidentment, cal garantir per llei el finançament del transport públic. I ja els hi asseguro que, a això, ens hi dedicarem la propera legislatura en el Congrés dels Diputats el Grup Parlamentari Socialistes.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 31 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

302-00315/13

Passem al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I per exposar-la, té la paraula el diputat José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, consellera, diputats, diputades. De mocions d'habitatge n'hem fet moltes, i de lleis d'habitatge també n'hem fet unes quantes. Aquesta moció el que pretén és posar un cert ordre i crear un marc conceptual i, a més, que el Parlament doni suport al que s'ha anat fent des del 2015 endavant, a partir de la Llei 24/2015, de crear unes noves polítiques d'habitatge. I aquestes noves polítiques d'habitatge a vegades utilitzen eines que ja tenia la legislació i no n'hem fet ús, com, per exemple, les expropiacions forçoses d'habitatges buits. És una qüestió que la llei ha contemplat des de fa anys i només des de fa un mes i mig el Govern de la Generalitat s'ha atrevit a fer-ho. És l'única Administració de tot l'Estat que ho fa.

I aquesta expropiació forçosa, que és un procediment complicat, perquè el sistema és garantista, té dos efectes. El primer és que aquest habitatge buit que s'expropia a un gran tenidor passa al parc públic d'habitatge. El segon és crear uns incentius als especuladors perquè aquest parc d'habitatge que tenen buit, que no s'està utilitzant, passi al mercat. Perquè no hi ha res que li faci més por a un especulador que una possible expropiació forçosa.

Un altre són les sancions, per part de Consum, a aquells grans tenidors que no apliquen les lleis que protegeixen l'habitatge, que no apliquen les lleis sobre els seus llogaters. I aquí és on les lleis catalanes, que se n'han fet de molt bones, tenen un problema, que és l'aplicació. Els jutges no hi creuen. I els grans tenidors, com que no hi ha un procediment sancionador clar, doncs, si volen, no l'apliquen. I aquí sí que és veritat que Consum, des de fa dos anys, ha començat a aplicar-ho amb un ritme molt més avançat. I la moció el que pretén és, en això, aprofundir-hi.

Però també les noves polítiques d'habitatge contemplen un altre aspecte, que és el control de preus de lloguers de segona generació, aquells controls de preus que no distorsionen excessivament el mercat, però al mateix temps protegeixen els ciutadans. Vam tenir una llei catalana, l'11/2020, impulsada per la consellera Capella, llavors consellera de Justícia, i per aquest Parlament, que va protegir durant un any i mig a tots els catalans de la bombolla especulativa del lloguer. El Tribunal Constitucional la va tombar i ara en tenim una nova oportunitat, amb una llei espanyola que és pitjor que la catalana, que segurament se li poden fer moltes crítiques, però que ens dona l'oportunitat de tornar a regular els preus de lloguer.

I la Generalitat de Catalunya torna a ser l'única Administració de tot l'Estat que ha iniciat els tràmits per poder començar a regular aquests preus. I segurament, paradoxalment, Catalunya haurà regulat els preus amb una llei pròpia durant un any i mig i serà l'únic territori de tot l'Estat que l'acabarà regulant utilitzant la *ley de vivienda*. Però ja és una qüestió que va més enllà: les noves polítiques d'habitatge són també erradicar les pitjors velles polítiques d'habitatge, que són dues. Una és la cessió a privats de sòl públic per fer HPO –habitatge de protecció oficial– de compra-venda; un habitatge que no ha servit per reduir els preus, ha beneficiat uns ciutadans que han tingut la fortuna que els hi ha tocat al sorteig de claus, però que no ha servit més que per descapitalitzar els municipis, que els municipis perdin sòl públic, que no tinguin marge de maniobra per poder fer avui habitatge públic de lloguer.

I, per altra banda, erradicar també una vella política, que ja s'ha erradicat, que és la desgravació, que per a l'únic que ha servit és per fer més grossa la bombolla immobiliària i perdre capacitat d'ingressos, l'Administració pública, durant dècades.

I al que hem d'anar i el que hem d'enfortir i el que volem enfortir amb aquesta moció, i és el que s'està fent des del 2015 cap a aquesta època, és tenir un parc públic de lloguer perenne, que vagi, principalment, primer a les persones vulnerables i als joves que necessiten emancipar-se, que sigui sempre de titularitat pública i que vagi creixent. I no només a llarg termini pensar en les persones vulnerables, sinó que aquest parc públic sigui lo suficientment gran i fort perquè pugui competir contra el mercat privat, per forçar també que el mercat privat baixi.

I això són les polítiques d'habitatge noves –no tan noves a Europa– que realment tenen un efecte perdurable i de millora. I, per tant, la moció el que pretén és enfortir això, les noves polítiques d'habitatge respecte a les velles, i en aquells aspectes que són innovadors i que són arriscats, però que ens ajuden a garantir el dret a l'habitatge.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Cristina Casol Segués.

Cristina Casol Segués

Gràcies, vicepresidenta. Membres de la Mesa, consellera, diputades, bon dia a tothom. D'entrada, ja els dic que des de Junts per Catalunya estem a favor dels punts de la moció i ens afegim a aquesta petició que fa el Grup Parlamentari d'Esquerra al Govern, perquè hem de treballar per revertir aquesta crisi de l'habitatge. Però els demanem, els vull demanar que vagin molt més enllà, que hi donin dos tombs, que posin recursos econòmics, perquè és el que realment fa falta.

Consellera, ens vam conèixer les dos a Lleida, en una jornada que va organitzar la síndica de greuges per parlar del dret a l'habitatge, i jo sé de la seva expertesa i de la seva preocupació per aquest tema. Però, realment, si no hi han recursos, vostè i jo sabem que avui en dia encara és més difícil resoldre el tema de l'habitatge.

Venim de molts anys de sobredosi legislativa. Al meu entendre, fins i tot inconexa. I la solució, l'única solució que hi ha són recursos econòmics, posar-hi recursos econòmics. Perquè en tenim les competències, tenim la llei a Catalunya; tenim fins i tot una llei estatal que algú ja reformarà més endavant. Però al marge de tot, el més important que li raono –l'hi dic i l'hi repetiré tota l'estona– és que hem de posar diners, diner nou, diner real per a habitatge.

Per exemple, el pla territorial sectorial de l'habitatge del que parla la moció. Si no hi ha una bossa de diners al darrere és paper moll, igual que ho va ser el pla nacional de l'habitatge del 2016. Hem de posar-hi euros, hem de posar-hi recursos econòmics. Vostè sap que l'Agència de l'Habitatge de Catalunya té un pressupost que oscil·la o ha oscil·lat aquests anys entre 200-300 milions d'euros. Posin 1.000 milions d'euros damunt de la taula. Posin 1.000 milions d'euros damunt de la taula i resoldrem les problemàtiques d'habitatge. No hi ha altra –no hi ha altra. Busquin sistemes de crèdit preferents. Podem impulsar d'aquesta manera les polítiques d'habitatge que calen. Calen recursos.

I és veritat, vostè em dirà: «Enguany hi han 700 milions.» Però hi ha 700 milions de fons europeus, que són finalistes i veurem si els poden justificar. Bé, hem de ser valents, hem de buscar una sortida. Hem de donar resposta a les persones per la compra, pels ajuts, per la rehabilitació i per la gestió.

I tornant a la moció. Certament, la desqualificació d'habitatge de protecció oficial en aquest país ens ha descapitalitzat des de l'època del franquisme o més enllà. Miri, sempre que veig habitatges de protecció oficial, penso quan els van qualificar. Si li poso com a exemple els blocs de Badia del Vallès, van estar qualificats el 1974. L'any que ve, tots seran lliures. Certament, hem legislat fa poc per impedir-ho, però ja era tard per a la seva descapitalització i no arribem al dos per cent de parc públic. I ens hem d'emmirallar a Europa, que en tenen un divuit.

I hem fet polítiques bones, hem fet mesures bones com separar el sòl del construït. Però no n'hi ha prou. Cal engrandir el parc públic. Tot l'estructural –tot l'estructural– està per fer. Hem de construir ciutat, però ara mateix hem d'adquirir habitatges i no tenim prou capacitat econòmica, perquè possiblement el tanteig i retracte és una bona opció, però caldria revisar els topalls, perquè per sota de noranta mil euros és impossible adquirir un bon producte per tenir habitatges.

També li vull fer un esment: cal consolidar els ajuts de lloguer. És molt important tornar a la proposta de prestació, perquè siguin més consolidats. I els agraiixo, eh?, com ho he fet sempre, a tots els governs, que es faci l'esforç de, any rere any, cobrir totes les demandes. Però hem d'injectar diners també, en ajuts i en comprar parc públic.

Tinc poc temps i li vull parlar sobretot d'una problemàtica que també em preocupa molt, i es sobre els sensellar ocults. A Catalunya hi han quaranta mil persones que viuen en habitacions, habitacions de catorze metres quadrats; paguen cinc-cents euros de renda; hi viuen famílies de dos, tres, quatre i cinc persones amb nens, amb adolescents. Com poden, aquestes persones, desenvolupar la seva vida amb normalitat? Necessitem habitatge; necessitem habitatge de lloguer social per a aquestes persones. A mi, de tot plegat, aquesta crisi continguda a Catalunya em preocupa molt i em sorprèn que no hi hagi un esclat més gran en aquest país, perquè calen recursos, com li he dit, calen recursos econòmics; diner nou, diner real.

També volia posar-li un exemple, que és que a Olot..., a Olot em consta que hi ha vuit-cents persones empadronades als serveis socials, perquè no poden arribar als ajuts. Això és una errada del sistema. Ho hem de corregir.

Bé, per acabar, els hi recordaré Francesc Macià, consellera, perquè hem de demostrar una ferma voluntat de combat. L'hem de demostrar, perquè Catalunya políticament ha de ser lliure, però també ha de ser socialment justa.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Eva Candela Lopez.

Eva Candela Lopez

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Bé, el nostre grup parlamentari hem presentat dues esmenes al redactat de la primera part de la moció, en concret als acords 1 i 2 de manifestacions o, diguéssim, d'apreciacions de la moció. Esmenes que no han estat acceptades pel grup proponent de la moció, però en les quals ara tampoc m'hi entretindré.

Bé, la lectura dels acords d'aquesta moció em van portar a un pensament: «A veure, Eva, aquesta és una moció trampa?» I per què dic això? Doncs, miri, perquè la majoria dels acords d'aquesta moció ja s'han aprovat en seu parlamentària diverses vegades; millor dit, «diverses», no, moltes vegades –moltes. N'he perdut fins i tot el compte. Incrementar el parc públic d'habitatge, aprovar el pla territorial sectorial d'habitatge. I una pot pensar: «Doncs què s'amaga darrere d'aquesta moció?» Aquest Govern potser no es veu prou legítim o amb proua força i necessita tornar i tornar a afirmar que augmentarà el parc públic d'habitatge?

I una cosa encara millor: completar el tràmit de la declaració de zones de mercat residencial tensionat; un acord per dir que es completarà un tràmit que acaben d'iniciar. Uau! «Continuar i ampliar l'aplicació dels expedients d'expropiació forçosa.» «Continuar amb l'aplicació de sancions des de l'Agència Catalana del Consum.» A veure, diputats d'Esquerra Republicana, diputat Rodríguez, vostès estan al Govern. Doncs vingi, va, posin-se a treballar! Ja s'ha aprovat tot això aquí! Les que vostès..., són mocions, a més, que vostès també han aprovat i que ara tornen a proposar.

Llavors, doncs, clar, torno a pensar: «Eva, aquí hi ha trampa.» Què passa aquí? ¿Potser és un exercici d'anar escrivint moltes vegades el mateix fins que ho has après, com aquella calligrafia que fèiem quan estudiàvem, de vinga una ratlla a sota l'altra escrivint lo mateix fins que t'ho aprenies? No, potser això no pot ser. I em miro i em remiro la intervenció el dia de la interpellació per a aquesta moció, la del diputat Rodríguez i de la consellera Capella.

I dic: «El diputat Rodríguez va enumerar totes les qüestions que el Govern està fent i que farà, totes i més, les que està fent ara i que farà, però sobretot tenint en compte que són nous a la conselleria..., que no són nous a la conselleria. Vull dir que porten temps..., perdó, a la conselleria sí, al Govern –m'he confós–, però que no són nous al Govern.

He de reconèixer que tenen una habilitat, una gran habilitat per treure's les putes de sobre i expulsar la responsabilitat en els altres, en aquest cas, a qui eren els seus socis de govern. I el que em preocupa és que crec que estan convençuts del que diuen i que qualsevol que podria estar-los escoltant pensaran que el Govern..., que no estaven al Govern de Catalunya des de fa anys.

I una altra cosa de les que em preocupa és un moment de la seva intervenció en la interpellació, que diu –i llegeixo textualment el que va dir–: «I tot això, totes aquestes coses que hem fet, les hem fet amb l'Estat en contra. Imagini's amb un estat independent! Catalunya, el millor territori de tot l'Estat.» Ja, també. Si la *ley de la vivienda* sortirà endavant és gràcies a l'independentisme català. I això, diputats i diputades, és d'una superioritat moral fora de mida. (*Alguns aplaudiments.*)

El diputat Rodríguez i la consellera es van referir diverses vegades al *Gobierno más progresista de la historia*, amb aquest to de mofa que ja fa molt temps que estan utilitzant. Doncs sí, diputats i diputades d'Esquerra Republicana, el Govern més progressista de la història. I tant que sí que ho és, el Govern més progressista! Que fa feina i que en continuarà fent.

I, bé, des de la humilitat només els hi puc dir: «Treballin, treballin i treballin.» Els asseguro que és la millor carta de serveis, treballar. I també des de la humilitat, els hi dic: «Deixin de banda aquesta supèrbia que tenen.» Ja han pogut veure també que no els dona gaires bons resultats a les urnes.

El nostre grup votarem a favor de tots els acords menys el segon.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Señora presidenta, señora *consellera*, señores diputados, buenos días de nuevo. Bien, pues volvemos a hablar, en este Parlamento, otra vez de políticas de vivienda, lo que vuelve a poner de manifiesto que es un problema que preocupa mucho a los catalanes. A nosotros, a VOX, también nos preocupa.

Lo particular en esta ocasión es que es el propio Gobierno de la Generalitat quien se interpela a sí mismo a través de un diputado de su partido. Y hoy, el propio Gobierno de la Generalitat se presenta a sí mismo, a través del mismo diputado, una moción con distintas propuestas, ¿no? Bueno, pues, no se acaba de entender muy bien la finalidad de esta moción, más allá de la mera propagandística, evidentemente.

O sea, si el Gobierno considera que estas medidas son positivas, pues puede llevarlas a cabo mediante su acción de gobierno. Pero, bien, si entramos en el contenido de la moción, en el punto primero se nos dice: «El Parlamento de Cataluña reconoce el grave problema de acceso a la vivienda.» Sí, desde VOX estamos de acuerdo. Efectivamente, en Cataluña existe un grave problema de acceso a la vivienda. Sí, estamos todos de acuerdo.

Pero también reconocemos a los principales culpables, la izquierda y el separatismo, que, además, cuando se juntan izquierda y separatismo, como es el caso Esquerra Republicana, se convierten en una auténtica plaga bíblica, destrozan todo lo que hay. Ustedes son los principales culpables de haber impedido que decenas de miles de catalanes hayan logrado su sueño de conseguir una vivienda y apoyados en ella, en la vivienda, de construir una familia. Ustedes se lo han impedido.

Han sido cuarenta años ininterrumpidos de gobiernos separatistas, para los que la vivienda nunca ha sido una prioridad, y de ahí la dramática situación actual. Como ya hemos explicado en múltiples ocasiones, para VOX el aumento de la vivienda pública debe ser una prioridad. La situación actual, en la que se dificulta y en muchos casos se imposibilita acceder a una vivienda a amplias capas de la sociedad, es inaceptable.

Pero en VOX también creemos que la situación actual de falta de vivienda es tan grave –tan grave– que es imposible que su solución venga en exclusiva del sector público. Debemos ser capaces de movilizar también grandes cantidades de recursos privados para la construcción y rehabilitación de viviendas.

Pero, si acudimos a su moción, vemos que habla de injerencias del Estado español –¿cómo no?–, contención de rentas, incrementar el parque público de viviendas haciendo servir «todas las opciones posibles»... ¿Qué significa esto? Todas las opciones posibles... Pues nos lo aclara más adelante, cuando habla de expropiación forzosa o de sanciones. ¿Alguien cree que con estas ideas los particulares y empresas van a invertir en vivienda en Cataluña? Pues, evidentemente, no. Todo esto tiene un efecto demoledor en el mercado de viviendas en Cataluña. Con todas estas amenazas, se quiebra el principio de seguridad jurídica y se desincentiva la inversión en el sector.

Desde VOX siempre hemos defendido la propiedad privada, la libertad económica y la seguridad jurídica. Creemos que hay que hacer lo contrario de lo que propone la izquierda: se deben dar facilidades para que los particulares y las empresas inviertan en el sector de la construcción y rehabilitación de vivienda. Y para ello hay que facilitar suelo, simplificar trabas administrativas o bajar los impuestos, y no lo que hacen ustedes, realizar continuas amenazas desde los poderes públicos intentando culpabilizar a empresas y particulares de una situación creada por las malas políticas llevadas a cabo por aquellos que han gobernado Cataluña durante los últimos cuarenta años.

Si hacemos lo contrario de lo que ustedes proponen, pronto volveremos a ver grúas en nuestras ciudades generando riqueza.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputat Rodríguez, d'Esquerra Republicana, amb tots els respectes, ens sembla que qualificar aquesta moció de marc de les polítiques, doncs, és una mica agosarat, i, en tot cas, ens sembla que en la situació d'emergència habitacional, de vulneració absoluta del dret a l'habitatge, aquesta moció no arriba absolutament als mínims dels mínims exigibles.

Pel que fa al primer punt, és un reconeixement sobre el greu problema d'accés a l'habitatge. Jo crec que la gent potser es prendrà inclús malament que s'exigeixi al Parlament que reconegui que hi ha un greu problema d'accés a l'habitatge, perquè això és una cosa..., crec que és absolutament compartida per tots els grups parlamentaris. Llavors, reconèixer coses que ja tothom té clares és sobreabundant i inclús pot molestar.

I no només tenen problemes les persones llogateres, també les persones que estan ocupant immobles, les persones que també volen comprar immobles o que han

comprat immobles i que aquest mes veuran com se'ls hi revisa la càrrega hipotecària a través d'un euríbor que està absolutament desfasat i que potser la quota els hi pujarà tres-cents o dos-cents euros que no podran assumir. Per tant, fer aquest reconeixement a aquestes alçades ens sembla sobrer.

A banda que vostès aquí hi afegeixen una finalització de la frase dient que demanen als poders públics i representants polítics que no es banalitzin amb aquesta situació. Jo no sé si vostès tenien al cap l'antic ministre Ábalos, que el febrer del 2021 va dir, amb relació a la llei d'habitatge, que posteriorment s'ha aprovat, que el dret a l'habitatge, doncs, era un dret que també era un bé de mercat que generava activitat econòmica i que buscava seguretat jurídica per als inversors. Jo no sé si es referien a la senyora Batet, quan fa escassos dies va dir que en aquest país la gent ja no tenia problemes per pagar el lloguer. No sé si amb aquesta recomanació que fan, de que els poders públics, de que els representants polítics no banalitzin aquesta situació..., si es refereix a aquests representants.

Si és així, nosaltres no votarem a favor que aquesta gent no banalitzin. Crec que el millor que pot passar és que precisament parlin clar, i que quedi clar el que realment pensa el senyor Ábalos quan fa polítiques d'habitatge. El que ha de quedar ben clar és el que pensa en realitat la senyora Batet, perquè, si no, això crea una gran confusió, perquè per una banda es pensa realment això i per altra banda es fan els grans titulars sobre la nova llei de l'habitatge per enfrontar eleccions municipals i eleccions generals. Per tant, nosaltres ens oposem a que es recomani a representants polítics que no banalitzin. No, no, que diguin de veritat el que pensen, que així totes tindrem ben clar què hi ha darrere dels representants dels diferents partits polítics.

Pel que fa a l'altre punt, vostès volen que es voti sobre que es defensin les competències en matèria d'habitatge que té el Govern de la Generalitat davant de les ingerències de l'Estat espanyol. I, per altra banda, tenen un altre punt que hi diuen que es completin els tràmits per declarar les zones de mercat residencial tensionat i instar el Ministerio de Transportes, Movilidad y Agenda Urbana perquè aprovi aquestes zones tenses. Per nosaltres, i ja ho hem dit en diverses ocasions, hi ha una absoluta contradicció entre demanar que es defensin les competències en matèria d'habitatge i després el punt 3, perquè precisament si alguna cosa fa el punt 3 delegant en el Ministerio de Transportes què ha de ser considerat una zona tensa..., precisament aquí lo que hi ha és una cosa, i és l'absolut buidatge de competències. Si alguna cosa hi ha en aprovar la llei estatal de «vivenda» és fer que entri la col·laboració dels fons voltors en el tema de l'habitatge.

I fa uns dies compareixia la consellera a la Comissió de Territori. I nosaltres li dèiem que la llei estatal de l'habitatge que havia votat Esquerra Republicana era posar la catifa vermella perquè hi entressin els fons voltors, i la consellera va respondre: «No, no, de cap de les maneres. Aquí en el que s'està pensant és en la col·laboració publicoprivada d'entitats sense ànim de lucre, cooperatives.» Doncs miri, escassament uns dies després de la seva compareixença, ja va sortir la Sareb dient que oferia sòl gratuït durant més de vuit anys als inversors, i aquests inversors ja s'han posat a plena disposició per portar a terme tota aquesta sèrie d'habitatges. Per tant, de cooperatives, cap ni una.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera... La veritat és que sí, que la moció genera una certa estupefacció, perquè venint del partit que està al Govern i que, a més a més, té la competència en habitatge des que es va trencar el Govern de coalició que tenien amb Junts per Catalunya, no deixa de ser una mica estrany lle-

gir tota una sèrie de mesures que s'estan fent per continuar fent, per seguir fent, que a les clares són mesures que han arribat tard i que segueixen sent molt insuficients.

Llavors, demanar el suport del Parlament, un suport acrític al que s'està fent des del Govern, com si això fos una nova empenta a un nou model, doncs, honestament, crec que no és treballar prou bé les aliances amb els grups parlamentaris per poder-ho fer, això. Com a mínim, jo parlo del meu grup parlamentari, que portem tres anys negociant i aprovant pressupostos a governs en els quals el seu grup hi és, en concret, els del 2021, 2022 i 2023. I de totes les reunions de seguiment que fem, l'àrea que sempre queda en «no s'està complint», «no s'està fent», és habitatge. I això ha passat els tres anys. I en aquest any estem pel mateix camí. Per tant, és evident que no hi ha una prioritat per a les polítiques d'habitatge suficient. Perquè ho hem dit moltes vegades, la prioritat es fa posant-hi recursos.

I em deixen fer ara un apart, ja ha marxat la diputada de Junts, però... –ah, perdó, ha canviat de lloc, perdó–, però no deixa de ser una mica curiós que, com que fa menys d'un any que vostès han sortit del Govern, surti aquí a repetir tots els arguments que els grups de l'oposició li hem fet a Junts per Catalunya quan tenia les competències d'habitatge, des del 2011. I, de cop i volta, surt aquí, es transforma en un grup de l'oposició i comença a parlar dels 1.000 milions. Els 1.000 milions estan a l'acord d'investidura que hi havia entre el president Aragonès i la CUP, i a l'acord de pressupostos que el meu grup va signar amb Junts per Catalunya i Esquerra Republicana quan Junts per Catalunya estava a la conselleria i tenia competència en habitatge, i que no es va complir, que no hi van posar els 1.000 milions.

O sigui, està bé que fem un *borrón y cuenta nueva*, no?, que ara estem a l'oposició, però, clar, és que al final és d'un cinisme que espanta una miqueta –una miqueta–, que de cop i volta reconeguim que no s'hi han posat recursos.

És que hi han coses que són cíniques, com el pla territorial sectorial de l'habitatge. O sigui, quants anys de retard porta aquest pla amb governs de Junts i ara amb el Govern d'Esquerra Republicana? Que l'última nota que hi ha a la pàgina web és de l'octubre del 2021, dient que s'aprovaria el primer semestre del 2022 –a la pàgina web del pla territorial sectorial de l'habitatge–, i que ens demanem que votem a favor de que s'aprovi abans d'acabar el 2023. Si no s'aprova el 2023, suposo que ens trobarem una altra moció el gener del 2024 demanant que s'aprovi abans d'acabar el 2024, perquè és que portem tants anys amb aquest pla...

Un pla que, a més a més, no fa una previsió pressupostària. Que la veritat és que sembla una mica *recochineo* tornar a posar..., tornar a posar, perquè s'ha aprovat tantes vegades... Ja ho ha dit la diputada del PSC: és que molts d'aquests punts s'han votat moltíssimes vegades al Parlament, i el Govern no n'ha fet cas. I vostès han estat als governs, ara a la conselleria d'Habitatge.

No n'han fet cas. Aprovar el pla territorial sectorial de l'habitatge crec que estava a la primera moció que vaig presentar quan vaig entrar de diputada el 2018. Ja hi era. Ja ho hem aprovat moltes vegades. Està bé fer una mica el lleig a la funció de seguiment i fiscalització del Govern d'aquest Parlament. Que el grup del Govern ens demani que donem suport a una sèrie de coses que és evident que la majoria estem d'acord que s'han de fer perquè, hi insistim, ja s'han portat en d'altres mocions i en altres propostes de resolució i que no s'estan fent o no s'estan fent amb prou contundència... A l'acord de pressupostos, parlem d'una estratègia de mobilització d'habitatges buits. No hi ha pràcticament res avançat. Parlem de tanteig i retracte, de les modificacions que s'han de fer per poder accedir i tenir més habitatges disponibles per a la compra i tanteig i retracte; una reunió al mes d'abril, on ens havien de donar una resposta en un mes, i encara l'estem esperant –finals de juliol.

Per tant, deixem de dir les coses que la gent vol sentir i intentem fer les coses que la gent vol fer. Per tant, per molt que estiguem d'acord amb moltes de les línies que es plantegen... Se'ls hi ha de reconèixer l'inici de l'expropiació forçosa d'habitatges; és un inici –modest, però és un inici–, però el tema de la regulació

de la declaració d'àrees de zona tensionada..., han trigat un mes des que es va aprovar la llei, quan ho podíem haver tingut preparat, perquè vostès mateixos ja sabien que aquesta llei s'aprovava. El Govern de la Generalitat de València ho va fer el dia següent de l'aprovació de la llei.

Per tant, em sap molt greu, i, tot i que compartim moltes coses, nosaltres farem un vot polític, un vot de «no ens ho acabem de creure, el que posen en el paper», i farem una abstenció a tota la moció, perquè creiem que cal una mica més de reacció i cal una mica més d'empenta i cal una mica més de que realment tot el Govern es cregui les polítiques d'habitatge. I ja ho veurem, si és que n'hi han, als pressupostos del 2024.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Diputats, consellera... Adelanto que, en esta moción en concreto, hay algunas medidas que podemos compartir.

Lo que de ninguna manera compartimos es el ejercicio de hipocresía que significa el pedir que no se banalice el tema de la vivienda para pasar, en el siguiente punto, a acusar al Estado de injerencias dejando caer que nos impide aprobar y desplegar leyes. Porque, ¿saben cuál es la mejor manera de defender las competencias que tiene Cataluña en materia de vivienda? Pues es ejerciéndolas. ¿Qué les impide a ustedes desplegar la Ley 18/2007, del derecho a la vivienda? Porque esa numeración, para quien nos esté viendo, significa que fue la decimoctava ley que se aprobó en este Parlament en el año 2007, o sea, hace dieciséis años.

Esa ley incluye el objetivo de que, en el plazo de veinte años, el quince por ciento de las viviendas existentes en Cataluña tenían que estar destinadas a políticas sociales. Y, como ya he dicho, pues, han pasado dieciséis años, quedan tan solo cuatro años para que finalice el plazo que dota la ley, y estamos solo en el dos por ciento, ¿no?

Entonces, en 2007, cuando se aprobó esa ley, Esquerra estaba en el Gobierno, estaba gobernando con el Partido Socialista. Y ¿quién o quiénes les impidieron construir o adquirir vivienda para destinarla a uso social? Porque tenían las competencias, tenían esta ley que les obligaba, tenían presupuesto, gobernaron durante dos años más, y si no lo hicieron es porque no quisieron, porque no fue su prioridad.

Pocos años después, en 2016, volvió a gobernar Esquerra Republicana de Catalunya hasta el día de hoy. Y la pregunta es la misma: ¿quién o quiénes les han impedido construir o adquirir vivienda para cumplir con la ley? Porque aquí no cabe injerencia ninguna: si ustedes, cuando hacen el presupuesto de la Generalitat, destinan una partida suficiente para vivienda, aquí ni el Estado ni Europa les van a poner ni un solo pero.

Entonces, eso de seguir pidiendo más y más y más competencias cuando son incapaces o incompetentes en gestionar las que ya tienen, pues, responde única y exclusivamente a una política de confrontación con el Estado, porque es mucho más fácil hacer política en contra de algo o de alguien que hacer política en favor de los ciudadanos. Esto es algo muy típico del nacionalismo, porque el nacionalismo necesita siempre un enemigo; así es como opera el nacionalismo en todas partes. Y por eso, por ese motivo, en la Europa contemporánea los nacionalismos son vistos en Europa como movimientos políticos de extrema derecha, contrarios a los valores de la Unión Europea, por el carácter destructivo y perturbador que tienen para la convivencia.

Teniendo en sus manos las herramientas para mejorar la situación de la vivienda –la Ley 18/2007, aprobada hace dieciséis años–, prefieren entrar en la confronta-

ción de la regulación de alquileres, que, por otro lado, ya se ha demostrado que tiene efectos muy negativos a medio plazo, porque termina reduciendo la oferta de pisos disponibles, termina reduciendo la calidad de las viviendas porque no se renuevan, termina en mercado negro y en largas listas de espera para acceder a un piso y, por lo tanto, en la discriminación en la elección de los inquilinos, ¿no?

Por otro lado, ¿por qué proponen estas medidas, estas soluciones populistas, como es la regulación del precio del alquiler, sabiendo que a quienes afectan mayormente es a los pequeños propietarios que ponen sus pisos en alquiler? Porque la mayoría –y esto no se dice suficiente– de pisos de alquiler están en manos de pequeños propietarios, no de fondos buitres. ¿Por qué centrifugan en estos pequeños propietarios su responsabilidad? Pues porque así se ahorran tener que destinar presupuesto a vivienda, aun sabiendo los efectos negativos que tiene la regulación de precios y las desastrosas consecuencias que han tenido a la larga en los países o ciudades donde ya se han implantado. Y, aun siendo conscientes de estos efectos negativos, lo defienden, porque saben que supone entrar en confrontación con el Estado y luego ahorrarse todo ese presupuesto que deberían destinar a vivienda.

Así que seamos francos: los primeros que deberían dejar de banalizar esta situación son aquellos gobiernos, son aquellos representantes públicos que, teniendo en su mano la capacidad de crear un parque público de vivienda de alquiler asequible, prefieren ignorar su responsabilidad, que es poner el dinero, y prefieren trasladarles esa responsabilidad a los ciudadanos. Y, mientras esto siga así, pues, desde Ciudadanos no haremos otra cosa que denunciarlo.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula ara el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. Esquerra lleva gobernando en Cataluña muchísimos años ya; ha tenido tiempo más que razonable para presentar una política de vivienda razonable, y no lo ha hecho.

El problema de la vivienda en Cataluña es absolutamente gigantesco. Reconózcanlo: ustedes han estado más centrados en intentar construir una nación ficticia que en construir viviendas para que puedan vivir los catalanes. El cinismo o la hipocresía y las lágrimas de cocodrilo que muestran presentando esta moción dan hasta un poquito de vergüenza, ¿no?

Dejen de manosear el mercado de alquiler, de prohibir, de expropiar, de perseguir, de tanteos, de retractos, de intervenir en todo lo que afecta a la vivienda, porque cada vez que meten la zarpa en el asunto empeoran el problema. De verdad, reflexionen, porque la están liando muy gorda. Háganlo bastante mejor y confíen más en el mercado.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Bé; gràcies, presidenta. Veig que el to preelectoral continua, és a dir, que algunes intervencions són en clau de lectura política.

Primer, agrair l'esmena del Grup de Junts i també el suport a l'esmena. També dir-li..., el que ens demana requereix uns pressupostos. Potser ens hauríem de trobar i començar a treballar el pressupost del 2024.

Senyors socialistes, vostès diuen: «Aquesta moció no té res de nou.» Home, jo diria que les sancions de consum, el tramitar la llei de..., el tràmit per aplicar la *ley de vivienda*..., les expropiacions no s'han fet mai en cap moció d'aquest Parlament, perquè som els primers a fer-ho. De fet, no hi ha hagut cap administració de tot l'Estat

en què estigui en tràmit actualment la tramitació de la *ley de vivienda*. Es verdad. És veritat. Segur que ho fem poc, però n'hi ha d'altres –vostès mateixos, l'Ajuntament de Barcelona i altres administracions– que no ho han fet gaire.

I també, bé, doncs, és veritat, Esquerra porta la titularitat de l'àmbit d'habitatge des de fa nou mesos. El pla sectorial de territori i d'habitatge el marcava la llei del 2007. Vostès, senyors de comuns –llavors amb Iniciativa–, van ser titulars de la conselleria d'Habitatge durant dos anys. No el van iniciar –no el van iniciar. Esquerra Republicana porta nou mesos –porta nou mesos– sent-ne titular, i ara ens comprometem... És el primer cop que, sent-ne titulars, ens comprometem a una data per al pla sectorial territorial d'habitatge. (*Veus de fons.*) Vostès en dos anys no el van iniciar. Per tant, cal també donar una certa perspectiva –cal donar també una certa perspectiva.

Però a mi el que m'alarma és que estem ara en un debat amb una tònica que sembla preelectoral, preelectoral de les eleccions espanyoles, de nou. Per tant, em sembla que es fa molt difícil, a vegades, construir confiança així.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 31 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya

302-00321/13

Passem, doncs, al trenta-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Señora *consellera*... Nuestra moción sobre el proyecto de ley de memoria democrática de Cataluña se basa en los siguientes ejes discursivos.

El primero de ellos es el respeto a la pluralidad de pensamiento y la necesidad de garantizar la neutralidad institucional en el estudio de nuestra historia. Como indicamos en la moción, no corresponde a los parlamentos dictar la historia a golpe de boletín oficial, y es muy preocupante leer la exposición de motivos del proyecto de ley, porque contiene un relato del último siglo absolutamente sectario y maniqueo, de buenos y malos, en que la izquierda y el nacionalismo catalán han luchado por la justicia, el progreso y la democracia, y la derecha, en cambio, ha conspirado para impedir ese progreso.

Y la culminación de esa lucha entre el bien y el mal se produce en la Segunda República y la Guerra Civil. Y por eso las más de catorce mil personas asesinadas en Cataluña durante la Guerra Civil por el bando republicano no son consideradas por ustedes demócratas ni tampoco merecen formar parte de esa supuesta memoria democrática.

Las leyes de memoria crean un clima de intolerancia y de represión intelectual evidente, y por eso son muchos los historiadores en todo el mundo que se oponen a estas leyes totalitarias. Por ejemplo, Jean-Pierre Azéma, historiador del Instituto François Mitterrand, que lidera la oposición a este tipo de leyes en Francia, relata textualmente: «La historia no pertenece solo a los historiadores, pero menos aún pertenece a los parlamentarios.»

El poder político ha de garantizar, por tanto, la máxima imparcialidad y neutralidad institucional al abordar nuestra historia más reciente. Y aquí, en Cataluña, el pluralismo y la imparcialidad esencialmente no existen. En la Comisión de Justicia,

donde se va a tramitar este proyecto de ley, se han aprobado setenta y tres comparecencias en la ponencia de ley de todo tipo de asociaciones y personas de izquierdas y separatistas. VOX –porque el PP y Ciudadanos no estaban– propuso seis comparecencias de catedráticos y expertos –seis–, y se le deniegan todas; incluso la del historiador y escritor Stanley Payne, doctor por la Universidad de Columbia y una de las máximas autoridades académicas en la historia reciente de España, que entendemos que podía haber aportado mucho al debate.

Pero ustedes no quieren, no quieren una ley plural y democrática. Quieren hacer un ejercicio legislativo de sectarismo y revanchismo histórico; solo les importa la propaganda política, y no la memoria.

Como segundo gran eje, el respeto a la memoria personal de todos los españoles y el fomento de la concordia nacional. Con el espíritu de concordia de la Transición española, admirada y emulada en todo el mundo, proponemos que las administraciones públicas velen por hacer efectivo el derecho de todas las personas que así lo soliciten a conocer el paradero de sus familiares desaparecidos, independientemente del bando en el que lucharon y de las ideas o creencias religiosas que tuvieran.

Y en este punto nos parece positivo que la *consellera* reconociera el otro día que por fin la Generalitat se ocupará de la fosa de Montcada, donde descansan muchas víctimas asesinadas por el Frente Popular con la connivencia del Gobierno de Lluís Companys. Aunque para eso, señora *consellera*, de verdad que entendíamos que no es necesario aprobar una ley que tiene una clara voluntad de manipular la historia.

En segundo lugar, se propone también la derogación de todas las leyes de memoria, porque cualquier ley que faculte a un gobierno, del color que sea, para dictar la memoria de un pueblo y enfrentar de nuevo a los españoles es una ley totalitaria y, desde luego, contraria a la concordia. Nadie debe ser obligado a tener que condenar a sus abuelos por haber luchado en un bando o en otro.

Y aquí les traigo un ejemplo, el ejemplo de una esquila firmada el 1973 por el alcalde de Pineda de Mar, don José Aragonès Montsant, abuelo del presidente Pere Aragonès Garcia, en la que hacía un sentido homenaje a Carrero Blanco. Se la voy a leer textualmente: «Rogad a Dios en caridad por el alma del excelentísimo almirante don Luis Carrero Blanco, presidente del Gobierno español, fallecido por el bárbaro asesinato perpetrado en Madrid el 20 del mes actual. En paz descanse.» (*Alguns aplaudiments.*) «El ayuntamiento, sumándose al dolor que aflige en estos momentos a España entera, le dedicará una misa en sufragio por el eterno descanso de su alma.» Y continúa: «Pineda de Mar, 29 de diciembre de 1973. El alcalde José Aragonès Montsant» –abuelo de nuestro actual presidente.

¿Van ustedes a obligar al señor Aragonès a que condene públicamente a su abuelo, como exigirá su proyecto de ley? Desde VOX exigimos respeto a todos nuestros mayores, también al abuelo del *president*, por ellos y por los que vendrán. Porque las nuevas generaciones merecen conocer la historia de España, sí, con sus luces y con sus sombras, pero es profundamente irresponsable volver a desenterrar los viejos odios que hace menos de un siglo rasgaron a todo un país con violencia y sangre.

Si de verdad se preocupan por la memoria de los que nos precedieron, procuren conservar su legado de concordia y reconciliación.

Muchas gracias.

La presidenta

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Ens parla el diputat de VOX, com ho fa sovint el seu partit, i a vegades també alguna altra formació de la dreta amb qui

està aliat en alguns governs autonòmics i locals..., ens parla de concòrdia i reconciliació.

Aquest discurs cau pel seu propi pes quan veiem i repassem quina és la composició de moltes de les candidatures de VOX a nivell local, també a nivell autonòmic: ple, absolutament ple, de gent que havia estat en organitzacions obertament neonazis, obertament franquistes, obertament falangistes; absolutament ple d'aquest tipus de gent que venia de l'MSR, de gent que venia de Plataforma per Catalunya –amb la seva xenofòbia–, de gent que venia de Democràcia Nacional, d'Espanya 2000.

I, per si no n'hi hagués prou de tenir aquest passat, molt recentment un nou regidor de VOX a l'Ajuntament de Badajoz exaltava la massacre de Badajoz i deia que el 14 d'agost del 36 era un dia històric, un dia històric en el que les tropes de Yagüe i les columnes de falangistes que avançaven amb ell van afusellar entre dues mil i quatre mil persones, segons les fonts; milers de ciutadans i ciutadanes de Badajoz afusellats a la plaça de braus de Badajoz.

Aquesta és la concòrdia i la reconciliació de la que ens parla VOX? Doncs miri, jo li he de dir que la notícia que porto per a vostès avui és que la ciutadania del conjunt d'Espanya i la ciutadania de Catalunya encara amb una major contundència els hi han dit a vostès que, entre moltes altres coses que no derogaran, no derogaran les lleis de memòria històrica; no les derogaran (*alguns aplaudiments*) ni aquí ni enlloc. Perquè el que vostès voldrien..., el que vostès entenen per concòrdia i reconciliació és el mateix que alguns entenen per *veinticinco años de paz*: la pau dels cementiris, la pau de la gent que no pot anar a recordar els seus familiars perquè no sap ni tan sols on estan enterrats, la pau del silenci de la gent que no pensa com vostès.

I la història no és una història de bons i dolents, no, però objectivament hi ha hagut forces polítiques, moviments socials, que han estat empenyent per societats plurals i diverses en què la gent pogués pensar i dir el que volia, perquè pogués professar la confessió que volia, i hi ha hagut forces que s'hi han oposat, les forces reaccionàries a les que vostès tan bé representen i que ara mateix han patit, gràcies a la voluntat de la ciutadania del conjunt d'Espanya, un sever retrocés.

I jo no sé si serà més aviat o més tard –no sé si serà més aviat o més tard–, però estic convençut que la ciutadania de Catalunya i del conjunt d'Espanya els convertirà a vostès, més tard o més d'hora, en una força extraparlamentària; d'irrellevants ja ho seran creixentment, però una força extraparlamentària..., tard o d'hora acabarà passant.

I, mirin, sobre les qüestions de memòria democràtica, és evident –i ho hem repetit en més d'una ocasió aquí, per molt que hi hagi qui no ho vulgui entendre i segueixi entestat a fer-nos aquests falsos discursos sobre la concòrdia i la reconciliació– que memòria democràtica no és història. Sobre la història, els acadèmics i les acadèmiques que hi tracten, que hi treballen, evidentment, discuteixen sobre la base de nous coneixements, de noves evidències, doncs, tot allò que considerem els fets establerts històricament. Sobre memòria hi ha tot un altre camp a córrer, que és el reconeixement del dany causat al cos social en el seu conjunt, efectivament, perquè els conflictes com van ser la Guerra Civil i la Dictadura causen dany al cos social en el seu conjunt, i sobre com aquest dany en el teixit social es repara i sobre com es recús.

I durant dècades la dreta d'aquest país, i ara l'extrema dreta, ha estat dient que parlar de memòria democràtica era reobrir ferides, i de cap de les maneres: tractar sobre els assumptes de memòria democràtica és el que permet tancar ferides. Jo, si no ho han fet mai –si no ho han fet mai–, els hi recomano molt que vagin un dia a una recuperació de les restes d'un familiar, d'un represaliat. I van allà i els hi diuen aquestes coses que diuen a les comissions aquí sobre la «*memoria històrica*» i sobre «*los buscadores de huesos*», i sobre totes aquestes fantàstiques coses que diuen. Van allà i els hi diuen a les persones que acaben de recuperar les restes de les persones

que estimaven, de persones que han estat tantíssims anys desaparegudes i que per fi poden rebre un repòs digne.

Per tant, la memòria històrica serveix per tancar ferides. I, per cert, la memòria històrica també serveix per avançar en el coneixement històric dels fets, perquè sense les polítiques de memòria, sense els equips d'arqueòlegs, d'antropòlegs, d'arqueòlogues i antropòlogues i de tantíssima gent que hi ha estat treballant, també historiadors i historiadores, doncs, molts elements no serien coneguts avui. Per exemple, molts llocs on van estar concentrats els treballadors forçats després de la Guerra Civil. Això és un coneixement que encara avui està avançant. Fa molt poc es descobria, gràcies a historiadors aficionats, llistats de noms de persones que havien estat en camps de treballs forçats, per exemple, al nord de Castella. Fa molt poc, i això són fets històrics incontrovertits.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Aurora Madaula i Giménez.

Aurora Madaula i Giménez

Bé; gràcies, presidenta. Consellera, diputats... Per preparar aquesta moció, he comès l'exercici divertidíssim d'anar a buscar les polítiques de memòria de VOX i les seves..., bé, o el que hi ha a la moció i el que hi ha a les polítiques de memòria de VOX, on predominen el revisionisme i el negacionisme. I també hi predomina el no haver-se llegit ni la llei de memòria històrica ni les lleis de memòria històrica, i segurament ni s'han llegit la seva moció, perquè està plena de contradiccions.

Bé, el revisionisme és un tombant eticopolític en la manera de mirar el passat. És el que el Jürgen Habermas deia..., el biaix polític subjacent en la relectura del passat, és a dir..., i, quan es fa la part política, és la relectura del passat i l'ús públic de la política, que és el que vostès estan fent: l'ús públic de la història.

Què fa el revisionisme quan s'ajunta amb l'ús públic de la història? Doncs bé, posa en qüestió la interpretació de fets històrics que majoritàriament han arribat a un acord i a una entesa per part dels científics, per tant, per part dels historiadors. Es posa en qüestió, i sempre es fa sobre esdeveniments fundadors: per exemple, la Revolució Francesa, la Revolució Russa, el nazisme o el feixisme.

El revisionisme de VOX és el seu concepte de la nació espanyola, el seu concepte de nació espanyola, que arriba a ser fins i tot en termes palingenètics, que és que la nació està viva, «España está viva». I la noció que «España está viva» neix de la *reconquista española* i, per tant, de la lluita contra l'islam. Per això entenem ara molt bé algunes de les seves polítiques..., bé, gairebé totes les seves polítiques islamòfobes.

Sempre diuen que estan en contra de reobrir ferides i de parlar de la història del passat, però ells sempre van a la *reconquista y a los árabes y al islam*. I això lliga molt bé amb l'esperit nacionalcatòlic del franquisme, que vostès es neguen sempre a condemnar, i, de fet, ara mateix acaben d'aplaudir el president del Govern espanyol de Franco, d'una dictadura. (*Veus de fons.*) Sí, perquè són feixistes i són franquistes, evidentment. (*Veus de fons.*) Sí, sí, això és el que sabem.

De fet, el seu revisionisme és un revisionisme criptofranquista. I no ho dic jo, ho diu Pío Moa, un dels seus escriptors de la seva criptofranquista..., la seva pseudo-història, la no consideració del cop d'estat del 36, per exemple, o les causes de la Guerra Civil i l'atac constant a la Segona República, allò que en diuen vostès «el règimen criminal», eh?

La recuperació de la memòria, evidentment, a vostès els fa mal, perquè és la recuperació de la memòria d'aquells que van ser oblidats durant el franquisme, d'aquells represaliats pel franquisme que van ser oblidats durant més de quaranta anys. I per això s'ha de recuperar la memòria, i per això a vostès els fa mal, perquè fan tota la seva política al voltant de la derogació de la llei, de les lleis de la memòria

ria, la dictadura progre, això que diuen vostès que és la dictadura progre, en aquesta guerra cultural.

Neguen aquest oblit i diuen que no cal furgar en el passat, però sempre apellen al passat. Amb algunes llacunes; sempre apellen a la *reconquista* i el franquisme, però s'obliden, per exemple, del segle XIX, de les revolucions liberals o de la democràcia liberal o de les revolucions socials. Se n'obliden sempre. Ataquen constantment la República Espanyola, i, segurament, quan parlen del «peor Gobierno de España en ochenta años, el Gobierno de Sánchez», identifiquen que el Govern franquista està dintre d'aquesta democràcia.

I no ho dic ara i no és d'ara, sinó que passen al revisionisme i també al negacionisme. Què fa el negacionisme? Doncs bé, el negacionisme, segons Pierre Vilar, que és un historiador català... Pierre Vilar deia que els negacionistes són els assassins de la memòria. És el que vostès són, els assassins de la memòria. Els negacionistes, amb la política de VOX, tenen aquesta obsessió per acabar amb el sistema autonòmic, per exemple, perquè diuen que el sistema autonòmic no és re i no és *la España natural y la España real de la nación española*. Però vostès, ahora, quan volen acabar amb el sistema autonòmic, quan parlem de la Transició, diuen que la Transició va ser modèlica, neguen el caràcter violent de la Transició «modèlica», neguen el caràcter de la violència política. I això sí que podríem fer bé de preguntar-ho a Pío Moa, membre del GRAPO –per tant, un terrorista, segons vostès–, que en va formar part, i que ara mateix els hi està escrivint els argumentaris de les seves polítiques de memòria.

Critiquen les polítiques de memòria i defensen la neutralitat dels espais públics, però quan poden acaben amb, per exemple, monuments de socialistes com Largo Caballero o Indalecio Prieto, o retiren els noms dels represaliats pel franquisme al cementiri de l'Almudena a Madrid. Això és el que fan vostès. O, per exemple, ara fa re, pocs dies, van retirar el nom de Vicent Torrent, juntament amb el Partit Popular, el compositor, a l'Auditori de Torrent, perquè consideren que la memòria valencianista no és digna de tenir el nom en un auditori.

La lògica (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, presidenta– de la barbàrie, és el que fan vostès: enaltiment del feixisme, mantenir i conservar el patrimoni històric feixista, normalitzant-lo i adequant-lo i equiparant-lo al que seria la memòria democràtica. I això és el que no farem mai. Nosaltres no donarem suport mai als assassins de la memòria, no donarem suport mai als feixistes, i, evidentment, mai derogarem les lleis de memòria, sinó que les promourem.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades. Bé, aquesta moció de VOX, i per intentar dir alguna cosa diferent del que s'ha dit fins ara, que fem nostre i que compartim... Nosaltres el que volíem posar sobre la taula és que si alguna cosa es desprèn d'aquesta moció –és una moció extensa, que té fins a tretze punts–..., si alguna cosa se'n desprèn, alguna idea hi ha darrere, és la idea i la necessitat de continuar avalant la cultura de la impunitat, que era una de les característiques, al costat de la misogínia, de la LGTBI-fòbia, de..., en termes econòmics i del *desarrollismo*, una de les notes que estava envoltant tot el que era el règim franquista.

Vostès volen mantenir la cultura de la impunitat en els nostres dies i també volen que sigui una nota de cara al futur. Cultura de la impunitat és no tenir conseqüències per cap dels actes que cometin, inclús aquells actes que siguin més deplorables, inclús els actes criminals. Precisament vostès es fixen tant en les polítiques de memò-

ria i en les lleis de memòria, perquè si alguna cosa volen fer les lleis de la memòria és intentar punxar una mica aquesta llei d'amnistia del 77, que va tancar amb clau i forrellat qualsevol tipus de possibilitat d'esbrinar, no?, i de portar els culpables a asseure's i a respondre per totes les accions que van portar a terme.

Per tant, la idea que hi ha en el fons aquí és que vostès volen continuar amb la cultura de la impunitat franquista i volen exercitar un control sobre el nostre passat, sobre el present i sobre el futur.

Sobre el passat, precisament, dient que no es pot parlar als parlaments de lleis de memòria i que s'han de derogar. I aquí presenten vostès els parlaments com si fossin una cosa que està volant a l'espai sideral, com si les lleis sortissin d'aquí..., sense això relacionar-ho amb que les lleis obeeixen sempre a una agenda política i a unes demandes socials. Vull dir que, precisament, si un tema s'ha caracteritzat perquè les lleis s'han dictat, precisament, per la feina feta per la gent, per les associacions, per les entitats, per la societat civil..., és, precisament, en temes de memòria, en que des del carrer s'ha estirat perquè els legisladors dictessin les lleis.

Vostès també volen oblit i renúncia, i constantment ens parlen de concòrdia, de reconciliació... Jo en alguns moments m'he despistat una mica i no sabia si era enmig d'una catedral escoltant un discurs de Rouco Varela o, en canvi, estava al Parlament de Catalunya, perquè clar...

I vostès, els senyors de VOX, que són tan legalistes... Doncs mirin, és que aquí hi ha tota una normativa a nivell internacional que parla de tota una sèrie de principis: de justícia, de reparació, de veritat, de garanties de no repetició..., tota una sèrie de tractats internacionals que són de directa aplicació. Clar, vostès després sermonegen i utilitzen conceptes que són molt poc jurídics, eh? Ho dic perquè vostès, com que sempre apellen a *la letra de la ley*, doncs, aquí no sé per què es desconcentren.

I ja que els hi agrada, perquè a la moció parlen diverses vegades d'això, que vostès lo que volen és una exposició objectiva de *los acontecimientos* i dels *sucesos históricos*, que vostès volen allà..., a lo objectiu. Doncs mirin, si vostès demanen això en aquesta moció, els emplaço a que portin a terme una acció que vostès poden fer a través del Congrés dels Diputats. Si vostès volen tanta objectivitat, si volen saber tant la història en termes objectius, facin una cosa, demanin la desclassificació de documents. Perquè saben, no?, que hi ha una llei franquista que declara que hi ha tota una sèrie de matèries que són reservades i que són secretes, i que en aquest país o a l'Estat espanyol hi ha més de deu mil documents que avui encara estan declarats secrets que van del 36 al 68. Demanin la desclassificació, que veurem què diuen aquests documents, veurem què expliquen, i així tindrem més informació per escriure en termes objectius aquesta història.

Ho saben, no?, que no demanaran absolutament res? Perquè vostès volen impunitat i volen que es continuï amb la llei de secrets. Una llei de secrets que no passa en cap país del nostre entorn. No hi ha cap moment en que s'acabarà cap any..., en que s'acabarà aquesta desclassificació de secrets.

Per tant, no ens sermonegin, si us plau, en temes de memòria i en temes de quina és la veritat, quan vostès avalen que hi hagi milers i milers de documents que parlen del que realment va passar i que expliquen que es van cometre crims i que vostès no volen que es coneguin.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Tenen raó quan diuen que als parlaments no els correspon escriure la història, però tampoc reescriure-la, i això és justament el que vostès pretenen. Una constatació: el seu concepte de reconcilia-

ció i el nostre estan als antípodes. Per vostès, la reconciliació és un concepte heretat del passat per emprar com a bandera a llançar contra els seus adversaris polítics, però no pas per posar-la en pràctica. Aquestes suposades reconciliació i concòrdia són en realitat un oblit imposat a la majoria de la població que no resisteix la prova del cotó.

Per això cal donar respostes a la privació dels drets per un govern il·legítim que tractava la població com un enemic interior, arribant a l'extermini físic. Perquè vostès, que són més de gent de 1936 que de gent de 2030, fa setanta-set anys que reescriuen la història, no perquè s'avergonyeixin dels seus actes, sinó perquè no volen que es conegui la veritat del que es va fer i, sobretot, no volen que res ni ningú els hi esgarrii la seva imatge de *modernillos* a Twitch i TikTok i que aquests joves que els segueixen en xarxes s'adonin de l'enormitat del seu error. Ningú atia polítiques de divisió i enfrontament entre les ciutadanes més que vostès, que voldrien no ja un govern contra Catalunya, sinó enfrontar els pobles i els ciutadans de l'Estat amb Catalunya.

Doncs els hi donaré una notícia: la ciutadania de Catalunya i de la resta de l'Estat han deixat molt clar en aquestes eleccions generals que estan per la fraternitat entre els pobles i entre els ciutadans i, per tant, per seguir aprofundint les polítiques de memòria a l'Estat espanyol.

Compartim amb vostès la necessitat de que les institucions garanteixin el rigor científic i la imparcialitat en l'anàlisi històrica, perquè hi ha fets absolutament incontrovertibles. Cal tenir en compte que va haver-hi un cop d'estat militar; els militars rebels es van aliar amb el nazisme i el feixisme per exterminar els seus compatriotes i, en acabar el conflicte bèl·lic, van seguir les represàlies, les detencions, els empresonaments i les execucions fins a la mort del dictador, extrems, aquests, que quedaran prou acreditats pels i les compareixents a la ponència de la futura llei de memòria democràtica. Cal que es conegui la veritat per poder sanar una societat malalta pels secrets i les mentides, que no ha pogut fer dol obertament pels seus morts, dels que en molts casos fins i tot s'ignora on van ser enterrats.

I no, no tots són iguals. Alguns van tenir —els dels vencedors— tot el suport per tal de poder-se acomiadar dels seus éssers estimats, que és correcte, sempre que hagués estat igual absolutament per a tothom. En canvi, setanta-set anys després, Lorca jau en un lloc desconegut junt amb milers de persones enterrades en tombes improvisades pendents de localitzar i d'identificar. No és l'odi, el que volem desenterrar; són els nostres morts, per poder-los donar el descans que mereixen. (*Alguns aplaudiments.*)

Cal combatre l'oblit sobre l'actuació del règim franquista, que perseguia les persones, i no només per motius ideològics. Fer memòria és recordar les dones incòmodes confinades a hospitals psiquiàtrics, o l'aplicació de la *ley de vagos y maleantes* a les persones LGTBIQ+, o el tractament rebut per la comunitat gitana, entre d'altres. De la mateixa forma que els monuments d'exaltació del règim no serien admissibles a Alemanya de la forma en que ho són aquí, on fins i tot es dediquen carrers a botxins com Millán-Astray.

La seva suposada llibertat ideològica està renyida amb l'exactitud històrica. La llibertat de càtedra té el seu límit en el dret a l'educació de les alumnes, que han de rebre una formació basada en continguts científicament exactes i contrastats.

La Constitució també protegeix la dignitat i la vida humanes prohibint la tortura, però això a vostès, constitucionalistes de pa sucacat amb oli, els és exactament igual. Que les vivències de torturat i torturador siguin diferents no nega la realitat de les tortures a la comissaria de la Via Laietana.

Si alguna normativa cal derogar és la que permet la impunitat a autors de crims de lesa humanitat que, per a vergonya del nostre sistema jurídic, han hagut de ser perseguits a l'estranger, quelcom que entristiria qualsevol demòcrata que estima el seu país i vol que pugui deixar enrere la negra nit del franquisme.

Pel que fa a la col·laboració de les institucions estatals i autonòmiques amb els seus deliris, molt em temo que hauran d'esperar una altra correlació de forces polítiques més propícies que les resultants de les urnes del passat diumenge tant a Catalunya com a Espanya. Miri, coses de la democràcia, que posa a cadascú al seu lloc i a vostès –acabo– els situa com una força irrellevant.

I acabo amb una cita. Dèiem al principi que als parlaments no els correspon escriure la història; però fent memòria fem història, i, com va dir una altra víctima d'una dictadura criminal, el president Salvador Allende, «la historia es nuestra, y la hacen los pueblos».

Salut i república.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidenta. Consejera, señoras y señores diputados... VOX nos presenta hoy a debate y votación una moción sobre un proyecto de ley del Gobierno de la Generalitat, el de memoria democrática de Cataluña, que, a diferencia de lo que sucederá con esa moción, es muy probable que acabe siendo aprobado por este Parlamento en términos muy parecidos a los que inicialmente plantea el Gobierno de Esquerra.

Vaya por delante que al Grupo Parlamentario de Ciutadans tampoco nos gusta el trasfondo del proyecto de ley del Gobierno de la Generalitat y que buena parte de su redactado nos chirría porque, bajo el lenguaje que muchos pueden considerar políticamente correcto, subyace una enmienda al proceso democrático y de reconciliación nacional que marcó la Transición.

El proyecto de ley, aunque pretendan enmascararlo, es en realidad una enmienda a la totalidad al período democrático y de convivencia más fructífero y duradero de la historia contemporánea de España. Pero estamos en el Parlamento de Cataluña, una institución del Estado que, en manos del separatismo y en demasiadas ocasiones, por desgracia, con la connivencia del Grupo Socialista y de los comunes, pretende socavar por todos los medios los pilares mismos del estado social y democrático de derecho que ampara al conjunto de la ciudadanía y al que sin ningún género de dudas todos nos debemos.

El Parlamento, desde el punto de vista institucional, con demasiada frecuencia ha perdido el sentido de la realidad –*no toca de peus a terra*. El sentido de la realidad es ajeno al separatismo que controla la institución.

Dicho esto, el grupo que nos presenta esta moción hace bien en manifestar que los parlaments no tienen entre sus funciones escribir la historia, pero la ciudadanía debe saber que el Parlamento de Cataluña lo ha hecho con frecuencia y que en su actual composición y con la leve, yo diría que levísima, oposición que ejerce el Grupo Socialista, sin duda pretende seguir haciéndolo.

Está claro que ni la concordia ni mantener la convivencia democrática son prioridades para buena parte de este hemiciclo. No en vano tres grupos de esta cámara dieron un golpe de estado en septiembre y octubre de 2017; tres grupos que, con la connivencia por acción u omisión de socialistas y comunes, tienen entre sus prioridades políticas fomentar la división y el enfrentamiento entre ciudadanos y pretenden imponer al conjunto de la sociedad catalana su visión totalitaria del ejercicio del poder. Un poder, por cierto, que ostentan gracias al ordenamiento democrático que pretenden subvertir al margen de la democracia.

En Cataluña, hace demasiado tiempo ya, se conculcan sistemáticamente los derechos y las libertades de buena parte de la ciudadanía catalana, que el Gobierno de la Generalitat ni protege ni respeta. Por eso nació Ciutadans y por eso estamos aquí.

Así que no es de extrañar que lo que piden en esta moción, sea más o menos oportuno, no contará en ningún caso con el beneplácito de la cámara.

Nosotros no estamos, desde luego, en el juego maniqueo impuesto por cinco grupos parlamentarios de este Parlamento. Creemos que la historia hay que dejarla en el campo académico, sin injerencia ninguna de la política de cualquier signo. Creemos que el proceso de transición a la democracia que liquidó la larga Dictadura franquista fue modélico y abrió el período de convivencia democrática más amplio y beneficioso de la España contemporánea.

Tampoco nos gusta –ya lo he dicho– el proyecto de ley que impulsa el Gobierno de la Generalitat. De hecho, en su momento presentamos enmienda a la totalidad, enmienda de retorno, para mostrar nuestro rechazo al sesgo maniqueo que lo impregna; un maniqueísmo que, por desgracia, también comparte el Grupo Socialista, que ejerce una oposición *sui generis*, en el sentido de que sobre todo se limita a colaborar y auxiliar al Gobierno de Esquerra en todo cuanto necesita.

La memoria democrática debe preservarse sobre todo de la injerencia partidista. Todas las víctimas, sean quienes sean sus verdugos, merecen el máximo respeto y preservar su memoria. *Todas* las víctimas, sin ningún tipo de exclusión.

La moción hace referencia también al mantenimiento del monumento a todos los caídos en la batalla del Ebro, una cuestión que está *sub iudice* y sobre la que en su día se manifestó la población de Tortosa. Nosotros hemos apoyado reiteradamente la voluntad de los vecinos de Tortosa, pero seguimos pendientes de una resolución judicial. Por tanto, no vamos a dar apoyo a ese punto concreto.

Y, en cuanto a la pretensión de derogar varias leyes de ámbito estatal y autonómico por la vía de su inclusión en una moción, no nos parece el procedimiento adecuado, no nos parece el modo más oportuno. Si queremos derogar leyes, si quieren ustedes derogar leyes, presenten proposiciones de ley que incluyan en su articulado las derogaciones que consideren oportunas y consigan aprobarlas en la instancia democrática correspondiente.

La presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Yo votaré a favor de la moción, pero me gustaría decirle a VOX que, además de pedir concordia y reconciliación, pues, también hay que practicarla, ¿no?

¿Es coherente pedir concordia y pasarse el día buscando el enfrentamiento político con todo bicho vivo? ¿Es coherente pedir reconciliación y criminalizar a cualquiera que discrepa de tu relato? ¿Es coherente pedir que se respeten monumentos históricos pero pedir que se retiren estatuas socialistas en Madrid? ¿De verdad creen que sus discursos suenan a concordia? No parece que suenen a concordia, ¿no?

En definitiva, no podéis predicar lo que con hechos no podéis ejemplificar. Habéis renunciado a ser una derecha conservadora clásica para ser un movimiento de agitación y propaganda muy alejado precisamente de la concordia. Por lo tanto, no me parece coherente, aunque en el fondo de la moción hay muchos elementos que sí que son razonables.

Y, desde luego, yo estoy de acuerdo en que no hay que instrumentalizar políticamente la memoria de este país.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Maria Jesús Viña i Ariño.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Avui tornem a debatre una moció presentada per un grup que pervertix la memòria democràtica. Una moció que conté una llarga llista de mentides, a mesura que la vas llegint. Nega el calvari de totes aquelles víctimes de l'aixecament militar, de la negra dictadura que la va seguir i d'una transició democràtica que no va ser de cap manera modèlica; nega la seua existència; nega tota la barbàrie que van haver de patir: assassinats, tortura, presó, exili, espoli dels seus béns...

I, mirin, no, des d'este Parlament no reescrivim la història; des d'este Parlament, malgrat que a vostès no els agrade, legislem, i legislem per a tothom, també per a aquells que no es poden pronunciar i que mereixen que els fem un homenatge garantint la memòria col·lectiva, també per a tots aquells que van patir la repressió.

La llei de memòria democràtica que inicia els seus tràmits en esta cambra, i que a vostès tant els molesta, està garantida per quatre principis bàsics: la veritat –investiguem per tal que la societat sencera i les víctimes i familiars puguen conèixer les circumstàncies en què es van produir violacions dels drets humans i infraccions del dret internacional–, la justícia –apliquem el principi de legalitat internacional a les violacions de drets humans i assistim les persones interessades i afectades en l'exercici dels seus drets per denunciar l'existència d'il·lícits penals–, la reparació i el reconeixement de les víctimes a les persones físiques i jurídiques, organitzacions i col·lectius –cerquem, localitzem, recuperem, identifiquem persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la Dictadura–, i la memòria com a garantia de no repetició –conèixer lo passat per entendre lo present i afrontar i preparar el futur.

En esta moció vostès utilitzen termes com «concòrdia» i «reconciliació» –ho han dit los portaveus que m'han precedit–, i estes paraules, posades en la seua boca, ja sabem lo que volen dir: passar pàgina, restringir drets i llibertats que tant han costat d'aconseguir, oblidar. I nosaltres no volem oblidar. I no permetrem l'oblit, perquè vostès són los hereus del franquisme, d'aquella negra nit a què va estar sotmès lo nostre país durant més de quaranta anys. Avui, si algú en tenia algun dubte, ho han tornat a ratificar amb los aplaudiments que hem sentit en aquesta cambra.

Però nosaltres som les filles i les netes d'aquells que van patir el franquisme, i a ells devem la memòria, la veritat i la reparació i posar les eines necessàries per a la no repetició. Nosaltres som los que tenim lo deure i la responsabilitat d'ensenyar a les escoles, a les universitats, la història, el que va passar, per no tornar-ho a repetir; d'explicar que els drets de les dones van ser estroncats i esborrats, que el col·lectiu LGTBI va ser perseguit.

Som els que tenim la responsabilitat de retirar la simbologia franquista de l'espai públic. Retirar fins a l'últim bocí d'exaltació del franquisme és una victòria de la democràcia i de la dignitat de les víctimes. I no en tinguen cap mena de dubte: lo monument de Tortosa tombarà, seguríssim que tombarà. (*Alguns aplaudiments.*)

Som los que tenim la responsabilitat de fer una cerca exhaustiva de les víctimes que encara romanen a les cunetes i a les fosses, trobar-les, identificar-les i poder retornar les restes als familiars de les víctimes; això significa «reparar». Vostès es dediquen a sembrar l'odi i la confusió mentint descaradament.

Vostès són los que volen reescriure esta història. Vostès basen la seua acció de govern, allí on l'exercixen, derogant lleis que van sobre els drets de les persones. I ho hem vist a les Illes i ho hem vist al País Valencià.

Vostès són llops que volen dissimular posant-se la pell de xai, però vostès ja no enganyen ningú. El passat 23 de juliol van demostrar que ja no enganyen ningú. No van passar i no passaran. Totes les seues mentides han permès deslliurar-mos d'un malson, i han quedat ben retratats. I sàpiguen que als republicans i les republicanes sempre mos tindran de front i amb lo cap ben alçat per a què no passen.

Davant de la impunitat del franquisme i dels seus hereus, acció determinant; davant de l'oblit, record i lluita, memòria, reparació i no repetició. Mai més, senyor Macián. Mai més.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 22, 23, 24 i 31 de l'ordre del dia.

(Pausa llarga.)

Diputats i diputades, abans d'iniciar les votacions, els informo que un cop finalitzades les votacions hi haurà una lectura d'una declaració que va ser ahir convalidada per la Junta de Portaveus. Ho dic perquè no s'aixequin i marxin de seguida a dinar, sinó que esperin un moment.

Iniciem, doncs, ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional (continuació)

302-00313/13

Passem, doncs, a votar la moció subsegüent a la interpellació del Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional.

Passem a votació el punt 1.a, 1.c i 1.d.

Comença la votació.

El resultat és 79 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

Passem a votar ara el punt 1.g.

El resultat és 70 vots a favor, 9 en contra i 49 abstencions.

Passem a votar ara la resta de lletres del punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació és 88 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

Votem ara els punts 2 i 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació és 110 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

I ara votem la resta de punts.

Comença la votació.

La resta de punts queda aprovada, per 128 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la T-mobilitat (continuació)

302-00314/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la T-mobilitat.

Votem ara el punt 1 de la moció.

Comença la votació.

El punt 1, amb 58 vots a favor, cap en contra i 70 abstencions, queda aprovat.

Passem ara al punt 2.a i punt 2.b.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 119 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.c.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 110 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (continuació)

302-00315/13

Passem a votar ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 104 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 61 vots a favor, 51 en contra i 16 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 8.

Comença la votació.

Els punts queden aprovats, per 93 vots a favor, 19 en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 99 vots a favor, 3 en contra i 26 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 100 vots a favor, 9 en contra i 19 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 100 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 93 vots a favor, 13 en contra i 22 abstencions.

I votem el punt 9.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 93 vots a favor, 10 en contra i 25 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya (continuació)

302-00321/13

I votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el projecte de la llei de memòria democràtica de Catalunya.

Votem els punts 7, 8, 11 i 12.

Comença la votació.

El punt no queda aprovat, per 13 vots a favor, 108 en contra i 7 abstencions.

Votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

La resta de punts no queda aprovada, per 19 vots a favor i 109 en contra.

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de reconeixement del Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison com a entitat d'interès públic

401-00037/13

I ara passem a la lectura de la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de reconeixement del Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison com a entitat d'interès públic. Passo la paraula a la secretària segona.

La secretària segona

Gràcies. «El Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison, La Bonne, neix l'any 2003, com a fruit de les reivindicacions iniciades durant els anys noranta pel moviment feminista de Catalunya perquè l'edifici situat al carrer de Sant Pere Més Baix, número 7, de Barcelona, tornés als usos per als quals va ésser creat per Francesca Bonnemaison: albergar l'Institut de Cultura i la Biblioteca Popular de la Dona, la primera biblioteca pública de dones d'Europa.

»La Bonne és, doncs, l'hereva d'un llegat històric de valor incalculable per a Catalunya. Durant els seus cent anys de trajectòria, l'edifici va ésser apartat dels seus objectius fundacionals en el transcurs de la Dictadura franquista i, posteriorment, en democràcia. Fou el 1994 quan la historiadora Isabel Segura va trobar el document on constaven els acords presos davant notari, en què s'especificava que la cessió de l'edifici a la Diputació de Barcelona es feia per a continuar l'obra iniciada per l'Institut de Cultura.

»El maig del 2003, gràcies a la reivindicació del moviment feminista i a la unió de més de vuitanta entitats en la reclamació contra aquest greuge històric, l'Associació Promotora del Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison i la Diputació de Barcelona van subscriure un conveni de cessió d'ús d'espais per deu anys prorrogables, per mitjà del qual se cedia la segona planta, posteriorment la tercera i, més endavant, la quarta i la cinquena, i es dotava el projecte d'un import econòmic anual per garantir-ne el funcionament. Un cop finalitzada la vigència del conveni, l'any 2013, es van aprovar diverses pròrrogues i s'hi van afegir addendes, i, alhora, es va retirar progressivament l'import econòmic anual. La Diputació de Barcelona va iniciar, així, un procés d'inestabilitat incomprensible, procés que es va anar denunciant any rere any, sense que s'aconguís mai un conveni digne.

»Malgrat totes les adversitats, l'any 2023 La Bonne ha celebrat el seu vintè aniversari com a centre de creació cultural feminista consolidat i com a referent indiscutible a Barcelona. Actualment aglutina un centenar d'entitats de l'àmbit de la cultura i els feminismes, té una programació cultural estable i ofereix formació i residències artístiques, tot posant a l'abast de les dones creadores recursos en els àmbits audiovisual, escènic, literari i de recerca. La Bonne és, a més, un espai de trobada dels diferents feminismes, amb el nexa de la cultura, el pensament i l'activisme, i es troba en una fase de creixement. És per tots aquests motius que el Parlament de Catalunya considera que La Bonne no és només un projecte de ciutat, sinó de país.

»Actualment, la Diputació de Barcelona no accepta subscriure un nou conveni i demana un nou requisit, la declaració d'utilitat pública, perquè considera que l'immoble no és necessari per a complir una funció de servei públic o un fi d'interès general. Tenint en compte que la llei que regula la cessió i adjudicació d'espais públics –la Llei de l'Estat 33/2003, del 3 de novembre, del patrimoni de les administracions públiques– és del 2003 i no s'ha modificat, aquesta demanda no té cap justificació, llevat que es vulgui impedir la continuïtat del Centre de Cultura Francesca Bonnemaison.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya considera que La Bonne és una entitat d'interès públic i que l'immoble del carrer de Sant Pere Més Baix, número 7, de Barcelona, és imprescindible perquè el Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison compleixi la seva funció d'interès públic i d'interès general, com un dels

grans vivers del feminisme de la societat civil catalana que garanteix l'accés de totes les dones creadores a recursos de formació públics de qualitat.

»Palau del Parlament, 25 de juliol de 2023.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

Es suspèn la sessió fins avui a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i tres minuts i es reprèn a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general, el lletrat Antoni Bayona Rocamora i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes i la consellera de Territori.

La presidenta

Bona tarda. Diputats i diputades, reprenem la sessió amb el vint-i-sisè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el lloguer d'habitatges; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el lloguer d'habitatges

302-00322/13

I, per expressar-la, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda, diputats, diputades. Els presentem aquesta moció; és una moció que bàsicament tracta d'arrendaments. I no és una moció que neix des del partidisme o de marcar un determinat perfil polític, sinó que parteix des de la sinceritat de creure que aquesta pot ser una via per donar una sortida a aquests lloguers absolutament desbocats que tenim avui en dia i que fan que ja no només els joves, no només la gent gran, sinó que qualsevol persona no pugui pagar una mensualitat d'un salari.

La moció posa el focus en dos aspectes. Un aspecte de proposta legislativa i un altre aspecte que és una proposta més en termes de mobilització, de crear teixit, de crear embats populars, que creiem que acompanyarien aquestes novetats que cal incloure en temes d'arrendaments.

Proposta legislativa molt senzilla: una modificació del Codi civil de Catalunya; un codi civil en el que hi regulem moltes coses: hi regulem els arrendaments, hi regulem drets reals... Doncs també hem d'entrar a regular-hi els arrendaments. I, sí, ho hem de fer des d'aquí Catalunya, des d'aquest Parlament. Una regulació que sigui pròpia, integral, senzilla d'entendre i que es refereixi tant als habitatges com als locals, i que, sobretot, es faci des de dues idees: l'assequibilitat, que vol dir preus justos, i l'estabilitat, que la gent no es vegi amb la necessitat d'haver de marxar de casa seva i d'anar-se movent en una espècie de *dumping* veïnal, per veure on ha d'anar a viure perquè els contractes són massa curts.

I no només diem que aquesta ha de ser la filosofia que ha d'inspirar la regulació, sinó que també ens atrevim a dir les coses concretes que ha d'incloure aquesta regulació, que és: durada de contractes. Els contractes d'arrendaments, diputats i diputades, han de començar a ser indefinits. I això no és cap bogeria de la CUP, sinó que és una cosa que ja molts països porten a terme. Estem parlant d'Alemanya, estem parlant de Suïssa, estem parlant d'Àustria. Això vol dir que mai es podrà acabar amb

cap contracte? No, no diem això. Si, per exemple, un propietari necessita el pis per a ell o per al seu fill, cap problema. Ja hi haurien unes causes de resolució que serien raonables, que farien que es poguessin resoldre els contractes en determinats casos. Nosaltres el que diem és que no hi ha cap motiu que digui que els contractes han de durar o cinc o set anys. Fem-los indefinits. Si no hi ha una causa concreta, no cal que els fixem en una temporalitat, perquè el que fa la temporalitat només és una cosa, i és donar lloc que es puguin fer increments desorbitats de renda.

L'altra cosa: que la renda estigui limitada. I no a través d'una cosa difícil de determinar zones a través de procediments d'índexs de referència, sinó d'una manera molt senzilla: que cada any, a través dels pressupostos del Govern, es fixi quin és el topall de les rendes d'arrendaments que ha de tenir aquest país. I els increments es podran donar? Sí, però no d'acord amb l'IPC, sinó únicament i exclusivament d'acord amb els salaris, amb els increments dels salaris que tinguin els treballadors. Per tant, així no hi haurà un decalatge. Si pugen els salaris, doncs, també hi ha possibilitat d'apujar els lloguers. Si no pugen els salaris, doncs, els lloguers, ho sentim molt, però tampoc poden pujar.

També hi ha la voluntat d'excloure, en aquesta regulació, que determinades empreses es dediquin al tema del lloguer. Els hem d'excloure, perquè són uns elements que distorsionen absolutament el mercat. Si volen fer diners, doncs que es dediquin a comprar art, a comprar lingots d'or o el que vulguin, però que no es dediquin a comprar pisos. I també l'obligació de comunicar els contractes.

I la mesura que entenem que faria que aquest país continués sent punter en temes d'habitatge: fem una consulta popular. Per què no portem a debat públic si s'ha o no de posar fre a l'entrada als fons voltors? Nosaltres entenem que sí, la CUP entén que sí; té la sensació que la majoria, una majoria molt gran del país, també vol que els fons voltors no participin de l'àmbit de l'habitatge. Però com que tampoc no tenim una bola de vidre i no ho sabem bé, doncs preguntem-ho a la ciutadania, exercim la democràcia directa, participativa i real. Tenim tota una sèrie de lleis, de consultes populars, tota una sèrie de normativa que la tenim allà a un calaix, molt bonica, i el que volem és que s'utilitzi. Creiem que aquest és un tema molt important i que podria donar molt de joc.

Per tant, els demanem el seu suport a la moció.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Molt bé, diputades i diputats, bona tarda. Tornem a parlar d'habitatge, perquè la desigualtat és estructural i la urgència s'ha cronificat, i hem de posar totes les eines al servei d'assegurar el dret a l'habitatge i de garantir que tothom hi pugui accedir en condicions dignes. I una d'aquestes eines, efectivament, és el Codi civil català, un fonament sòlid de les nostres institucions, molt important i imprescindible, però no l'únic.

Alhora, també hem d'aconseguir que els passos que fem signifiquin conquestes concretes, tangibles, que les majories d'aquest país se'n beneficiïn i amb els avenços puguin veure beneficiades les seves condicions de vida. Perquè estem aquí per això, per ser útils a la ciutadania, també per aterrar l'exercici dels drets de forma material.

Per això avui no podem donar suport a alguns dels punts que es proposen, no perquè no hi estiguem d'acord, en abocar el parc d'habitatges a la ciutadania, que hi estem d'acord, sinó perquè creiem que algunes de les propostes no tenen el recorregut i podrien jugar en contra de l'objectiu que diuen perseguir. Nosaltres sí que volem ampliar el parc de lloguer i, per tant, no creiem que limitar qui pot ser arrendat-

dor ajudi en aquest camí, i, en canvi, hi haurien altres mesures per evitar els abusos o les concentracions de propietat on sempre ens trobareu.

A més, tenim en marxa en aquest Parlament una comissió d'investigació sobre l'acumulació d'immobles per part de determinades societats, i no tindria sentit aprovar unes conclusions anticipades en aquest moment.

És necessària una nova legislació d'arrendaments urbans a través del Codi civil, i més encara després de les disfuncions, dels buits evidents de la *ley de vivienda*, en aspectes com són el lloguer d'habitatges compartits, el lloguer de temporada o els habitatges turístics.

Per part nostra, creiem que és molt important que avui es reuneixi la majoria per obrir aquest debat legislatiu sobre aquesta legislació dels arrendaments urbans a través del Codi civil. Ho veurem. Confiam que aquesta majoria hi sigui. Per part nostra no serà.

Al mateix moment, però, no podem renunciar a utilitzar la resta de les eines de què disposem, per insuficients que siguin –i sempre seran insuficients mentre no tinguem un estat propi–, com és el desplegament de la *ley de la vivienda*. I, en aquest sentit, el Govern ha actuat amb celeritat i diligència per tal de completar el tràmit a través del qual declarar les zones de mercat residencial tensionat, amb l'objectiu que es puguin aplicar les mesures de contenció de rendes en cent quaranta municipis on hi viuen 6,2 milions de persones, més del vuitanta per cent de la població del nostre país.

I d'acord amb aquesta voluntat de fer servir tots els instruments que tinguem al nostre abast per garantir el dret a l'habitatge, també és important poder continuar i ampliar l'aplicació d'expedients d'expropiació forçosa d'habitatges que estiguin buits de grans tenidors, o el compromís d'aprovar el pla territorial sectorial d'habitatge abans d'acabar l'any. Tot això és útil i contribueix a augmentar el parc públic d'habitatge per fer front a l'emergència habitacional.

I ens sembla transcendent, des del nostre punt de vista, que avui surti d'aquesta moció aquesta majoria per obrir el debat, amb un horitzó de millors condicions per als arrendataris, d'uns lloguers més estables, segurs i accessibles, que permetin que la ciutadania pugui tenir un horitzó de certesa en el seu desenvolupament vital. I en el marc d'aquest debat, que cadascú hi aportï les seves propostes; propostes que, en el cas de les que ens fa avui el grup parlamentari proponent, algunes les compartirem i d'altres creiem que caldrà treballar-les en aquest procés legislatiu.

De nou, agraïts que se situï el debat sobre el dret a l'habitatge al Parlament una vegada més; és un dels debats que està marcant més aquesta legislatura, com no pot ser d'altra manera, i esperem que en surtin els acords per seguir-hi aprofundint.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialista Units per Avançar, la senyora Eva Candela Lopez.

Eva Candela Lopez

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades; gràcies per estar aquí. Al final, déu-n'hi-do, eh?, el que s'ha omplert l'hemicicle, perquè al començament teníem una mica de por d'estar soles.

Bé, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ja els hi avanço que votarà en contra d'aquesta moció. Miri, perquè veiem en aquesta moció voler armar un desafiament a l'Estat, sincerament, i no es pot dir que la Candidatura d'Unitat Popular ens enganya, perquè ells sempre ho han deixat molt clar. La diputada Vinyets ho va expressar amb les seves paraules en la interpellació molt clarament: «Confrontació en termes legislatius i embat legislatiu.» Va quedar molt clar. Ningú ha enganyat a ningú.

I també ens queda clar que aquesta manera de voler fer les coses, per mi, denota una mica d'arrogància. Poder del que parlàvem també aquest dematí amb la moció d'Esquerra Republicana. Creiem que manifestant que aquí a Catalunya els independentistes poden fer molt millor les coses que a tot arreu, doncs, és creure's amb una mica de superioritat. I crec que aquestes coses no ens porten enlloc. I, sobretot, no ens porten enlloc, al final, a Catalunya ni a tots els catalans i les catalanes.

Bé, en tot cas, en les propostes que hi han en aquesta moció, nosaltres també hi veiem indefinició i ser una mica generals. I per això els animem a que presentin aquestes proposicions de llei concretes i escrites; la modificació del Codi civil català, concret i escrit, redactat, en quins articles, en quins no. I llavors podríem debatre, i, potser, en molts d'ells sí que ens podríem posar d'acord.

En tot cas, i per ser breu, la veritat, no comptin amb nosaltres, amb el nostre grup, per a embats; no comptin amb el nostre grup per a qüestions que no són competència d'aquesta cambra, i no comptin amb nosaltres tampoc per a inseguretats jurídiques, perquè actualment, en el tema de l'habitatge, en tenim i bastantes.

I també hauríem d'emplaçar aquí el Govern de la Generalitat a que..., un dels temes que, per exemple, aquest dematí no hem parlat és la refosa de tota la normativa d'habitatge, que l'hem demanada moltíssimes vegades; anem aplaçant aquest treball per a més endavant, com molts d'altres també. I també ens ajudaria molt, aquesta refosa, a saber a on estem, perquè a vegades estem perduts.

Bé, res més per part nostra. Que tingueu tots uns merescuts dies de vacances i ens veiem a la tornada.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora. Marta Madrenas i Mir.

Marta Madrenas i Mir

Molt bona tarda, companys i companyes. La veritat és que també ho direm des d'un bon començament que des de Junts per Catalunya, doncs, no podrem donar suport a aquesta moció. I sé bé, perquè n'hem parlat, de les bones intencions i de la voluntat, òbviament, de millorar aquesta situació dramàtica d'accés a l'habitatge de tantíssimes persones; ja no només ens referim als joves, sinó, com ha dit la diputada proposant, doncs, de tantes famílies.

El que ens sorprèn a nosaltres és que portem uns tres anys, prop de tres anys, que hem fet una deriva o un canvi d'estratègia de com enfoquem les possibles mesures per fer front a aquesta problemàtica. Una deriva que ha estat liderada per l'extrema esquerra –en aquest sentit, per la benvolguda també diputada Segovia–, en què Esquerra, abans de ser al Govern, doncs, també hi eren –ara ja no–, i que tres anys després estem veient que aquesta voluntat de responsabilitzar-se de tot i que també siguin els que solucionin els problemes a la propietat, sigui de la musculatura que sigui aquesta propietat..., és a dir, tant si són grans grans grans tenidors –aquests fons voltors que tots o molts hi podríem estar d'acord–, com si al final acaben essent petits propietaris que només tenen un sol immoble de lloguer i que és el seu complement a la jubilació. Doncs totes aquestes persones s'estan veient afectades, i senten –i no entenem per què– la responsabilitat d'haver-hi de donar solució. I nosaltres no entenem per què. Perquè per alguna cosa hi ha les administracions públiques, que són les que han de solucionar els problemes de la ciutadania, tal com ha dit el diputat Morales, i ser útils a la gent. I aquesta línia, que fa tres anys que hem iniciat, ara s'observa, i això..., hauria de ser obligació de tots i de totes parlar amb rigor i veure quins han estat els resultats. I resulta que hi ha menys oferta que mai, més inseguretat jurídica que mai, els preus pugen com mai. Llavors, anem bé?

Jo, guaitin, aquesta serà la meua última intervenció; per tant, jo no parlaré més d'habitatge. Però els hi dic de veritat, senyora Segovia, senyora Vinyets, anem bé

de veritat? Vostès es creuen de debò que amb aquest camí que han iniciat solucionar, donarem cap solució als milers de persones que necessiten poder accedir a l'habitatge? Nosaltres, honestament i sincerament, sabem que no, i els hi demanem que canviem el rumb; però que ho fem junts, si és que volem treballar-ho junts, perquè el problema el reconeixem, però canviem d'una vegada la direcció. Aquesta no funciona.

I, escolti, s'ha de posar més habitatges al mercat. Una dada. Només una; n'hi hauria tantíssimes! Dels augments de preus, no cal; de la reducció de l'oferta, no cal, surt a tots els diaris i publicacions, no cal que jo els en digui més. Creixement de la població de Catalunya del 2013 al 2021, els darrers deu anys que teníem dades: 415.000 persones. Mitjana de persones per habitatge: dos i mig. Per tant, es necessitarien 166.000 habitatges nous per poder cobrir l'ocupació per part de 2,5 persones per habitatge, que és la mitjana oficial, senyor Cornellà. Però sap quants se n'han fet durant aquests darrers deu anys, d'habitatges? Vuitanta-cinc mil.

Doncs aquest no és un problema que hem d'afrontar? No hem de construir més habitatges, no hem de posar en el mercat més habitatges? I no parlem de la Sareb, que tots sabem l'estat d'aquests habitatges de la Sareb, que ni que ens donessin 20.000 milions d'euros no podríem adequar-los perquè fossin habitatge.

Ho deixo aquí, només amb la voluntat de que ho afrontem diferent.

I, senyora presidenta, i espero que tots, companys i companyes, però li demano especialment a la presidenta, que avui és el meu darrer dia com a diputada i, per tant, aquesta serà la meva darrera intervenció. I abusaré una mica de l'amistat que tinc amb la presidenta Erra i li volia demanar si em pot deixar una miqueta de temps per acomiadar-me de tots vostès, si no els hi sap greu.

Llavors, ja saben vostès que m'incorporaré al Congrés dels Diputats, òbviament, a seguir defensant les terres gironines i Catalunya, i aquesta, doncs, serà la meva última intervenció. Jo només volia fer un agraïment, un agraïment immens a totes les persones treballadores del Parlament per les seves atencions i, sempre, la seva gentilesa amb tots nosaltres. També gràcies a tots vostès, perquè tot i –i és cert, ho hem de reconèixer– el descrèdit que estem vivint la gent que ens dediquem a la política per part de part de la ciutadania, jo sé que tots són bona gent i que actuen amb un intens esperit de servei públic i que volem millorar la vida dels nostres veïns i de les nostres veïnes. Per tant, gràcies per fer aquesta feina.

També molt especialment vull agrair..., als meus companys, vull donar les gràcies als meus companys –i com a companys incloc tant els diputats i diputades com totes les persones treballadores que ens donen sempre el seu suport–, els del meu grup, els de Junts. Hem viscut moltíssimes coses, hem forjat enormes amistats i he après moltíssim de tots vosaltres, de polítiques de tots els àmbits, és igual –d'infraestructures, de memòria històrica, de transformació energètica, Salvador, de dinamisme econòmic, d'ocupació, de dèficit fiscal–, però també he après molt, de valors, amb tots vosaltres, i això encara, per mi, és molt més valuós, òbviament: de determinació, en la preservació de la nostra llengua, de valentia en la defensa dels drets fonamentals.

Hem rigut i hem pecat, hem plorat i hem pecat, ens hem felicitat i ens hem consolat i hem pecat. Hem pecat molt. I hem procurat sempre fer honor al que significa representar la gent del nostre país, representar-la en aquesta institució, seu de la sobirania; sobirania que hem vist freqüentment limitada, massa sovint sotmesa a obstruccions, sobretot, externes. I he viscut la cruesa d'alguns dels moments més foscos de la meua vida política, aquí. En un d'aquests moments vam fer palesa la submissió d'aquest Parlament als designis de l'Estat espanyol amb el 155 de la vergonya de la democràcia. Altres d'aquests moments han mostrat la subordinació al marc mental constitucionalista, com va ocórrer en moments de tanta transcendència nacional com la no investidura del president Puigdemont, la no investidura del conseller Turull o la injusta destitució de la presidenta Borràs.

Acabo. Expresso un únic desig per a tots vostès: que aquest Parlament sàpiga recollir les esperances i els anhels del poble català i que sigui digne de la seva confiança.

Molta sort i molts encerts. I només podria acabar d'una manera: Visca Catalunya lliure!

(Veus de «Visca!» i aplaudiments.)

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Bueno, yo también, como hizo mi compañero Macián, voy a empezar esta intervención diciendo «*visca Catalunya* libre de separatismo y de la izquierda sectaria». *(Aplaudiments.)*

Señores de la CUP, a juzgar por esta moción parece que no les gusta el libro sexto del Código civil de Cataluña, relativo a las obligaciones y los contratos, ya que el único objeto de su propuesta es modificarlo. A nosotros tampoco nos gusta. No nos gusta ni el libro primero, ni el segundo, ni el tercero, ni el cuarto, ni el quinto, obviamente tampoco el sexto; entre otras cosas, porque defendemos la igualdad normativa para todos los españoles. Pero es que, concretamente, el libro sexto del Código civil catalán, en lo que se refiere a relaciones contractuales, invade competencias estatales, como ustedes bien saben. Ustedes, no contentos con esto, quieren tensar un poco más la relación con el Gobierno en materia de vivienda y añaden unos puntos con el fin de menoscabar lo establecido en el artículo 149.8 de la Constitución Española, donde se especifican las competencias estatales exclusivas.

Es, pues, una moción política pura y dura, sin ningún afán de mejorar la actual situación de déficit y de difícil acceso a la vivienda de alquiler. Una moción para demostrar lo comunistas y lo antiespañoles que son ustedes. Las familias a las que las políticas de la Generalidad han dejado sin un alquiler asequible, se la traen al paio. Aquí vienen ustedes a sacar pecho con mociones que no van a ningún sitio, como esta. Seguro que a nadie se le escapado que «regulación» es la palabra que más se repite en su moción. En concreto, aparece en ocho de sus nueve artículos. «Regulación», «control», «imposición», justo lo que los grandes popes de la economía mundial señalan como la fórmula perfecta del fracaso de cualquier política social, incluidas las de vivienda; es más, especialmente las políticas de vivienda.

Supongo que tampoco se le habrá escapado a nadie que durante el tiempo que los comunistas han gobernado en el Ayuntamiento de Barcelona o han influido en el Gobierno de izquierdas de la Generalidad, de Esquerra Republicana, ya intervencionista de por sí, los pisos de alquiler de Cataluña han disminuido drásticamente. El tope de los alquileres que se aplicó en Cataluña durante el año y medio de vigencia de la Ley 11/2020, de contención de rentas, aprobada por el Parlament y tumbada por el Tribunal Constitucional, se saldó con una caída del cuarenta por ciento de las ofertas de pisos de alquiler, según plataformas inmobiliarias digitales, y un quince por ciento menos de los contratos firmados.

Un informe de ESADE, de febrero del 2023, sobre los efectos de esta misma ley, expone como solo redujo el precio del alquiler de las viviendas más caras y, de hecho, produjo una subida a las más baratas, beneficiando principalmente a los hogares con mayor poder adquisitivo y perjudicando a los de menor capacidad. En fin, un calco de lo acaecido en Berlín, San Francisco, Nueva York, donde una vez se aplicaron las mismas medidas. Pero como el comunista es el único animal que tropieza doscientas veces con la misma piedra hasta que la rompen o se la tiran al que discrepa, pues aquí están ustedes proponiendo hoy lo mismo que demuestra ser inútil y contraproducente.

Verán, la cátedra de Vivienda y Futuro de la Universidad Pompeu Fabra instó, en enero del 2023, a que las administraciones impulsaran la colaboración público-privada para aumentar el parque de vivienda social. Al mismo tiempo, proponía que se aplicasen incentivos fiscales a los propietarios para incorporar más pisos al mercado laboral..., al mercado de alquiler –perdón–, la mejora de la seguridad jurídica ante impagos y endurecimiento de actuaciones y aumento de las penas en caso de ocupación. El caso es que parece que se han leído el programa de vivienda de VOX. Tome nota, señora Vinyet, coja apuntes, no se corte.

Tolerancia cero contra la ocupación con endurecimiento del Código Penal; liberalización del suelo no protegido; eliminar el IVA en la adquisición de la primera vivienda; reducción en renta por vivienda habitual; rebaja de cargas en procesos de edificación y fomentar la colaboración público-privada; acabar con la expropiación de inmuebles, que, aparte de llamarse robar, ya hemos visto a dónde lleva; incrementar los beneficios fiscales a las rentas de alquiler para los arrendadores y, por supuesto (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –y termino, señora presidente–, derogar la ley de vivienda de Sánchez, que no solamente legitima la ocupación, sino que ataca la propiedad privada.

En fin, señores de la CUP, lo que fue la moción de vivienda social que presentó VOX hace unos meses y que ustedes ni siquiera se leyeron. Falta de interés y de responsabilidad, que tiene su origen en los únicos beneficiarios de sus políticas, que son los okupas y las mafias que lo favorecen.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera... Jo volia començar agraint-li a la diputada Madrenas les oportunitats que hem tingut de treballar juntes i també que, en la seva darrera intervenció, ens hagi fotut un *xute* d'autoestima tant a la diputada de la CUP com a mi, que liderem les polítiques d'habitatge en el país amb un grup de vuit diputats i un altre de nou; és molt dir, també.

I jo voldria dir que qui lidera les polítiques d'habitatge que s'han fet en favor de les famílies més vulnerables és el Sindicat de Llogateres, és la PAH i tot el moviment pel dret a l'habitatge. Per tant, tot i que m'hagi agradat sentir-me reconeguda en aquest sentit, crec que el mèrit no és nostre, el mèrit és de les organitzacions socials que fa molts anys que ho fan. Perquè aquest canvi de tendència que vostè comentava ve de la llei del 2015, de la 24/2015 –que el seu grup, per cert, hi va donar suport–, i aquest canvi de tendència ha fet que moltes famílies no s'hagin vist al carrer –moltes. No sabem si ha evitat..., o sigui, no, «no sabem» no, és evident que no ha sigut suficient per evitar el problema de l'accés a l'habitatge, que segueix estant, perquè hi ha moltes altres forces que tiben cap al sentit contrari, com totes aquelles lleis que permeten a les Socimis especular amb el lloguer i gairebé no pagar impostos. Per tant, les lleis que defensen les famílies vulnerables i intenten garantir això han fet una mica d'aquesta feina, però hi han altres lleis que tiben al contrari.

I un altre problema també el tenim quan no s'han posat recursos per fer política d'habitatge –i ho dèiem aquest matí–, però és que qui està al Govern des de l'any 2011 és Convergència i Unió i Junts per Catalunya. Són ells, vostès, els que han estat al Govern des de llavors. Per tant, que ara facin aquesta transposició de posar-se a fer d'oposició, a repetir que s'ha de fer tot el que se'ls hi ha dit durant deu anys i onze anys que s'ha de fer i que no han fet... O sigui, queda bé –queda bé–, hem de reconèixer que queda bé.

Però bé, jo li agafo el quant d'això que deia de que ens posem a treballar per donar una resposta; que és evident que necessitem moltes eines, que les que s'han fet

fins ara en són algunes, que hi han majories possibles per seguir fent coses i que l'emplaço a que tant de bo que la legislatura que ara comença al Congrés sigui llarga i duradora perquè vostè pugui fer aquesta feina també ara des del Congrés. Jo l'emplaço a vostè; vostè m'emplaçarà a mi a que trobem aquest acord; absolutament.

Hi ha una llei estatal d'habitatge –i ara ja em centro en la moció– que va costar molt treure i que –no ens enganyem– no és la llei estatal d'habitatge que a nosaltres ens hagués agradat i segurament tampoc li va agradar a Esquerra Republicana de Catalunya i segurament tampoc a Bildu..., és evident que a la CUP no, perquè hi va votar en contra –és evident. Però és una eina que tenim ara mateix sobre la taula. És una eina que ja han recorregut els grups de la dreta, també, al Constitucional. Però és una eina que s'ha de poder desplegar i és una eina que hem d'aconseguir que doni una mica d'estabilitat i una mica de seguretat jurídica a les persones llogateres. I ho hem d'aconseguir i hem de treballar perquè això sigui possible.

Per això nosaltres, tot i que compartim moltes de les coses que hi ha a la moció, tenim dubtes –dubtes. Pot ser que sigui una manera de modificació del Codi civil, però tenim dubtes de que sigui la millor manera. I que sigui la millor manera fer-ho ara, quan encara tenim una altra eina que es pot desplegar, que no s'ha desplegat encara amb tota la seva potencialitat. Per tant, compartim el fons; compartim que s'han de regular els lloguers; compartim que s'ha de tenir un paper proactiu per evitar les estafes de la gent que aprofita els forats que té la llei estatal d'habitatge, per exemple, amb els lloguers de temporada, i creiem que des de Catalunya s'ha de poder fer. La consellera ho va anunciar; estem esperant que ens digui com per poder treballar conjuntament com fer aquesta regulació que eviti aquests forats.

Però la llei estatal d'habitatge estableix diferències entre petits tenidors i grans tenidors. Un petit tenidor –la senyora que utilitza el lloguer del pis que ha comprat amb els estalvis de tota la seva vida per completar la seva pensió–, si està llogant aquest habitatge a mil euros, el podrà continuar llogant a mil euros, en un país, Catalunya, on el salari mínim està per sota de la mitjana de lloguer a moltes de les ciutats. I aquella senyora jubilada que hi ha destinat tots els seus estalvis, amb la llei estatal d'habitatge podrà continuar cobrant 1.000 euros, 1.100 euros, 1.200 euros. Perquè no està obligada a abaixar-ho.

Llavors, dimensionem també..., no generem alarmes que no ho són, donem tranquil·litat i donem confiança a llogaters i llogateres i també a propietaris, establim mecanismes perquè els propietaris tinguin més seguretat a l'hora de posar a lloguer. Fem una bona borsa de lloguer social públic –o sigui, fem que funcioni el Reallotgem–; fem que funcioni una borsa de lloguer pública on la gent pugui confiar..., el petit propietari, en posar el seu habitatge de lloguer, perquè tindrà garanties, seguretat jurídica, perquè l'Administració l'ajudarà a mantenir aquest lloguer i que sí a aquesta font d'ingressos complementària que necessita.

Fem polítiques proactives. Però no ens deixem pel camí a la gent més vulnerable, que és la que no podrà accedir a un lloguer, en molts casos perquè ni tan sols tenen papers per poder fer un contracte de lloguer i llavors queden absolutament fora de qualsevol sistema, incloses les mesos d'emergència. Treballem perquè la gent més vulnerable tingui, treballem perquè no s'enriqueixi ningú amb l'habitatge, perquè ningú especuli amb un dret bàsic, i treballem perquè tothom tingui accés a un habitatge digne.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Bueno, segunda moción de vivienda del día. Adelanto, ya, que votaremos en contra, porque, claro, esta moción no puede estar más alejada de

nuestro modelo. No deja de sorprender que llevemos más de doscientos años de ciencia económica y algunos insistan, Pleno tras Pleno, en el pensamiento mágico de que establecer los precios del alquiler por decreto va a tener un efecto positivo sobre el acceso a la vivienda. La evidencia acumulada años y años nos demuestra que la regulación de precios no sirve para nada. Al contrario, lo que hace es empeorar el acceso a la vivienda a medio plazo.

La experiencia, la evidencia científica nos dice que este tipo de regulaciones a lo que lleva es a tener largas listas de espera para acceder a una vivienda, lleva a la creación de un mercado negro de vivienda y que luego la gente no invierte un duro en esas viviendas y se caigan a trozos. Porque ¿para qué va un arrendador a hacer obras de mejora en la vivienda si luego le van a topar el precio del alquiler? Igual que los hay negacionistas de la evidencia climática, otros son negacionistas de la economía. Y ustedes, pues, son negacionistas de la economía.

Si realmente quieren solucionar el problema de vivienda, tienen que abandonar el pensamiento mágico y proponer cosas con un mínimo –con un mínimo– de evidencia científica. Abordar el problema de acceso a la vivienda con políticas regulatorias del precio o proponiendo volver a los alquileres indefinidos es lo mismo que intentar acabar con la sequía con una danza de la lluvia alrededor de una hoguera en el solsticio de verano, y está demostrado que no funciona.

Y hay que ser sincero. La mayoría de los pisos del mercado del alquiler está en manos de pequeños tenedores. No me voy a cansar de decirlo. Y ahora ustedes les dicen que no solo quieren regular el precio del alquiler, sino que además les van a obligar a hacer contratos indefinidos. ¿Y saben lo que pasó con los contratos indefinidos en el pasado? Pues que los propietarios terminaron pagando más de IBI de lo que cobraban por el alquiler de la vivienda. ¿Y qué hicieron? Pues los terminaron vendiendo; *ergo*, menos pisos en el mercado de alquiler. Otra consecuencia de los alquileres indefinidos: barrios que envejecen demográficamente sin intercambio generacional, pisos que se degradan porque no se actualizan; *ergo*, barrios degradados.

En cuanto a la regulación de precios, pues, podría tener algún sentido –podría tener algún sentido– algún tipo de regulación, siempre y cuando la vivienda no esté actualizada, siempre que no tenga unas condiciones determinadas, ¿no?, un sistema de climatización adecuado, una baja calificación energética. Si la vivienda no cumple una serie de condiciones, podríamos contemplar un precio regulado. Ahora bien, si eres el propietario y te preocupas de que la vivienda esté en condiciones, si haces una inversión para que la vivienda sea agradable, que sea eficiente a nivel energético, pues deberías poder alquilar la vivienda al precio que quieras, siempre que estés cumpliendo con una serie de obligaciones de actualización de la vivienda. Entonces es que no hace falta inventar nada, ya está todo inventado, el problema es que es caro y que los gobiernos no están dispuestos a destinar suficiente presupuesto a vivienda de alquiler social.

Y la CUP, en vez de exigirle a los poderosos... Porque los poderosos son los que tienen el poder, ¿no? ¿Y aquí el poder quién lo ostenta? Pues los gobiernos. Pues en vez de pedirle al Govern que haga el esfuerzo de destinar presupuesto en vivienda, a quien le piden el sacrificio es al pueblo, es a los ciudadanos, es a los propietarios de las viviendas. Entonces, yo no sé ustedes, pero yo aquí veo un fallo en *Matrix*. Veo un fallo en el hecho de que hace falta inversión en vivienda por parte de las administraciones. Y hace falta tanta, tanta, tanta inversión porque han dejado que el tema se pudra tanto, de tal manera que para crear el parque público de vivienda que necesitamos hace falta colaboración público-privada, porque la Administración, ahora mismo, por sí misma es incapaz de poder crear suficiente vivienda para llegar al objetivo que hablábamos esta mañana del quince por ciento.

Entonces, con este tipo de políticas que ustedes defienden, a ver quién es el guapo que invierte en creación de vivienda. Estaría loco, porque la seguridad jurídica que ofrecen tiende a cero. Esto espanta a cualquier posible inversor dispuesto a co-

laborar en vivienda social. Es muy bonito pensar que las viviendas crecen del suelo, como en *Sin City*, pero la realidad es otra. Hace falta negociar con varios actores dispuestos a invertir verdaderamente en vivienda social, porque hacer solo treinta viviendas no sirve para nada, no tiene efecto sobre el mercado. Necesitamos un impacto que se note en la oferta y haciéndolo bien, distribuyéndolas a lo ancho y largo del territorio para que no se creen ni guetos ni trampas de pobreza.

Reconocemos que no es fácil, pero si no se ponen nunca en serio, si lo que hacen es lanzar balones fuera, centrifugar hacia los privados, hacia el ciudadano, jamás se va a solucionar este problema.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Sí; gràcies. Per respondre una mica al que s'ha comentat. Respecte a, senyora Candela, arrogància..., sincerament, no crec que sigui arrogància, més aviat crec que ho podria qualificar de desesperació. La moció és una moció desesperada. Segurament són uns posicionaments vehements, però no és arrogància, és desesperació. Si en algun moment hi ha arrogància, creiem nosaltres, és en el que vostès, no?, el seu grup polític, ens porti constantment totes les lleis que surten d'aquest Parlament al Tribunal Constitucional. Això ens sembla arrogància, i més si tenim en compte que tenim competència exclusiva en tema d'habitatge.

A la diputada de Ciutadans, que diu que qui ostenta el poder són els governs. No ho sé, jo potser estic donant voltes al voltant d'un foc i fent danses, però crec que vostè no s'ha adonat que els governs avui en dia no ostenten els poders, que aquí (*alguns aplaudiments*) el poder l'ostenten uns poders econòmics fàctics que són el que ens diuen el dictat de tot el que hem de fer; de poder, els governs en tenen poc.

Sobre el fer la llei, la proposició de llei. I tant! Li agafem el guant, senyora Candela, i li entregarem una proposició de llei en què farem una regulació d'arrendaments.

Sobre VOX, el que digui ESADE, sincerament, ens entra per una orella i ens surt per l'altra. Pagant Sant Pere canta (*alguns aplaudiments*) i li poden dir el que vostè vulgui. I sobre la UPF no sé si es refereix a la càtedra de l'habitatge que fan conjuntament amb l'Associació de Promotors i Constructors d'Edificis de Catalunya o bé es refereix a la càtedra que la UPF té amb Tecnocasa. No sé de quines dues càtedres (*alguns aplaudiments*) vostè ha agafat els estudis als que es refereix.

Tornem a emplaçar-los, si us plau. Com que aquí hi ha molta discussió, uns tenim un posicionament, els altres en tenim un altre, i són posicionaments diametralment diferents, ei, sotmetem-ho, traguem-ho d'aquesta cambra, portem-ho al debat públic; que no es quedi en mans dels lobbys d'immobiliaris que tenen sempre la possibilitat d'estar als mitjans. Discutim-ho en el debat públic. Fem un referèndum i vegem a veure què pensa tothom i quins arguments es posen sobre la taula.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el turisme com a font de riquesa

302-00316/13

Anem al vint-i-setè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el turisme com a font de riquesa; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I per exposar-la té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, estem acostumats a veure, de fet, a debatre mocions de diferents tipus, però sobretot moltes mocions que nosaltres considerem turismofòbiques en aquest Parlament. La nostra avui volem plantejar-la des d'un altre punt de vista.

Per nosaltres el turisme ha tingut, té i tindrà, de fet, un paper essencial i fonamental en el progrés de Catalunya. Nosaltres volem avui posar en valor la indústria turística des de diferents vessants, el que ha suposat a la nostra societat, també, com a font de progrés, com a font de llibertat i com a font d'enriquiment de la pluralitat a Catalunya. No volem polítiques orientades com fins ara, de manera equivocada, cap a la pedagogia de l'impacte negatiu del turisme. Podem, a vegades, veure que aquestes duradores, d'alguna forma, intenses crítiques al turisme el que han fet és tirar enrere, moltes vegades, accions i avanços molt importants. Per nosaltres el turisme ha de ser un turisme d'igualtat d'oportunitats, territorialment equilibrat, desestacionalitzat, basat en la innovació i on el turista i el petit emprenedor turístic estiguin al centre de qualsevol iniciativa. Un turisme amb perspectiva turística, tan senzill com això.

És, per tant, que aquesta moció ha volgut, i, de fet, hem volgut, doncs, fer un exercici també d'acceptació de tota una sèrie de propostes i d'esmenes –i ja avanço que moltes d'elles, pràcticament totes, s'han admès–, perquè volem, volíem sortir amb una moció àmplia –perquè ho és, és àmplia–, però que pugui tenir un cert consens i formar, en aquest cas..., ser una eina de consens, en aquest cas.

El turisme, actualment, suposa el dotze per cent del producte interior brut de Catalunya, també el tretze per cent de l'ocupació. I, tot i això, tot i que hem batut rècords d'arribada d'estrangers, tenim alguns problemes que crec que hem d'afrontar en aquesta moció i que volem afrontar en aquesta moció.

Un és la baixa, doncs, arribada de turistes de la resta d'Espanya. Bàsicament, les dades que ens dona l'INE són aquestes: hem baixat i estem a la cua, sobretot en pernoctacions i també en el que seria el valor o la despesa diària de turista a Catalunya; i també hem baixat quant a turisme estranger en el que seria el valor del que realment un turista s'acaba gastant a Catalunya. Tot i això, tenim rècord d'arribades de turistes a Catalunya, però amb un valor que s'està perdent moltes vegades per casos o per moments i per afectacions, com pot ser, moltes vegades, l'efecte simplement de pas que té Catalunya i que està fent que altres comunitats autònomes acabin rebent aquests turistes.

Nosaltres avui proposem una sèrie de punts..., no els explicaré tots, no tinc temps; ja els han pogut llegir, si han volgut, els diputats, en aquesta moció. Però sí que volem plantejar alguns punts que crec que són importants. Per nosaltres, hem d'afrontar quatre punts bàsics: un, el desequilibri territorial, que sí que hi ha, que hi és; la desestacionalització –és important que arribem a aquesta desestacionalització del turisme–; la reducció, en aquest cas, de pernoctacions i l'augment de la despesa per turista –la mitjana per turista a Catalunya.

I per això proposem, doncs, treballar en la innovació, fer arribar la innovació i la recerca i desenvolupament, amb la col·laboració, moltes vegades, amb xarxes internacionals, amb experiències internacionals d'altres territoris, els petits, en aquest cas, emprenedors; també buscar vies diferents de diversificació del turisme; millo-

rar, en aquest, cas la qualitat –portem una sèrie de punts importants–; millorar la formació, la certificació laboral; també, en aquest cas, en alguns casos, la inspecció, per millorar la situació dels treballadors de l'entorn turístic, tot i que aquesta situació millorarà si millorem també la qualitat dels nostres serveis, de l'experiència del turista a Catalunya. I per a nosaltres també seran molt important les infraestructures turístiques. Per això també proposem reeixir o tornar a potenciar dues infraestructures, una d'importantíssima per a nosaltres, que és l'aeroport i la seva capacitat, i el projecte, que el portarem a votació, del Hard Rock a Tarragona.

Gràcies, diputats. Després ja comentaré alguns temes més, si tinc temps. No hi ha temps, pràcticament, per explicar res en cinc minuts de la part d'esmenes.

Gràcies, diputats, diputades, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Maria Antònia Batlle i Andreu.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Gràcies, presidenta. Ens trobem de nou amb una moció sobre turisme, i, com repetidament hem parlat en aquest hemicicle, sabem ben bé el pes que representa en el PIB del nostre país, l'impacte directe i indirecte en l'economia i la generació de llocs de treball. Tot i així, hi ha molt a fer: lluitar contra la temporalitat, unes bones condicions laborals, professionalització del sector... N'hem parlat a bastament i hem votat mocions amb punts que també tenim avui en aquesta ocasió. N'esmentaré alguns en concret.

Parlem de l'àmbit normatiu. Som coneixedors que a finals del mes de març el Govern va presentar el compromís per un turisme responsable. Posem-nos en situació. En la compareixença de l'octubre del 2021, a inicis de la legislatura, la directora general de Turisme va presentar el calendari, en el qual hi havien diferents punts. En primer lloc, compromís per un turisme responsable, que havia d'estar signat el 31 de maig del 2022 i que es va signar aquest any. El nou sistema d'intel·ligència turística havia d'estar en funcionament el 31 de desembre del 22; el que hi ha actualment, si no vaig errada, és del 2017. Plans de turisme del 23 al 27, havien d'estar redactats el 31 de març; ara mateix encara no els tenim, però sí que em consta que s'està treballant en ells. I, finalment, la llei de turisme havia d'estar aprovada el 31 de març del 2023 i encara no s'han iniciat els tràmits parlamentaris. Cal dir que, legislativament parlant, tenim la llei del 2002 i també tenim un reguitzell, doncs, d'aspectes normatius i alguns retocs, però que ens fa falta reconstruir un text normatiu bàsic que sigui un punt de partida actualitzat.

Un altre aspecte que voldria destacar és l'aeroport de Barcelona. Lamentem que no se'ns hagi acceptat la nostra esmena. Mentre el Govern de la Generalitat sigui un convidat de pedra, aquest aeroport sempre anirà tard i malament. Per això, en la nostra esmena demanàvem el traspàs a la Generalitat, així com garantir també les inversions pendents per part de l'Estat. Si volem tenir plena capacitat de decisió en l'àmbit de les infraestructures, cal que tinguem un model de governança dels aeroports de Catalunya per assegurar-ne una gestió integral, competitiva, moderna, digital i sostenible, adaptada a la demanda actual i territorial. Tenim un aeroport amb una gran potencialitat que no s'està assolint per culpa del model de gestió que el subordina a l'aeroport de Barajas. Traspàs no només en infraestructures aeroportuàries, sinó també ferroviàries, perquè només amb la gestió integral de les nostres infraestructures aconseguirem un model de transport públic per a un país competitiu com el que volem. Tot i així, votarem a favor d'aquest punt, perquè saben perfectament que des de Junts per Catalunya defensem la modernització i l'ampliació d'aquest aeroport; aeroport que ha de ser un *hub* intercontinental, essent urgent el desenvolupament de la connexió amb alta velocitat, amb els aeroports de Reus i de Girona, dos aeroports actualment infrautilitzats.

Agraïm el to del contingut d'aquesta moció, i no podem oblidar, per això, que hem de treballar per un turisme amb propòsits i valors compartits, buscar consensos de base per tirar endavant un turisme intel·ligent, rendible, amb un equilibri i amb el seu retorn social, un turisme resilient, amb capacitat de col·laboració a tot el territori, amb una planificació de país en el seu conjunt. Tenim un país amb una gran riquesa i una gran complexitat també, que pot dificultar aquesta gestió. Tenim la marca Barcelona, la costa, l'interior, els Pirineus. Són dimensions diferents, cadascuna d'elles amb capacitats d'atracció i amb estratègies diferents. Però hem de trobar una interrelació; hem de saber treure aquesta potencialitat a tot el nostre territori. L'equilibri territorial també ha d'existir turísticament parlant.

I hem d'entendre el turisme com una oportunitat i no com un problema. Per això agraeixo el to, doncs, d'aquesta moció, tal com ha indicat el diputat que m'ha precedit. No podem responsabilitzar aquest sector de molts aspectes o qüestions que no són deguts a aquesta activitat. El més fàcil és posar-ho en el mateix sac i anar sumant la percepció i la negativitat d'un sector que en molts àmbits funciona, i molt bé. Estem davant de la indústria de la felicitat, de la felicitat per a tots, per als que ens visiten i també per a nosaltres, perquè tots hem estat turistes i tots volem continuar sent-ne. Catalunya ha d'acollir tant els visitants com els mateixos catalans que som turistes a casa nostra. Fem que creixem com a país turístic i donem les eines al sector per ser-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Bartomeu Compte Masmitjà.

Bartomeu Compte Masmitjà

Presidenta... Bona tarda a tothom. Aquesta moció de turisme no diu gaire res, com s'ha dit anteriorment, que no haguéssim parlat abans, però reforça algunes coses que ja hem parlat també des d'aquest hemicicle.

Per començar, preguntem-nos d'on venim i on estem. Venim d'una temporada excepcional, la del 2019, que és el mirall actual per a moltes persones, entre molts dels que estem aquí. Per la seva banda, el turisme actual, especialment l'estranger, intensifica la recuperació al llarg del 2022 i continua apropant-se progressivament als valors pre pandèmia. L'any passat, 2022, va ser un any molt turístic.

A Catalunya van arribar, segons l'informe anual de l'economia catalana 2022, 39 milions de turistes, tant de l'estranger com del conjunt de l'Estat, un 83,6 per cent dels nivells de l'any 2019, l'any de la màxima històrica. I les pernoctacions hotel·leres provinents del turisme domèstic van superar ja les xifres del 2019, concretament amb més d'un 11,2.

I ara, a l'actualitat, en el primer trimestre del 2023, les pernoctacions dels catalans i dels visitants de la resta de l'Estat ja sobrepassen els nivells del 2019 en gairebé un deu per cent –per tant, és també molt igual que l'any 2022–, mentre que les dels estrangers s'apropen als valors pre pandèmia i se situen al 2,9 per cent del primer trimestre del 2019. I una altra qüestió: el resultat, en el primer semestre del 2023, de la recaptació dels impostos sobre estades d'establiments turístics creix un 40,7 per cent, per un valor de 29 milions d'euros, que també es dedicaran a millorar el sector.

Per tant, les dades recents del CTESC i de la pròpia Generalitat recolzen que el turisme al nostre país gaudeix de bona salut. Sempre es pot qüestionar, però les dades deixen poc marge per fer-ho, tot i que les més recents, les de juliol d'enguany, a la costa sembla que tenen menys estades i menys despesa respecte a l'any passat, però encara és aviat per sostenir-ho. De fet, a Barcelona diuen que tenen més despesa que altres anys. Per tant, hauríem d'esperar una mica a veure...

En tot cas, la moció també parla de futur, d'actualitzar el pla estratègic de turisme, però deixa de banda que s'ha de desenvolupar amb el compromís nacional per un turisme responsable, que contempla qüestions que venen en la moció, com programes d'eficiència hídrica, reutilització de l'aigua, eficiència energètica en el sector, des de programes i actuacions de suport; de mesures de protecció laboral que es substancien en els convenis col·lectius i en el marc català de relacions laborals –també des del SOC es fan accions de formació continuada en el sector. I també està en funcionament el model de l'acreditació de competències per facilitar la inserció laboral en el sector, com reforçar les actuacions de la inspecció de treball, com ja s'ha dit, especialment a l'estiu, que és quan hi ha més activitat i més anomalies que afecten l'economia irregular i la competència deslleial.

Es parla de dades turístiques, i ja es disposa d'un apartat, «Coneixement turístic», des de l'Agència Catalana de Turisme, dintre del pla de màrqueting turístic de Catalunya 2018-2022, que impulsa un sistema d'intel·ligència de mercat capaç de facilitar informació útil per a la presa de decisions del sector turístic, tant públic com privat. Per tant, també s'insisteix, doncs, en establir aliances polítiques publicoprivades.

També s'advoca per atreure esdeveniments internacionals, fires i congressos, una qüestió que ja està prevista en el Catalan Convention Bureau, un programa de treball de l'Agència Catalana de Turisme per posicionar Catalunya com a destinació integral de turisme de reunions als principals mercats emissors –i un exemple és el Mobile, no?, està claríssim.

Insisteix en promoure Catalunya com a destí turístic dels visitants de la resta de l'Estat, i, com les dades acrediten, això ja es produeix i de manera notable. Al desenvolupament es parla a la moció de rutes turístiques que connectin Catalunya amb altres territoris de l'Estat, i es parla del camí de Sant Jaume. Però també hi ha la ruta ignasiana, que abasta Euskadi, Rioja, Navarra, Aragó i Catalunya. Per tant, aquests fluxos ja es produeixen.

I també surt, com sempre, el Hard Rock i l'aeroport del Prat. Pel que fa a l'aeroport del Prat, ens hem posat d'acord amb el grup proponent en la mateixa línia que ja s'havia votat anteriorment: defensa del medi ambient, del medi natural, interconnexió i modernització. I si fóssim capaços de poder-ne obtenir la gestió, millor que millor. I dintre del que és el Hard Rock, el nostre grup defensa esperar la tramitació dels plans directores urbanístics i el que decideixi, en el seu cas, la Comissió de Territori de Catalunya, d'acord amb la llei d'urbanisme i tenint en compte l'impacte ambiental i social.

En tot cas, és recomanable recordar dues coses: quin és el turisme de debò que tenim a Catalunya, perquè som una potència turística i les dades ho diuen; que l'acció del Govern és útil per al sector turístic. I, com a conseller deia ahir a la sessió de control, hem de parlar dels valors i els objectius, recuperar l'activitat, que gairebé hi estem a sobre, consolidar el sector i repensar el model. I el primer punt de trobada és el compromís nacional per un turisme responsable. Aprofundim en aquesta via com un treball conjunt i de consens.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Òscar Ordeig i Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Diputat Joan García, jo crec que és una bona moció, a part de perquè ens brinda l'oportunitat de parlar sobre el model turístic que tenim, amb problemes i reptes de futur... Però jo crec que... Em preguntava ara: «Com és que no heu presentat esmenes?» Doncs, home, jo crec: u, perquè

la moció estava bé –estava bé, sempre es pot afinar. I sí que volíem, com li he dit..., hi podíem haver afegit algunes coses, però llavors ens hagués quedat, segurament, una moció excessivament llarga, que llavors hagués desvirtuat, segurament, els temes que vostè volia posar aquí sobre la taula.

Estem d'acord amb tot el que han dit també els portaveus i els companys. La importància del turisme en el PIB, en l'ocupació; la importància de tenir una llei de turisme, que llavors m'hi referiré més tard; certificats i qualificacions turístiques, destinacions, Hard Rock, aeroport, drets laborals, inspeccions, més recursos –d'acord–; la part de foment a l'emprenedoria, de les empreses turístiques i els joves; la necessària simplificació, que això surt a qualsevol debat, sobre l'economia o l'empresa –simplificació amb garanties, però simplificació–, i també el tema dels esdeveniments internacionals, no? Hi estem d'acord.

Ara, quins dubtes tenim? Molts dubtes. Perquè aquí tots estem d'acord, repetim això..., jo diria que si miréssim el diari de sessions de fa quatre anys, igual es deien les mateixes coses. I fa la sensació que avancem més aviat poc i que repetim les mateixes coses moltes vegades. I, sobretot, perquè jo crec que hem comès un error, tots plegats, pel que sigui, de dir que ens hem situat en una dicotomia: o tot va bé i no cal fer res –per tant, inèrcia–, o tot és un desastre i, per tant, tampoc acabem fent res, perquè tampoc podem enterrar-ho tot. Per tant, som...

Jo crec que el que hem de fer és dir: «Escolta, anem a veure què és el que funciona.» Que n'hi ha moltes, de coses que funcionen. Tenim un sector turístic envejat, un model envejat per molts països del món, que ja el voldrien. Però és evident que no podem tancar els ulls a una sèrie de coses que no funcionen, o obsoletes, o que s'han quedat fora, descontextualitzades.

Em parlava del compromís del turisme responsable. Jo crec que aquí..., si ja en teníem; hem fet molts plans estratègics, hem fet molts estudis. Hem fet el compromís de turisme responsable, que ja ho diu el que hem de fer, els canvis que hem de fer. Avançar cap a la sostenibilitat. Hem avançat? Segur que s'han fet coses. Hem avançat prou? No, és evident que no. Els hàbits dels visitants han canviat a marxes forçades i més que canviaran. O ens adaptem i canviem per adaptar-nos a aquests nous hàbits, a aquests nous mercats, o no ens en sortirem. I la maduresa de les destinacions, per exemple. Per posar alguns exemples de coses que surten en el document.

Però jo crec que aquí hem de fer canvis. Ser una referència internacional, com dèiem també a la pregunta que dèiem ahir i, per tant, això vol dir estar a l'avantguarda dels canvis que venen. Ser un destí de destins, eh?, multimarca; tenim un territori desconegut, molt divers, molt atractiu i amb molts desequilibris a nivell d'oferta turística. Definir un bon producte i comunicar-lo bé. Una bona direcció i una governança transversal. Els que estem aquí, els portaveus, coincidim en que cal potenciar el turisme, però segurament quan sortim en altres àmbits, doncs, potser costa més que vagin en aquesta línia. I sobretot –sobretot–, el que hauria d'impregnar totes les polítiques públiques de la Generalitat i també del turisme és l'excel·lència. Excel·lència, recursos en digitalització, recursos en sostenibilitat, recursos en formació del personal, recursos de capacitació, tot això que han estat dient que coincidim, però que ens falta que ens ho acabem de creure.

Un altre element que per nosaltres és molt important. A vegades, quan parlem..., qui són els protagonistes? Les empreses del sector turístic. Cal escoltar. I cal escoltar més –cal escoltar més. Cal un model de governança en el qual puguem escoltar el sector turístic, les empreses del sector turístic, les administracions públiques, totes, els ajuntaments també, perquè evidentment en són protagonistes. I intentar, doncs, impulsar aquests canvis que s'han de fer de futur conjuntament.

Jo crec que si fem això, eh?, ens centrem en lo que funciona, intentem canviar allò que no va prou bé i llavors definim un model de turisme..., no sé si amb la llei, eh? Perquè si hem de fer una llei per no definir i per quedar-nos igual i no destinar-hi

recursos públicos i una regulació necessària per tirar endavant, millor que no la fem. Per tant, ha de ser una llei perquè serveixi per al sector per tirar endavant.

Per tant, escoltar el sector, definir el model i executar-lo. Execució. Fets concrets. Parlem molt, fem molts plans, molts plans, però el que cal és recursos, mobilitzar recursos públics, mobilitzar recursos privats, regulació favorable i execució. D'acord?

I espero que tots els diputats que avui estan aquí, doncs, ajudin a fer un turisme fort i sostenible durant el mes d'agost amb aquestes vacances merescudes.

Moltes gràcies a tots.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula, la diputada Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Muchas gracias, vicepresidenta. Buenas tardes a todos. «El turismo se enfría en el litoral catalán y se sufre para llenar hoteles.» Esta es una noticia de *La Vanguardia* de hace unos días. Por supuesto que Cataluña necesita unas políticas turísticas, que las políticas turísticas sean prioridad, pero es que no lo son. Nadie en nuestra región puede tener dudas del valor económico del turismo, que representa, como bien dice la moción, el doce por ciento del PIB y casi el catorce por ciento del empleo en Cataluña.

Por cierto, hemos observado que han aceptado una enmienda de Junts cambiando el término «comunidades autónomas» por «país». ¿Qué país, señores de Ciudadanos? Para Ciudadanos, la batalla cultural no es importante; para VOX sí que lo es.

Si analizamos cuál es la situación de nuestro sector turístico, la realidad es que no está llegando el mismo número de visitantes que antes del covid. Somos la región que menos se ha recuperado. El pasado mes de junio perdíamos un siete por ciento de pasajeros respecto a los que viajaron el mismo mes del 2019. No vamos a negar que, durante los primeros meses de este año, del 2023, se ha producido un incremento considerable de un 37,5 por ciento en turistas internacionales respecto al año 2022. En cambio, junio y julio está siendo preocupante. Se ha producido una desaceleración general de la llegada de visitantes. En julio, por ejemplo, tenemos en Girona una ocupación del ochenta por ciento, y en el Maresme, un sesenta y cinco por ciento en la primera quincena de julio. En la Costa Dorada y Tierras del Ebro, en mi provincia, tendrá una ocupación de entre el setenta y ochenta..., el ochenta por ciento, hotelera.

En conclusión, es una inestabilidad de un sector tan importante económica y socialmente como es el turismo, completamente desprotegido por el Gobierno, que está más ocupado en hacer turismo que en atraer turistas a Cataluña. Por ejemplo, el viaje a Eslovenia del *conseller* Torrent y la directora general de Turismo, un viaje de cuatro días que ha costado a los catalanes 13.204,36 euros. ¿Y para qué? No se sabe, porque ni se firmó ningún convenio, ni se firmó ningún acuerdo. Lo dice el mismo *conseller* en una respuesta a preguntas de control hechas desde mi grupo.

Señores de Ciudadanos, muchas de las propuestas presentadas por ustedes son coincidentes con las que hemos registrado desde VOX. No podemos seguir sin rumbo. Es importante impulsar políticas para una buena gestión del turismo. Es necesario clarificar, dar seguridad y estabilidad al marco legal para el desarrollo del turismo.

Y podríamos empezar, por ejemplo, por la homogeneización de la normativa en materia de viviendas con fines turísticos para toda España, que garantizará la competencia en igualdad de condiciones con el resto de alojamientos turísticos, como hoteles o campings, y que velará por la preservación de los derechos de los vecinos residentes y la vida en los barrios. Deberíamos también ocuparnos de descentralizar la actividad turística con la creación de nuevos focos de interés en zonas menos congestionadas.

Estarem de acord en totes les iniciatives que busquen promoure, impulsar i desenvolupar noves zones d'interès turístic que permetin descongestionar aquelles més massificades. Descentralitzar i també desestacionalitzar la temporada turística amb una oferta renovada, creant altres ofertes de qualitat cultural o gastronòmiques, per exemple.

Molt important per al sector turístic, i així ho diuen, per a que puguin competir en igualtat de condicions amb altres comunitats: suprimir el impost sobre les estancies en establiments turístics, la denominada taxa turística. I cessar els plans de creació de noves figures fiscals relacionades amb l'activitat, incluint el denominat impost als cruceros i reducció d'emissions portuàries.

No nos oblidem de la creixent inseguretat i de l'augment del crim, tant de baixa com de alta intensitat en els barris i ciutats de Catalunya; impliquen un seri problema per al adequat progrés socioeconòmic del sector turístic en nostra regió.

Per últim i bàsic –ho sol·liciten tots en el sector–, una reducció dràstica de la regulació i burocràcia de tràmits administratius que sofre el sector turístic en Catalunya, en coordinació, com no pot ser de altra manera, con..., a nivell municipal.

Estes propostes i altres més específiques per a joves, turisme rural, costes, enològic, turisme cultural, són propostes que VOX ha registrat. Miren, senyors, tenim la responsabilitat de crear un nou model de gestió dels recursos públics destinats al turisme en Catalunya de manera eficient i eficaç, sense caure en titubeos ideològics i mantras buïos de contingut, que és el que acostumen a fer ells.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bona tarda. Bé, nosaltres podríem dir que d'aquesta moció només compartim que cal reforçar les inspeccions laborals en un sector on la precarietat i l'explotació són més la norma que l'excepció. Per tant, només votarem a favor d'aquest punt.

Però més enllà d'això, volíem fer algunes consideracions del que es desprèn d'aquesta moció i del que es desprèn de molts dels comentaris que s'han fet fins ara. Vostès parlen literalment a la moció de garantir experiències turístiques «satisfactòries i autèntiques». Suposo que aquí amb això es refereixen a que qualsevol lloc es converteixi en susceptible de ser turístic, des de llocs que estan en risc de desaparèixer pel canvi climàtic a llocs de pobresa, a gastronomia *chic*, que tot es converteixi en lloc turístic.

De fet, en el catàleg –i suposo que, per vostès, això va bé– anterior a la pandèmia d'Airbnb, quan anunciaven els deu barris del món que no et pots perdre, un d'ells era Usera, que seria com el barri..., com Ciutat Meridiana de Madrid. Ciutat Meridiana, el barri de Barcelona amb més desnonaments al dia, el barri que no et pots perdre; experiència turística, anem de desnonament en desnonament. Per al moviment per l'habitatge estaria bé, però crec que a les veïnes de Ciutat Meridiana, que els turistes vagin a Airbnb, no els garanteix el dret a l'habitatge, sinó tot el contrari, els expulsa. Perquè, mirin, el turista busca la quotidianitat, però alhora la fa impossible als barris. És el que fa constantment Airbnb o d'altres plataformes d'aquest tipus, i per això necessiten anar ampliant les fronteres on poder oferir quotidianitats imaginades, perquè no existeixen.

La pandèmia va tenir de bo que es va visualitzar com podia ser una ciutat sense la presència quotidiana del turisme; amb els seus efectes econòmics, és cert, uns

efectes negatius, però també amb les millores de la vida quotidiana. I va acabar la pandèmia i hem vist que hem tornat o que el procés s'ha accelerat. Hem viscut un procés molt accelerat de pressió dels lobbys turístics per recuperar allò que havien perdut durant els últims anys. Així és impossible que els turistes puguin tenir una experiència «autèntica».

Però, a més a més, un altre element que vostès ignoren en aquesta moció –de fet, van tot al contrari– és que..., vostès ignoren que estem asseguts sobre un polvorí. Vivim una crisi climàtica i energètica sense precedents. Venim de viure la setmana més calorosa del juliol a Catalunya de la història. Ei, però Hard Rock, ampliació de l'aeroport i vinga, som-hi, més emissions i aquí el canvi climàtic no existeix.

El model turístic que hem tingut les darreres dècades es basava en una subvenció de recursos públics i un model de mobilitat molt estès. Però és que això ara està en qüestió. És insostenible. Vostès fan veure que aquest problema no existeix, però és evident que no pot funcionar gaire més temps, aquest model. I diran: «Sí, clar, cal abandonar el turisme barat, no?, i per això el que hem de fer és aquesta dinàmica de competències que es viu entre territoris per capturar turistes d'alt poder adquisitiu.»

Però no és veritat que el turisme d'alt poder adquisitiu beneficiï la majoria de la població ni la gent que treballa al sector. De fet, el fet que la gent que pagui..., ho sigui el fet que la gent pagui més no vol dir que aquests diners es redistribueixin millor, perquè vostès no parlen de redistribuir els recursos. És a dir, que un turista pagui mil euros la nit no vol dir que la cambrera de pis cobri significativament millor. I aquest és també el problema del turisme.

Per tant, aquest altre tipus de turisme té altres tipus d'inconvenients socials; en termes de despesa, per exemple, també, com és l'aigua i l'ús intensiu de l'aigua. Per això és una dinàmica suïcida. No hi ha prous turistes rics per a tots, és impossible. Per tant, el que cal fer és l'aposta per la diversificació, perquè és evident que si tenim una alta dependència en un sector –i això serveix per al sector turístic com per a qualsevol altre–, som més vulnerables. Per tant, cal reduir la dependència que ens genera vulnerabilitat. Cal apostar pel reequilibri econòmic amb altres activitats, repensar l'activitat turística i fer una transició que posi la prioritat en la població local.

I llavors és quan arribem ja al màxim. Davant d'això, la resposta de les administracions és el turisme de proximitat. Tot ho resolem, un cop hem passat del turisme barat al turisme d'alt poder adquisitiu, passem al turisme de proximitat. Però el turisme de proximitat tampoc és una alternativa en si mateixa, és una alternativa que genera menys impacte climàtic, cert, però genera enormes problemes i contradiccions, també.

Per tant, si el que volem és abordar el turisme de proximitat, cal que fem debat sobre el transport públic i sobre les polítiques de protecció ambiental. I a la seva moció no hi ha res d'això, perquè quan parlen de turisme només parlen de riquesa o de diners per a uns pocs, i no parlen ni de transport públic, ni de la població ni de la protecció ambiental. Per tant, s'estén...

La presidenta

Diputada...

Eulàlia Reguant i Cura

...Acabo ara ja, presidenta. Es parla molt de negacionisme climàtic, però hauríem d'incorporar, quan parlem de turisme, el negacionisme social de tots aquells que només miren el dit per no mirar la lluna.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs, gràcies. Bona tarda. Intentaré no exhaurir el temps, a veure si en soc capaç. No ens acaba d'agradar aquesta moció. I no ens acaba d'agradar, perquè hi han obvietats, hi han ambigüitats i hi han contradiccions. I, clar, això genera un cert garbuix. I això fa que algunes coses les votarem que sí, altres les votarem que no, i en altres ens hi abstindrem. Perquè hi han obvietats. És evident que el sector turístic és important, des del punt de vista econòmic, en el nostre país; no ho negarem, això, no? O que hem d'anar a un nou model, o que caldria una nova llei, o que cal desestacionalitzar i diversificar el sector, o que cal millorar les condicions de treball i fer jugar la inspecció o abundar en la formació i la qualificació. És cert, són obvietats. Qui dirà que està en contra d'això? Després hi han algunes... Perdó, això serien les obvietats.

Hi han, després, algunes ambigüitats. Parlem del certificat de sostenibilitat ambiental, certament, però no parlem del certificat de sostenibilitat laboral, per exemple, quan reconeixem que el problema laboral existeix. Parlem de l'excel·lència, però què vol dir «excel·lència»? què entenem per «excel·lència»? excel·lència amb relació al model o amb relació al producte que rep el turista en exclusiva? Bé, aprofundim en això.

Parlem de compromisos de respecte al medi ambient, però els posem tots a càrrec de la hisenda pública. Bé, alguna cosa hauria d'assumir el propi sector per abundar i avançar en aquests compromisos. No poden ser tots a càrrec de la hisenda pública.

Parlem de simplificar procediments, però no situem quines són les garanties que han d'evitar que la simplificació dels procediments no impliquin males pràctiques o mals usos.

Però fonamentalment el que ens preocupa és la contradicció que genera la moció. I la contradicció està en el punt 7, quan diu «donar suport al desenvolupament del complex turístic Hard Rock, recolzant la tramitació del pla urbanístic al Camp de Tarragona, assegurant la disponibilitat dels terrenys necessaris i agilitzar els tràmits administratius perquè el projecte pugui avançar sense obstacles, generant llocs de treball i atraient inversions al sector turístic de la Costa Daurada, afavorint la desestacionalització». Bé, jo crec que aquest article, aquest punt de la moció, és un conjunt de contradiccions. Perquè, clar, voler que un model com el del complex turístic del Hard Rock avanci sense obstacles ja és un perill en si mateix, ja ens explica què s'entén per procediments simples o per simplificació de procediments.

Parlar de desestacionalització perquè estem apostant per un complex turístic basat en el model del joc, però al mateix temps ho fem des d'un complex que és més de massificació i, evidentment, que no és de diversificació perquè vol atraure inversions turístiques a la Costa Daurada, que ja té un model turístic supermassificat... Bé, jo crec que hi han moltes contradiccions en aquest punt, que denoten que aquestes obvietats, ambigüitats i contradiccions que té la moció no són el que necessitem per avançar en aquest canvi de model turístic.

N'hem parlat molt, de model turístic al Parlament, en aquest. Crec que possiblement seria hora de que ens poséssim a parlar des d'un nou model turístic, amb un acord nacional pel canvi de model turístic i també abordant aquest canvi legal o aquest marc legal nou que necessitaríem.

Res més i gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Sí; gràcies, presidenta. Simplement volia, doncs, donar les gràcies a tots aquells que han volgut presentar esmenes a aquesta moció: al senyor Compte, a la senyora

Batlle... Crec que més o menys ens hem pogut entendre en les aportacions que s'han fet, des de punts de vista diferents. Es pot fer. Almenys en aquests temes, amb la majoria d'aquest hemicicle ens hem pogut posar d'acord moltes vegades, i avui crec que també ho podem fer i podem tirar endavant, doncs, una moció que és llarga, tot i que alguns grups només s'han fixat en un parell de paraules d'aquesta, però és bastant llarga i tracta pràcticament de forma transversal tots els temes que poden afectar la indústria turística.

S'ha parlat –i ho ha dit el senyor Ordeig– que és veritat que aquestes propostes s'han discutit. Jo crec que les he escoltat unes quantes vegades en aquest Parlament. I alguna cosa passa, perquè mai les portem a terme. I aquesta disjuntiva sobre si no es fa o no es desenvolupa perquè, doncs, la indústria funciona, funciona amb un model, el de sempre, no?, que va evolucionant molt poc a poc, i, per això, moltes vegades, des dels governs o des d'aquest Parlament o des de l'executiu, no es fan les coses com s'han de fer.

Jo també convido el Govern a que comenci a treballar en la línia del que avui es pugui aprovar o es pugui aprovar més endavant, però crec que hi ha un consens. Hi ha un consens, almenys, en les línies bàsiques; un consens, diguéssim, majoritari –no unanimitat, però molt majoritari, i ho veurem avui– de com s'ha de treballar. Crec que aquesta, una mica, és la idea d'aquesta moció.

Simplement dir dues coses a la senyora Lázaro. No nos va a dar lecciones a nosotros de lucha cultural, y, evidentemente, con su patriotismo de pandereta, pues, a mí no me va a llegar ni me va a decir –una persona que ha estado aquí desde 2015–..., no me va a decir usted qué es lo que tengo que hacer o qué tengo que decir para defender mi sociedad y mi país. Por lo tanto, creo que lecciones de la ultraderecha, pues, ninguna.

I a la senyora Reguant: simplement em queda molt clar que vostè no farà turisme, aquest agost.

Només això.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets de les persones LGBTI

302-00317/13

Passem ara al vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació del Govern sobre els drets de les persones LGBTI; presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I per exposar-la, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades. Doncs tenim aquí la segona part de la interpellació que vam fer abans de la campanya. Sembla que ha passat molt des de llavors, i, sense dubte, hi han hagut molts canvis en l'escenari polític que ens fan pensar també en com els drets de les persones LGTBI han estat en clar risc i han estat molt amenaçats, i com el diumenge vam aconseguir aturar aquesta amenaça. Per tant, crec que és justament un bon dia per poder parlar dels drets de les persones LGTBI.

La moció que els hi presentem no pretén ser, ni molt menys, un recull de totes les conclusions recollides al Grup de Treball sobre LGTBI-fòbia. N'hi han moltíssimes més. Jo crec que comptem ja amb més de seixanta o setanta recomanacions concretes que fa el grup de treball, que, com ja els hi vaig explicar, són unes conclusions

fetes col·laborativament per cinc grups parlamentaris, i que sí que per això plantejem un punt en el que es demana que aquest pla de treball i aquestes recomanacions siguin preses en compte pel Govern i consisteixin en un full de ruta per treballar i lluitar contra la LGTBI-fòbia i garantir els drets de les persones LGTBI.

Sí que hem volgut recollir dues de les constatacions que hi han a les conclusions d'aquest grup de treball. Una, que és important posar-la sobre la taula, i és que aquest augment de les denúncies per LGTBI-fòbia és un fet demostrat i contrastat per dades, tant per part dels Mossos com per part de les entitats que hi treballen, com l'Observatori Contra l'Homofòbia, a qui donem les gràcies també pel treball que fan en aquest seguiment de les denúncies que presenten les persones que pateixen aquestes agressions per LGTBI-fòbia.

I que aquestes agressions tenen dues explicacions fonamentals, que no són excloents, ni molt menys, i que tampoc són les úniques, però sí que són les principals. Una és, com dèiem, el blanqueig dels discursos de LGTBI-fòbics per part, sobretot, de forces de la ultradreta, que, per sort, han rebut el que es mereixien el diumenge passat. I l'altra és el fet de que hi ha més confiança en les institucions, hi ha més percepció del que és una agressió LGTBI-fòbica, i per això es denuncia més. Com deien, el que abans era que et cridessin *maricón* al metro no es denunciava i ara es denuncia.

Per tant, una major percepció per part de les víctimes, un aflorament de la infra-denúncia que sempre hi ha hagut, i, per això, un augment del nombre de denúncies registrades.

Que la reparació de les víctimes que pateixen LGTBI-fòbia ha de ser integral, i que, aquesta reparació integral..., en realitat ja tenim les eines legislatives que ho permeten fer. Tenim la llei 24..., ai –perdó–, tenim la Llei 11/2014, dels drets de les persones LGTBI contra l'homofòbia, que, a més a més, estem en el procés de reformar-la per millorar-la. I tenim la llei que es va aprovar recentment, la 19/2020. Només que despleguéssim aquestes dues lleis amb tot el que diuen aquestes dues lleis, hauríem fet un gran pas no només en la reparació de la LGTBI-fòbia i de les agressions que pateixen les seves víctimes, sinó en la garantia dels drets i la garantia d'una vida plena de les persones LGTBI.

Per això, el punt primer dels acords en els quals s'emplaça el Govern és aquesta demanda que es destinin els recursos suficients. I hem volgut fer un exercici, que pot haver semblat atrevit per a alguns grups parlamentaris, que es fixar aquest dos per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya. Uns diuen: «No, és que és molt, és que és massa...» Un dos per cent és el que hi ha a la demanda que destinem al pressupost de Cultura, un dos per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya.

Jo no crec que un dos per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya sigui poc per garantir el desplegament de les lleis contra la LGTBI-fòbia dels drets de les persones LGTBI, però també la llei contra la discriminació que vam aprovar.

Per tant, això pot incloure no només les polítiques que executi la conselleria, sinó també la garantia del dret i l'accés a l'habitatge a les persones que han patit una agressió LGTBI-fòbica, a les dones víctimes de violència masclista, a les persones que necessiten habitatge adaptat perquè tenen alguna discapacitat o capacitats especials que necessiten un habitatge especial. Això vol dir tota la formació que s'ha de fer a tots els treballadors i treballadores públiques de la Generalitat; una formació de qualitat perquè pugui garantir els drets de les persones LGTBI. Això vol dir moltes coses.

Si comencen a fer números, no és molt un dos per cent. I no és molt, perquè, en realitat, seria aconseguir que tots els departaments de la Generalitat de Catalunya especifiquin i expliquin què és el que fan des dels seus departaments per combatre la discriminació i garantir els drets de les persones LGTBI.

I per últim, i per aclarir el tema de la proposta que fem de que hi hagi algú de l'equip directiu de les escoles i instituts al nostre país que tingui hores alliberades

per dedicar-se a garantir una aplicació transversal de veritat de l'educació sexoaffectiva al projecte de centre.

Prou de dependre de la bona voluntat de professors i professores, de que hi posin ganes, de que treguin temps del seu temps lliure, que treguin temps de la tutoria, que es quedin més hores per poder aplicar aquesta educació sexoaffectiva. Calen hores alliberades per fer-ho efectiu, i, evidentment, reforçar l'equip docent perquè aquestes hores que s'alliberen per fer això no minvi les classes del projecte de docència del centre.

I acabo, presidenta. És una moció que té pocs punts, que pot semblar no massa ambiciosa perquè no ho recull tot, però que hi han coses principals que hi hem posat que seran la garantia que, efectivament, per una vegada i ja de veritat ens posem a garantir els drets de les persones LGTBI.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Molt bona tarda, consellera, diputades, diputats. Avui debattem una moció sobre els drets de les persones LGTBI, una interpellació que coincideix amb el Pride, un 28 de juny, on de nou omplíem els carrers amb aquesta lluita amb tot el moviment, amb les entitats, les organitzacions, també sumant-nos partits polítics arreu del territori i que acabava, després de moltes setmanes, amb una gran celebració, amb l'orgull de viure el Pride de Barcelona; omplint, com deia, els carrers amb un missatge molt clar de drets, de llibertats i, sobretot, de respecte cap a la diversitat sexual.

I és precisament en aquest mateix sentit que la moció pretén aglutinar la feina portada a terme per aquest Parlament, a través del grup de treball del que ja s'ha fet menció, sobre la LGTBI-fòbia, i aquestes conclusions a través de les diputades que hi han treballat –i aprofito per agrair la feina i dedicació al llarg de tots aquests mesos–, amb un full de ruta compartit per tal de combatre aquesta amenaça. Coincidim que es tracta d'un repte i d'un problema estructural i com calen accions concretes i accions urgents en diferents àmbits d'actuació que van molt més enllà del propi Departament d'Igualtat i Feminismes. Parlem, en aquest cas, d'ocupació; parlem, en aquest cas, d'habitatge; de reincorporació en el mercat laboral, i podríem, dintre d'un llarg etcètera, també parlar de gent gran, de xarxa d'atenció integral, etcètera.

Però alhora, també, aquesta moció coincideix amb un debat important en aquest Parlament, com és la ponència, la modificació del règim sancionador de la Llei 11/2014, per garantir els drets LGTBI i per erradicar l'odi, i a través d'aquesta modificació del règim sancionador, que també ens permetrà avançar molt més en l'àmbit regulador.

Però també tenim altres reptes sobre la taula, als que, malgrat que no incidim en aquesta moció, o no en la llei inicial esmentada, sí que hi hem d'apel·lar amb aquest objectiu compartit de fer una nova llei trans catalana que ens permeti donar-hi resposta.

Per tant, malgrat que els punts són molt concrets i malgrat que no reflecteixen aquestes més de seixanta propostes del grup de treball, sí que integren aquesta necessitat de promoure la igualtat, i de fer-ho a través d'un context molt clar, a través d'aquestes dades que any rere any ens aporta l'Observatori contra l'Homofòbia. De fet, des de l'any 2014 estem parlant de 1.480 casos, incidències registrades; només en aquest 2023 parlem de 155. I també val la pena parlar de com només a la ciutat de Barcelona es concentren la gran majoria i, de fet, també als espais públics.

I, si bé és cert que hem treballat per tal d'aproximar..., per tal d'estar al costat de totes aquestes persones, hem de conviure actualment amb els discursos d'odi, amb

la fòbia, amb la impunitat, inclús amb aquest blanqueig en determinats casos que fan més necessàries que mai la sensibilització, la formació i, com ja s'ha dit, la reparació integral sobre totes i cadascuna de les víctimes. Per tant, des de Junts per Catalunya estem, doncs, totalment a favor de desplegar aquestes lleis, aquest marc normatiu actual, com un dels principals problemes que tenim, i dotar-lo dels recursos necessaris.

Però, tanmateix, també cal, doncs, establir un protocol marc d'atenció a víctimes efectiu, com vam fer també per a les víctimes de violència de gènere; un pla específic de formació en la perspectiva LGTBI per a tots els treballadors, per a tots els professionals actuals de l'Administració pública, així com aproximant-nos, amb el pla d'escoles lliures de violència, a tots els centres educatius del nostre país.

Si bé és cert..., des del nostre grup parlamentari hem volgut millorar de forma positiva aquest text. Ho hem fet a través de dues esmenes molt concretes, una en la línia d'aquesta educació afectivosexual als centres educatius a través d'aquesta persona especialitzada amb aquesta perspectiva necessària i amb aquesta visió transversal que ha de tenir a l'hora de definir el projecte educatiu del centre, i fer-ho d'acord també amb el que vam aprovar fa molt poques setmanes en el Ple monogràfic d'educació d'aquí, del Parlament de Catalunya, per no sobrecarregar més i dotar amb més recursos el professorat i els centres escolars.

En darrer terme, hem presentat una moció en pro, doncs, de donar suport estable a totes les entitats, a totes les organitzacions, però també de compartir aquesta desburocratització necessària, facilitar els tràmits administratius que ens permetin aproximar-nos a la finestra única en el marc de la llei de foment de l'associacionisme.

Per tot lo exposat, el nostre vot serà favorable, com no podria ser d'altra manera, a aquesta moció.

I ja vaig acabant, en aquests pocs segons, reiterant que des de Junts per Catalunya seguim en aquesta lluita històrica per acabar amb aquest feixisme, per acabar amb aquest odi, amb aquesta manca de drets i llibertats que encara no es garanteixen avui en dia per a totes les persones. I ho fem en un context complex, on la dreta extrema i l'extrema dreta intenten posar en risc les nostres llibertats. Però, garants d'aquestes generacions que ens han precedit i que han lluitat pels valors de la igualtat, del respecte i la diversitat, seguim lluitant perquè no passaran. I avui, de nou, diem «sí» als drets LGTBI, per un orgull ple de vida i per una vida plena d'orgull.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Jenn Díaz Ruiz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Bé, a mi m'agradaria començar també fent una mica de referència al que comentava la companya Segovia, perquè crec que l'actualitat política..., i fer aquesta moció després de la campanya electoral i de com el col·lectiu LGTBI, com les dones, com els moviments antiracistes, acaben sent assenyalats també per la ultradreta, que es pensaven que conqueririen totes les institucions... Crec que també és interessant entendre, no?, que moltes d'aquestes qüestions que volen que tornin a l'armari també tenen molt a veure amb qüestions que tenen a veure amb la infradenúncia.

Crec que és important entendre –i en el Grup de Treball sobre l'LGTBI-fòbia en vam parlar a bastament– que la infradenúncia és també un senyal de la poca perspectiva que tenim, amb dades, sobre LGTBI-fòbia. Perquè, evidentment, que moltes d'aquestes qüestions estiguessin dins l'armari feia que moltes d'aquestes dades no fossin rellevants, no fossin importants; ningú les volia, les volien en l'àmbit privat, familiar. I, per tant, el fet de que tinguem, comencem a tenir totes aquestes dades,

que totes les persones que pateixen aquesta LGTBI-fòbia comencin a entendre que tenen tots aquests drets i que també les administracions acabaran protegint i defensant els seus drets... Crec que és important entendre que la infradenúncia té dues lectures, i que una també té a veure amb la manca de perspectiva que teníem abans. Potser no hi ha tantes agressions..., o no és només una qüestió d'auge d'agressions, sinó de denúncies, i com això també té a veure amb aquesta campanya electoral, en què, efectivament, volien que moltes d'aquestes qüestions quedessin en els marges, com històricament, i, per tant, en aquests països en blanc i negre que molts volen.

Crec que també és important –i ha sortit aquest matí amb les indemnitzacions, va sortir en el grup de treball, i que surti cada vegada que calgui, diguem-ne– que els drets del col·lectiu LGTBIQ són drets humans, que són drets fonamentals i que, per tant, qualsevol política pública que parli sobre drets LGTBI, si no parla del dret a l'habitatge o del dret a l'educació o del dret a la salut –que hi ha un punt que parla exclusivament del dret a l'habitatge–, doncs..., estarem fent curt.

Perquè si posem tot el focus, no?..., que és evident que és important la violència física; la violència més explícita és important i s'ha de prevenir, s'ha d'atendre, s'ha de reparar, però també és veritat que, exactament igual que aquest matí, que no ho podríem centrar només en un debat econòmic, crec que també és important entendre que moltes de les conclusions del Grup de Treball sobre l'LGTBI-fòbia eren interessants perquè anaven una mica més enllà, no ens quedàvem només amb l'LGTBI-fòbia com la violència exercida, com una agressió. Que sempre sembla que les agressions són anònimes, pel carrer, etcètera, quan la majoria de les violències que pateix el col·lectiu LGTBI són drets fonamentals, drets humans i qüestions més estructurals. I, per tant, totes aquelles polítiques que tinguin a veure amb aquest enfocament més integral seran ben vingudes.

Crec que moltes d'aquestes qüestions ja no només les hem parlat en el grup sobre LGTBI-fòbia; les hem parlat també sobre la modificació de la Llei 11/2014 –que, companyes, després de les vacances ens hi posem. I, per tant, crec que moltes d'aquestes qüestions que surten en aquesta moció –i que avanço que majoritàriament votarem en contra, ens abstindrem en un punt en què parlem d'alguns terminis que són inassumibles, però també entenem que no hi havia cap al·licient per canviar aquests terminis, no passa re–..., moltes d'aquestes qüestions, com deia, que quedaran fixades i votades a favor en aquesta moció, crec que també seria interessant que les deixéssim a la llei, a la modificació de la Llei 11/2014, perquè, exactament igual que les violències masclistes, la societat avança, i, per tant, amb aquesta modificació –que després de les vacances ens hi posem fort–..., doncs, que quedin moltes d'aquestes qüestions també en les lleis.

Per acabar, molt ràpidament, sobre un punt que crec que és important per això que parlàvem de l'extrema dreta, d'aquesta campanya, d'aquest assenyalament i també dels votants que troba l'extrema dreta en el jovent. I, per tant, la coeducació ha d'estar en el centre, perquè quan arribi aquest moment tinguin prou eines per poder-se enfrontar a aquestes campanyes de la por i a aquest assenyalament del col·lectiu LGTBI.

Se'ns ha acceptat l'esmena, i hem fet una transacció per parlar també de perspectiva LGTBI que agraïm al grup dels comuns. I compartim també amb la companya de Junts no sobrecarregar. Entenem la complexitat, però també creiem que fa no re votàvem aquí mateix que hi havia una figura de coordinació, uns coordinadors, i, per tant, entenem que això es podrà assumir respectant l'organització de cada centre. Però trobem que és primordial que la coeducació estigui en el centre de la majoria d'aquestes qüestions que parlem.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el senyor David González Chanca.

David González Chanca

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades, consellera. En el marc de les celebracions de l'orgull LGTBI, que es va portar a terme a Catalunya el passat mes de juny, el Grup d'En Comú Podem va presentar primer una interpellació i després la proposta de moció que avui debatem sobre els drets de les persones LGTBI. I ens sembla més que necessari abordar aquest debat, tenint en compte quina és la situació actual de la que malauradament partim.

Els delictes d'odi constitueixen la màxima expressió de la intolerància i són el recurs de les persones que pretenen destruir la diversitat, la pluralitat i la llibertat. Les organitzacions internacionals ens diuen que el 2022 ha estat l'any més violent de l'última dècada per a les persones LGTBI, i a Espanya un de cada quatre crims d'odi van estar dirigits precisament contra aquest col·lectiu l'any 22.

Tot i que, com hem repetit en tantes ocasions, s'ha avançat moltíssim en la garantia de drets —és a dir, tenim un bon marc legal per a la garantia dels drets LGTBI—, tenim encara molt camí per recórrer en la garantia efectiva d'aquests drets. Una clara mostra és que Catalunya va ser pionera en el seu moment amb la Llei 11/2014 per garantir els drets LGTBI per erradicar l'LGTBI-fòbia, i passats gairebé deu anys, ja, la llei no ha estat desplegada mai i estem en aquests moments en un procés de modificació. I, malauradament, les dades que ens proporciona l'Observatori contra l'Homofòbia no ens permeten de cap manera ser optimistes; al contrari, hem d'estar més preocupats que mai.

Algunes de les conclusions, com bé s'ha parlat prèviament, de l'últim informe de l'estat de l'LGTBI-fòbia de Catalunya, presentat fa pocs dies, avalen algunes de les conclusions que aquí podem presentar.

L'Observatori contra l'Homofòbia ha registrat 237 incidències el 2022. És el segon any, després del 21, que més n'ha registrat des de que s'elaboren els informes de l'estat de l'LGTBI-fòbia a Catalunya. El quaranta per cent del total d'incidències succeeixen els caps de setmana, que és quan els recursos són més minsos per part de l'Administració pública. El canal mitjançant el qual es porta a terme l'acte discriminatori és majoritàriament l'espai públic, l'espai de convivència de tothom. El context presencial en el qual es produeixen els actes discriminatoris és principalment l'espai públic, i els àmbits on més incidències s'han registrat són la via pública, internet i les xarxes socials. Hi ha una davallada percentual en l'àmbit de l'habitatge, cosa que és positiva, però, en canvi, hi ha un increment important en l'àmbit laboral i l'àmbit de l'oci nocturn.

Els tipus d'agressió i discriminació que més pateix el col·lectiu LGTBI són, en primer lloc, l'agressió física, i, en segon lloc, les agressions verbals. L'any 2021, precisament, va ser a l'inrevés. La gaifòbia, la lesbofòbia i la transfòbia són presents principalment a la via pública, però destaquen altres percentatges concrets que volem especificar: la gaifòbia, al transport públic; la lesbofòbia, a l'habitatge, i la transfòbia, a l'àmbit laboral. Estem parlant d'una realitat de discriminació i de desprotecció a l'hora d'accedir al bus, al metro, al lloguer d'un habitatge o a qualsevol entrevista de treball.

Per tot això, cal fixar de manera urgent calendaris, pressupost i actuacions per assegurar el correcte desplegament de les lleis 11/2014 i 19/2020, assegurant els drets del col·lectiu LGTBI de manera efectiva.

Altres punts que se'ns presenten en aquesta moció són polítiques que varem consensuar en el Grup de Treball sobre l'LGTBI-fòbia amb entitats de tot el territori català i de tots els mons: del món acadèmic, del món universitari, de la judicatura, de

la seguretat... Per això també votarem a favor a la majoria dels punts que ens proposa En Comú Podem.

Especialment important és, pel nostre grup parlamentari, assegurar l'equitat territorial en els recursos, l'acompanyament i l'atenció a totes les víctimes; també el suport de les entitats que porten dècades en la denúncia, l'atenció i l'acompanyament allà on fins ara l'Administració pública no havia pogut arribar mai.

Sí que hem de dir que hem presentat una petita esmena per clarificar el punt del temari obligatori de les oposicions, que ens sembla que s'ajusta millor al que podríem aconseguir a curt termini, que el Grup d'En Comú Podem ens ha acceptat i l'hi volem agrair, així com li volem agrair la proposta de portar aquesta moció avui, que torna a recordar una vegada més la necessitat d'actuar de manera efectiva contra l'LGTBI-fòbia.

Gràcies també, com sempre, al col·lectiu LGTBI en el seu conjunt. Com sempre, diem, per tota la feina que realitzen, per l'activisme democràtic que practiquen, però també per la important mobilització del passat diumenge 23 de juliol. Estem convençuts que ha jugat un paper clau i imprescindible en la possibilitat de que Espanya continuï avançant durant quatre anys més i no que camini quaranta anys enrere per perdre drets i llibertats fonamentals, com d'altres partits proposaven.

En definitiva, votarem a favor d'aquesta moció. Com sempre, continuarem defensant els drets i les llibertats de totes les persones.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, la senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Gracias. Molt bona tarda. Bien, lo vamos a dejar claro de nuevo: en VOX respetamos la dignidad de todas las personas y la igualdad de todos los españoles. En lo que disentimos con todos ustedes –y, de hecho, ya lo hemos dicho en reiteradas ocasiones– es en su imposición ideológica de género, que atenta contra el sentido común, nos hace más desiguales y desprotegidos e incluso adoctrina sexualmente a los niños en el ámbito educativo.

Un claro ejemplo de desigualdad lo encontramos, por ejemplo, en el ámbito laboral, con la aprobación de una legislación que establece diferencias entre españoles atendiendo a su sexo y orientación sexual, estableciéndose así unas injustas cuotas y preferencias en la contratación e incluso en el acceso al empleo público.

En la moción que hoy nos presentan hay doce iniciativas, y diez de ellas tienen relación con lo que ustedes llaman «LGTBI-fobia». Y lo exponen de tal manera como si fuera un problema estructural en nuestra sociedad, cuando no lo es. Y, en base a ello, impulsan una forma de hacer política basada en la división y en la afirmación de unos falsos derechos que no hacen más que enfrentar a las personas.

Y es que el modelo social que quieren imponer constituye un ataque a la intimidad, a la dignidad y también a la igualdad entre todas las personas. Es más, durante los últimos años han instrumentalizado de manera artificial a las personas para crear asociaciones y toda una red de subvenciones y de pseudoayudas –todas ellas, por cierto, ideológicas– con las que todos ustedes y sus activistas pretenden enriquecerse a costa de los catalanes.

Ustedes se llenan la boca hablando de proteger a una supuesta minoría oprimida, cuando en realidad solo se preocupan por el interés de sus amigos y sus activistas privilegiados, que se van a beneficiar a costa de quienes realmente, por desgracia, sí pueden llegar a sufrir algún tipo de ataque. Un claro ejemplo es una de sus propuestas, que es poner en marcha líneas de apoyo estable que garanticen la sostenibilidad de las entidades y organizaciones LGTBI. ¿Cómo se traduce eso? Pues eso se traduce en dar más dinero a los *lobbies* y a los *chiringuitos* LGTBI.

Y, como ya hemos dicho en reiteradas ocasiones, no cuenten con los diputados de nuestro Grupo Parlamentario de VOX para quemar el dinero en todos estos proyectos arcoíris de ingeniería social. En donde sí encontrarán a los diputados de nuestro grupo parlamentario es en que el dinero público se destine para seguridad, para vivienda de protección oficial, educación y sanidad. En eso sí que van a encontrar a nuestros diputados.

Pero hay más, porque en uno de sus puntos también piden reforzar la red SAI, que son esos servicios de atención integral solo para las personas LGTBI. Y, con ello, ¿qué hacen? Pues, bueno, con ello siguen instrumentalizando a las personas por su orientación sexual, tratándolas diferente y de una forma especial. Y para ello crean..., bueno, crean, ya han creado, porque tenemos más de cien servicios, unos macroservicios distribuidos por toda Cataluña para tener una especie de ejército de personas a sueldo y a dedicación completa para generar una falsa alarma social y malgastar el dinero público en iniciativas de victimización y de colectivización.

Y, hablando de colectivización, ustedes siempre nos hablan de las personas LGTBI como un colectivo, y nosotros nos negamos a hacer política en base a la idea falsa de una sociedad dividida en colectivos a los que los políticos parece ser que tienen que tutelar y proteger en todo momento de una forma especial, como si fueran víctimas de algo estructural. Porque, además, no existen los derechos colectivos, sino los derechos individuales, y estos son los únicos que existen. Y esos derechos los garantizan las leyes y normas de nuestro ordenamiento jurídico, que son los que deben tener como objetivo buscar el bien común y regular las necesidades de todas las personas, independientemente de su condición sexual.

Y, bien, como siempre hacemos desde el Grupo Parlamentario de VOX, nosotros condenamos todas las agresiones, sin distinción, a diferencia del resto de partidos políticos, que parece ser que solo condenan aquellas agresiones de las que pueden sacar rédito político.

Y, por último, nosotros consideramos que en Cataluña no hay LGTBI-fobia; en cambio, lo que sí existe es una falta de libertad política. Y por mucho que nos amenacen, por mucho que nos señalen y por mucho que nos insulten, nosotros no vamos a dar ni un paso atrás en la defensa de la libertad, en la defensa de la libertad política, de la verdad y de la libertad ideológica.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, ens ha agradat molt aquesta moció, perquè d'alguna manera ve a ser, com ja s'ha explicat, el recull d'algunes de les conclusions a les que vam arribar en el Grup de Treball sobre l'LGTBI-fòbia, però també perquè calendaritza i posa el focus i és com una mena de «som-hi, doncs», no?, i «comencem ja».

Per una banda, la moció comença constatant una realitat que podem observar amb dades, que és precisament aquest creixement de les agressions, ubicat en dos factors: per una banda, l'augment de les denúncies, és a dir, cada cop hi ha més gent que s'atreveix a denunciar, i sí, és veritat que cada cop hi ha també més agressions relacionades i motivades per l'augment dels discursos d'odi.

De fet, per una banda, l'Observatori contra l'Homofòbia ens explicava fa un mes, a principis de juny, que en aquest 2023 l'increment de les denúncies ja és del quaranta-set per cent amb relació al mateix període de l'any passat. I, de fet, també el projecte Xènia, de la Universitat de Barcelona, relaciona l'impacte que té la divulgació del discurs d'odi sobre la violència intolerant.

Una de les altres potes on ens recolzem per fer aquesta afirmació, que l'augment del discurs d'odi impacta directament sobre la violència intolerant, específicament en la violència antifeminista i en la violència LGTBI-fòbica, ens la va donar el senyor Miguel Ángel Aguilar García, el fiscal de Delictes d'Odi i Discriminació, que en compareixença en aquest mateix Parlament ens va dir que els discursos d'odi són molt difícils de perseguir perquè juguen amb els límits de la llibertat d'expressió i tenen conseqüències nefastes en l'augment de les violències intolerants.

De fet, d'aquí neix també una de les recomanacions i conclusions del grup de treball, que proposem que el Parlament de Catalunya diferenciï clarament entre llibertat d'expressió i discurs d'odi, seguint les indicacions recollides a l'informe *Discurs d'incitació a l'odi. Anàlisi des dels drets humans i pautes interpretatives*, elaborat per l'Institut de Drets Humans de Catalunya i SOS Racisme. I també recomanem emmarcar-nos en el model europeu de llibertat d'expressió, que està indissolublement lligat als drets humans i va més enllà de demanar respecte per aquests valors i implica una postura proactiva en la seva defensa, i amb aquest esperit està feta la proposta de modificació del Reglament del Parlament.

Una altra de les qüestions que ens agrada molt d'aquesta moció és que situa efectivament les propostes d'abordatge cap a l'erradicació de l'LGTBI-fòbia en quatre aspectes que són estructurals i que tenen impactes ben materials en les vides de les persones sexoafectivament dissidents, que són l'habitatge, el treball, la salut i l'educació.

Per una banda, l'habitatge. Sabem que, segons les últimes dades de l'Agència Europea de Drets Fonamentals, el trenta-cinc per cent de les persones en situació de sensellarisme són i pertanyen a col·lectius LGTBI, i el divuit per cent de persones LGTBI tenen problemes d'accés a l'habitatge per motius de discriminació en el moment d'accedir a l'habitatge, per motius d'intersecció amb el racisme i també per motius de l'altíssima taxa d'atur que pateixen les persones que pertanyen al col·lectiu LGTBI.

Per la banda del treball, la dada més escandalosa sempre és cap al col·lectiu de persones trans, que tenen un percentatge del vuitanta-cinc per cent d'atur, i, per tant, en aquestes circumstàncies, doncs, és evident que és molt difícil desenvolupar projectes vitals amb dignitat. Sabem que el Departament de Treball ha fet un pla d'ocupació transinclusiu, el Departament de Treball de la Generalitat, però també que les persones que han assistit i han tingut contacte amb aquest pla de treball el que comenten és que hi ha poca informació de la realitat LGTBI del personal que atén i l'oferta és poc coneguda. Per tant, cal, com aquesta moció també indica, donar-lo més a conèixer.

A nivell de salut, el Servei Trànsit no està present a tot el territori –i per això també s'especifica aquesta demanda–, hi ha problemes de serofòbia a l'atenció a les persones dins del sistema sanitari i la ja crònica discriminació a la reproducció assistida i ginecològica de les persones lesbianes i bisexuals.

En definitiva, aquesta moció posa mesures molt concretes i posa l'ull allà on creiem que és més urgent també posar-les, com són els àmbits d'habitatge, treball, salut i educació. I per aquest motiu, evidentment, donarem suport a la totalitat dels punts presentats en aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Y gracias, Susana, por presentar esta moción, necesaria en los tiempos que corren, aunque algunos negacionistas se empeñen en afirmar

que todo está bien y que las personas LGTBI no corren ningún riesgo en nuestra sociedad.

Es cierto que la sociedad española ha avanzado mucho y que prácticamente ya nadie cuestiona el matrimonio igualitario. Es cierto que España fue pionera en ello y que muchos nos sentimos orgullosos de un país que en un tiempo récord fue capaz de superar una etapa negra y avanzar socialmente. Pero eso no significa que esté todo logrado: nos despertamos habitualmente con noticias sobre agresiones a personas LGTBI, y aún hoy hay quienes cuestionan por qué se celebra la marcha del orgullo.

Yo recuerdo un vídeo que me impactó mucho, un vídeo en el que Javier Ambrosi explicaba muy bien el porqué. Explicaba que muchas de las personas LGTBI crecen desarrollando una personalidad falsa para que no las vean, para que no las cuestionen, para que no las insulten, para que no las agredan, para que las quieran. Y el orgullo lo que representa es todo lo contrario: representa exponerse, representa salir, representa celebrar, representa el disfrute. Porque el orgullo es la fiesta de los que nunca han sido invitados a la fiesta.

Y es muy interesante ese vídeo, y realmente les recomiendo a quienes no lo hayan visto, pues, que lo busquen, porque explica cómo las personas LGTBI empiezan a vivir con veinte o veinticinco años, cuando ya se atreven a ser quienes realmente son. En este vídeo, Javier Ambrosi hablaba de su propia experiencia, de su vida antes de salir del armario, de los veinte años que vivió antes de hacerlo, del primer amor, del amor adolescente y del desarrollo sexual normalizado que no tuvo, ¿no?

Es por eso que desde Ciudadanos diremos «sí, sí y sí» a cualquier propuesta que reivindique la libertad individual de ser quien eres, que ponga en valor el artículo número 10 de la Constitución española, que dice que la dignidad de la persona, los derechos inviolables que le son inherentes, el libre desarrollo de la personalidad, el respeto a la ley y a los derechos de los demás, son fundamento del orden político y de la paz social. La paz social es a lo que debería aspirar cualquier sociedad, pero no a costa de una visión única, una moral predeterminada, sino poniendo en valor el respeto y la empatía; el derecho a desarrollar, ¿no?, tu personalidad de forma libre.

Y, al respecto de no imponer una visión única ni una moral predeterminada, justo ayer conocíamos que la primera ministra italiana, Giorgia Meloni, representante de los valores más conservadores, reaccionarios y –¿por qué no decirlo también?– más asquerosos que yo pueda imaginar, aprobó ayer la llamada «ley Varchi», que tipifica la gestación subrogada como delito universal, castigado con penas de cárcel de entre tres y dos años y con multas de hasta 1 millón de euros.

Curiosamente, a diferencia... Aquí en España quienes votaron en contra de esa ley, de la ley de Giorgia Meloni, esta ley tan miserable, fue la izquierda. Y yo no sé qué es lo que pasa con la izquierda en este país, que se ha vuelto tan moralista como los ultraconservadores de la ultraderecha. Hace pocos años, quien legalizó la gestación subrogada en Portugal fue el Partido Socialista, y, en cambio, en España, a diferencia de todo el mundo, quienes más se manifiestan en contra de la gestación subrogada son los partidos supuestamente de izquierdas, partidos que niegan la evidencia de regulaciones totalmente altruistas que en ningún caso explotan a las mujeres, ya que las madres gestantes suelen ser, normalmente, de niveles socioeconómicos altos, como ocurre en el caso de Canadá.

Es por eso que me apena que en esta fiesta del disfrute de quienes nunca fueron invitados a la fiesta, como es la marcha del orgullo, se intente señalar, se intente discriminar, se intente criminalizar a las familias formadas gracias a técnicas de reproducción asistida como la gestación subrogada. Y en la marcha del orgullo de Madrid de este año se intentó invisibilizar a la entidad Son Nuestros Hijos impidiéndoles desfilar con sus señas de identidad y, aun así, pues, fueron los protagonistas de la marcha por el apoyo mayoritario que tuvieron de los asistentes.

Casi el sesenta por ciento de la sociedad española está a favor de la gestación subrogada altruista. Así que, diputados, no les den la espalda a los avances sociales, no le hagan el juego a la ultraderecha discriminando a estas familias. Reúnanse con ellas; escuchen sus testimonios, sus experiencias de vida, y den la posibilidad a algunas personas de la comunidad LGTBI a formar una familia con estas técnicas de reproducción.

Y, para terminar, quiero dedicarle unas palabras a Antonio Vila, presidente de Son Nuestros Hijos. Antonio, gracias por la oportunidad que nos diste de marchar a vuestro lado. Sabéis que podéis contar conmigo y con Ciudadanos en esta lucha. Fuerza, porque no estáis solos. El favor del sesenta por ciento de la sociedad española es solo el principio, porque pronto seremos muchos más.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Breument, donar les gràcies als grups que han presentat esmenes, que, sens dubte, han millorat la moció.

Dos aclariments. En el tema del punt 3, sobre el pressupost, jo sí que demano als grups que de veritat facin la reflexió de si creuen que el dos per cent és massa diners per lluitar contra la discriminació i per garantir els drets de les persones LGTBI, sobretot si remarcuem que és de pressupost de tots els departaments. És a dir, les polítiques d'ocupació per garantir o per afavorir l'ocupació de les persones trans entren aquí; tots els plans de formació en temes de perspectiva LGTBI i antidiscriminació de la funció pública entrarien aquí; tot el que siguin ajuts de lloguer per garantir l'accés de les persones LGTBI a un habitatge o per garantir l'accés de persones amb capacitats especials a un habitatge entrarien aquí... O sigui, de veritat que pensar que el dos per cent és molt és ser molt poc ambiciós i no creure's de veritat la necessitat del desplegament de la llei.

I sí que demano fer una reflexió també al Govern, perquè em sembla que precisament la conselleria d'Igualtat i Feminismes hauria de ser la primera interessada en que el seu Govern prioritz i transversalitz les polítiques de lluita contra la discriminació, més enllà de tenir una oficina amb un parell o tres de persones en el seu departament.

I pensava tornar a respondre a lo del balcó de VOX, a la intervenció de la diputada de VOX, però, al final, com que em sobra una mica de temps, em donaré el luxe d'estendre'm. Els que busquen «xiringuitos» i els que han donat suport a la investidura de l'alcaldia de València a canvi d'apujar-se el sou només, són els quatre regidors de VOX. (*Aplaudiments.*) O sigui, contra els «xiringuitos», contra els diners... No han demanat que es destinin més diners a habitatge, no; no han demanat que es destinin més diners a salut; han demanat que els hi apugin el sou als seus quatre regidors.

Quan vostès arriben a un lloc, el problema que tenen és que han de demostrar amb fets allò que només són paraules de cara a la galeria. Ho sento molt, però no els creiem. Vostès no arribaran aquí enlloc i seguiran estant fora de les institucions sempre que ho puguem evitar.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-cinc de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els greuges econòmics i fiscals de l'Estat espanyol envers Catalunya

302-00318/13

I passem ara el vint-i-novè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els greuges econòmics i fiscals de l'Estat espanyol envers Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, presidenta. Diputats... Aquesta moció hauria de ser d'interès sobretot per als votants del PSOE de Catalunya, perquè sembla que no són prou conscients que han votat un partit que permet que l'Estat menystingui econòmicament Catalunya. Deuen, encara, més de 3.000 milions d'euros de l'addicional tercera de l'Estatut des de l'any 2009.

Segurament els votants del PSC no saben, no són conscients que el Govern del senyor Sánchez és el que menys ha executat en infraestructures de la història, arribant només al trenta-cinc per cent l'any passat, quan a Madrid, tots ho saben, es va arribar al cent vuitanta-quatre per cent. I el 2022 no ho sabem, no en tenim les dades, perquè com que han vingut eleccions, doncs, ens les han amagades. Ves a saber quines dades seran.

I no saben tampoc que hem hagut d'assumir un endeutament de més de 80.000 milions d'euros durant els darrers quinze anys en forma de FLA mentre en el mateix període teníem un dèficit fiscal equivalent a 250.000 milions d'euros. Ens hem hagut d'endeutar per culpa d'aquest infrafinançament de l'Estat per poder pagar l'educació, els serveis socials, la sanitat i, a més a més, uns serveis de segona –perquè a Catalunya aquests serveis són de segona–, mentre que cada any ens manlleven de l'ordre de 20.000 milions d'euros.

I han de saber, els votants del PSC, que, tot i que som la quarta comunitat autònoma en generació de riquesa, som la dotzena en índex de progrés i benestar. I som la dotzena, curiosament –o no–, a l'hora de rebre recursos per part de l'Estat. I això ho diuen els rànquings de la Unió Europea, no ho diem nosaltres. Però això fa que els ciutadans de La Rioja, de l'Aragó, de Cantàbria, de Castella i Lleó, de Galícia, d'Astúries, de València o Canàries gaudeixin d'un major índex de benestar que no pas el que gaudim a Catalunya, que generem més riquesa.

Tampoc deuen ser conscients, els votants del PSC, que el salari mínim interprofessional a Catalunya és el mateix que a la resta d'Espanya, però que segons els barems de la Unió Europea a nosaltres ens tocarien 1.320 euros mensuals, catorze pagues. Com tots sabem, no es pot viure a Catalunya amb 1.080 euros. Cal un salari mínim interprofessional propi de Catalunya diferent de la resta de l'Estat i cal eliminar el dèficit fiscal per poder tenir millors infraestructures, millors serveis socials, per poder ser més competitius, per poder abaixar els impostos i per poder arribar a uns salaris europeus de l'ordre de 1.500 euros, que és el que tenen aquí al costat, a França, per exemple.

Les dades que els he donat són dades que ens han explicat experts en camps econòmics que han vingut durant les compareixences de la Comissió sobre el Deute Històric, economistes que han deixat clar que el FLA no es pot tornar, perquè s'ha generat per culpa de l'infrafinançament de l'Estat. L'Estat fa dècades que infrafinança Catalunya. I el que ens han dit és que el mínim que cal d'un sistema de finançament, el mínim que hauríem d'exigir, és el principi d'ordinalitat. I això s'ho va carregar el Constitucional, però –ai, ves– al País Basc i a Navarra sí que es compleix.

Per posar en evidència això és pel que hem fet aquesta moció, per demostrar que el PSC –de fet, el PSOE– va en contra de Catalunya i dels catalans i en contra també dels seus propis votants. Els socialistes el que volen és que els catalans paguem i callem, i volen que deixem de ser un problema per a Espanya. Doncs no, no hi haurà

investidura si no soluciona aquests problemes i altres problemes que tots sabem que passen per l'autodeterminació i l'amnistia. I si bloqueja la investidura, no tinguin la barra de dir que és culpa nostra; serà culpa seva, per no voler afrontar els problemes que afecten greument el benestar dels catalans. Els catalans no som el problema, els catalans *patim* greus problemes de finançament per culpa seva.

I si la solució passa per pactar amb el PP, tornaran a deixar clar que, abans de resoldre els problemes de Catalunya, són capaços de pactar dretes i esquerres, com han fet a Barcelona per impedir un alcalde independentista. Perquè quan hi ha en joc el benestar dels catalans, per vostès, senyors del PSC, tot s'hi val per continuar fent que els catalans paguem i callem. I ja n'hi ha prou de pagar i callar.

Per tot això, amb aquesta moció demanem al Govern de la Generalitat que defensi els catalans a Madrid i que insti el Govern de l'Estat a resoldre aquests problemes econòmics. I vam demanar fa quatre anys fer un front comú a Madrid, perquè amb els vint-i-tres diputats d'Esquerra, de Junts i la CUP podíem haver obligat l'Estat a resoldre aquest tipus de problemes, però hem perdut clarament quatre anys.

I ahir ens demanava el president Aragonès, a nosaltres, d'anar plegats els catorze diputats, sense fer cap mena d'autocrítica per l'oportunitat perduda durant aquests darrers quatre anys. Però, com va dir la diputada Míriam Nogueras, hem llegit els resultats, hem sabut llegir els resultats, i sabem el que hem de fer. Sempre hem estat els de la unitat i ho seguirem sent.

I, finalment, un darrer punt que demanem al Govern, i és que faci una campanya de comunicació per explicar quin és el problema d'infrafinançament dels catalans, perquè molta gent que ha votat els socialistes i altres partits unionistes viu completament aïllada de la realitat, i ja n'hi ha prou. Ja n'hi ha prou de pagar i callar i de viure com als països pobres, quan generem riquesa com Dinamarca o Holanda. (*Remor de veus.*) I això s'ha d'explicar arreu i des del Govern, perquè hi ha milions de catalans que no ho saben.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Vagi per davant que l'exposició de motius de la moció és tota una invitació, una invitació explícita als grups no independentistes de la cambra a no participar del contingut d'aquesta moció. Em refereixo a la frase –hi insisteixo, a la part expositiva– que diu «cal promoure i participar en un espai de coordinació, consens i direcció estratègica col·legiada per generar consensos entre els principals actors independentistes i definir els passos compartits per culminar el camí cap a la República Catalana o la creació d'un front comú per forçar l'Estat a acceptar una solució per a l'autodeterminació i l'amnistia».

No obstant això, hem vist aquí una nova modalitat parlamentària com és la interpellació al Govern i la moció al principal grup de l'oposició i primer partit de Catalunya, que és el que acabem de veure per part del senyor Canadell, del diputat Canadell, al llarg de tota la seva intervenció en la defensa d'aquesta moció, en la que ens interpellava més a nosaltres –de fet, només ens interpellava a nosaltres i als nostres votants– que no pas al Govern.

En qualsevol cas, i anant al fons de la qüestió, nosaltres, malgrat aquesta invitació a no participar, hem presentat esmena, ja que creiem que hi ha un element, un element principal en aquesta moció, al que vostè també feia referència, que és important, i és prou important com per no abstenir-ne. I, en aquest sentit, tenim a dir-hi i, per tant, ho hem dit en aquesta esmena.

Cal fer algunes consideracions prèvies al respecte. El 84,5 per cent dels 84.327 milions actuals de deute de la Generalitat corresponen al FLA. Estan finançats pel fons

de finançament local. Cal dir també que l'actual sistema de finançament autonòmic és un sistema de finançament molt procíclic, és a dir, increment dels ingressos de la Generalitat en moments d'expansió econòmica, però es redueixen en els moments de contracció, mentre les competències en la prestació de serveis fonamentals, de serveis públics fonamentals, que recauen en les competències de la Generalitat, tenen un comportament directament invers en aquesta situació, s'incrementen en aquestes situacions.

Davant d'aquesta situació, hi ha hagut dos models de resposta: el que va donar el Govern del Partit Popular el 2012 amb la creació del FLA, que és «soc conscient que hi ha el problema, però l'únic que li ofereixo és una línia de finançament», o hi ha el model que s'ha aplicat amb la crisi no menor des del punt de vista de la intensitat de la covid, que és oferir línies de transferències directes i no finalistes per valor de –no pocs– 5.327 milions d'euros a través de les transferències covid que s'han rebut al llarg d'aquests dos anys i que han evitat, precisament, que es reproduís aquesta situació d'increment del dèficit i, per tant, del deute de la Generalitat. Per tant, dues maneres de fer front a les crisis, també dues maneres de fer front a les necessitats de les comunitats.

En qualsevol cas, des de la irrupció de la gran recessió, el deute va augmentar de 20.000 fins a 84.000 milions, i hi ha una part molt important d'aquest deute que està directament vinculat en aquestes característiques o en aquest model del sistema de finançament: la diferència en el comportament, com deia, l'elasticitat, si vostè vol, de la despesa pública i l'elasticitat dels ingressos tributaris.

I, per tant, sembla lògic i coherent –algunes comunitats i alguns experts han dedicat hores, esforços i temps a elaborar propostes fonamentades al respecte– que hi ha d'haver, o pot haver-hi, hauria d'haver-hi una part de condonació del deute acumulat en el FLA calculat en base a aquests diferencials. Hi ha models, models tècnics..., comunitats com la Comunitat Valenciana amb l'anterior Govern havien desenvolupat aquesta qüestió. I, per tant, estem absolutament d'acord amb que s'hagi de condonar aquesta part, que és molt important, d'aquest deute i que correspon a aquestes disfuncions del sistema de finançament.

El que vostès en diuen «dèficit fiscal»..., ja l'hi dic, i ho saben vostès perfectament: mentre hi hagi diferències de renda entre les persones, mentre hi hagi diferències entre les rendes mitjanes a Catalunya respecte a altres territoris de l'Estat amb rendes més altes i mentre Espanya sigui un estat descentralitzat amb estructures de tipus federalitzant, hi haurà això que vostès en diuen «dèficit fiscal», com passa, per altra banda, en tots els estats compostos descentralitzats o federals, com Alemanya, els Estats Units, etcètera, i es recapti en funció de renda i es prestin els serveis públics fonamentals a través d'aquestes institucions descentralitzades.

El que cal és garantir un model de finançament que garanteixi –valgui la redundància– un finançament adequat, just, suficient per prestar aquests serveis en termes d'equitat. I això passa per la reforma del model de finançament que esperem que el proper Govern d'Espanya tingui l'oportunitat de portar a terme.

A les seves mans està. Vostès poden quedar-se en la fase de la proclama, de l'activisme polític, o assumir les responsabilitats que la ciutadania els hi ha atorgat. I, com dic, com en tantes altres coses, estem davant de l'elecció de tirar quatre anys endavant amb projectes que mantinguin els criteris de la pluralitat, la diversitat, la capacitat d'arribar a acords, o tornar quaranta anys endarrere. A les seves mans està optar per una via o per una altra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Maria Jesús Viña i Ariño.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... En primer lloc, donar les gràcies als companys de Junts, que mos posen damunt de la taula esta moció. Una moció amb la que estem plenament d'acord, llevat de petits matisos que hem aconseguit acordar. Li vull agrair, diputat Canadell, la facilitat que hi hem tingut.

Miren, pertànyer a l'Estat espanyol és un mal negoci per a Catalunya. Ho és perquè hem de remar sempre en un estat que mos va a la contra, un estat que mos manlleva recursos i no es preocupa de la nostra ciutadania; que està més preocupat per apuntalar l'economia rendista del Gran Madrid que per fer les inversions necessàries per garantir la prosperitat de la nostra ciutadania.

Fins a 20.000 milions d'euros de dèficit fiscal, un 8,5 per cent del PIB en estimacions del 2019, perquè el Govern espanyol s'ha negat a donar-mos-en més dades, igual que encara no ha publicat les dades d'execució de les inversions del 2022, perquè segurament van en la mateixa línia de sempre.

En los últims set anys s'ha deixat d'executar el trenta-vuit per cent de les inversions a Catalunya, uns 3.750 milions d'euros. Per això, a la campanya última electoral d'Esquerra Republicana vam situar l'erradicació del dèficit com una de les primeres prioritats.

I ja n'hi ha prou de governs, incloent-hi ministres del PSC, que no complixen amb Catalunya. El FLA se va vendre com un mecanisme per a solucionar problemes de liquiditat, però al cap i a la fi estos problemes de liquiditat estaven causats per la situació financera del mateix Estat, i si requeria sobre Catalunya és per un sistema de finançament insuficient i un sistema de marge fiscal encara més insuficient.

I, davant de tot això, mentre gràcies a les institucions europees l'Estat espanyol se podia continuar endeutant, després redistribuïa este deute mitjançant el FLA. Però s'endeutava al 4,5 per cent i cobrava a les autonomies lo 5,5 per cent. Un sistema de finançament injust, arbitrari i opac que genera deutes, i un estat que aprofita per cobrar-te interès per estos deutes, dels quals n'és l'últim responsable. I és que qualsevol mecanisme financer de l'Estat espanyol és utilitzat per recentralitzar, si guen mecanismes de liquiditat extraordinaris o siguen de repartiment del marge del dèficit fiscal.

Estem completament d'acord en que una eina necessària seria el compliment del principi d'ordinalitat, pel que fa a la contribució de Catalunya. No mos podem permetre passar de ser el segon o el tercer territori de l'Estat que més recursos genera a ser el catorzè un cop estos s'han centralitzat i distribuït territorialment.

El principi d'ordinalitat va ser un consens tan ampli que estava inclòs a l'Estatut del 2004, aquell que el PSC va votar a favor, aprovat per gairebé un noranta per cent del Parlament, una unanimitat que no va servir de res davant del ribot d'Alfonso Guerra primer i del Tribunal Constitucional després. No obstant, este sistema de finançament va quedar tocat de mort també pel pacte Mas-Zapatero. I des de llavors mos veiem en un llast per les mancances del marc de finançament comú: arbitrari, opac i ineficient.

El que sí que es va mantindre, com vostè indica, és la disposició adicional tercera de l'Estatut, un compromís polític que un partit polític que es diu «federalista» hauria de mantindre per voluntat pròpia, i no només perquè se'l força a fer-ho. A l'anterior legislatura es van recuperar els 795 milions d'euros del 2018; en queden encara 2.951 del període 2009-2013. Són diners de la Generalitat que té segrestats el Govern espanyol. Així que sí, dèficit fiscal, finançament, ordinalitat.

Per descomptat, coincidim amb vostès en tindre la capacitat de regular un salari mínim. El salari mínim del Govern de l'Estat és insuficient a Catalunya. Cal tindre les competències per regular-ho. Al plenari del 22 de juliol del 2021 el nostre grup ja va fer una proposta similar que va quedar aprovada en este Parlament.

A on discrepem potser una mica més és en el punt final, en una qüestió de matis. Nosaltres no creiem que el problema de l'infrafinançament és que tinguem mas-

sa impostos, sinó que tenim pocs recursos. No volem el dèficit fiscal perquè els que més guanyen i els que més contaminen paguin menys, sinó per tindre els recursos per no deixar ningú enrere i fer front a l'emergència climàtica.

Però no vull acabar sense fer referència a l'esmena que ha presentat el Partit Socialistes. Nosaltres entenem que el que ha de fer la Generalitat, el Govern, ha de ser exigir la condonació del deute. Si vostès tenen una proposta per fer-ho des de Madrid, no mos ho vinguen a dir aquí; ho fan des d'allà. Prou d'abdicar de la seua responsabilitat. Fa sis anys que governen a l'Estat espanyol. Vostès diuen que volen que Catalunya es quedi a l'Estat, però la seua proposta és sempre que la Generalitat solucioni els problemes de l'Estat.

Facin la seua feina. Nosaltres farem la nostra, no en tinguin cap dubte, que és aconseguir un estat propi que mos permeti gestionar els nostres recursos i garantir el benestar de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de VOX, el diputat Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Domènech

Gràcies, presidenta. Bueno, en esta moción sobre agravios fiscales hablan de condonar la deuda de la Generalitat con el conjunto del Fondo de Liquidez Autonómico. Como todos sabemos, lo puso en marcha el Estado en 2012, en plena crisis financiera, para ayudar a las autonomías a disponer de liquidez en un momento en que los mercados les negaban esta liquidez por el tema de las deudas, ¿no? Normalmente eran préstamos a diez años. Y Cataluña, en concreto, es una de las regiones con más petición de fondos, pero por una simple razón: porque la casta separatista no tiene límite. Tiene los impuestos más caros de España, malgastan más que nadie, son incapaces de gastar lo que ingresan –siempre gastan más–, y luego, evidentemente, quieren que les perdonen la deuda. Impresionante.

Luego hablan de una supuesta deuda histórica del Estado con la Generalitat. Y es que no cuela, es que es totalmente falso. Primero, porque la Generalitat es una institución del Estado, o sea, no hagamos trampas al solitario. De hecho, el Estatut establece que el *president* de la Generalitat tiene la representación ordinaria del Estado en Cataluña.

Segundo, porque –lo hemos comentado alguna vez– los territorios no pagan impuestos; los pagan las personas. O sea, el IVA, el IRPF, sucesiones, donaciones, el ITP, el AJD, los pagan Pepito o Pepita, no Manresa o Barcelona.

Tercero –y se lo hemos advertido alguna vez–, es muy peligroso entrar en este juego falso de comparar aportaciones por territorios, porque *prendrem mal*, porque también se puede aplicar dentro de Cataluña. Podemos también plantear que, por ejemplo, hay provincias en Cataluña que aportan más que otras, y otras que viven de las otras provincias; o, dentro de una provincia, municipios que aportan más renta y otras menos. ¿Lo hacemos también dentro de Cataluña? ¿O solo sirve para enfrentarse al resto de España y para construir su relato separatista? (*Aplaudiments.*)

Prácticamente –y lo he dicho alguna vez con respeto a mis compañeros, porque no comparto estos balances fiscales de otras provincias– el noventa por ciento de los grandes impuestos que se recaudan en la Generalitat de Cataluña se recaudan en la provincia de Barcelona. De cada cien impuestos que aportan los ciudadanos de la provincia de Barcelona, diecinueve van a otras provincias. ¿Planteamos esto también dentro de Cataluña? No, porque ustedes son separatistas. A partir de ahí, construimos el relato de la mentira histórica y del enfrentamiento fiscal. (*Aplaudiments.*)

También piden más inversión en infraestructuras. Pero si es la Generalitat, son ustedes..., lo que llevamos con el Hard Rock, el aeropuerto, la ampliación de la B-40, el desdoblamiento de carreteras, que no ha avanzamos nunca, porque no quieren. La

ampliación del aeropuerto está pagada; AENA lo tiene provisionado a través de las tasas de los turistas. O sea, no es un tema de..., es que no quieren hacerlo, por sus pactos con *comuns* y con *podemitas* y tal, y no quieren, no quieren hacerlo. El Cuarto Cinturón ya hace tiempo que se podría haber hecho, pero ustedes no quieren, no tienen voluntad política; pero lo paga el Estado central –no resople, es así. El desdoblamiento de carreteras: cualquier municipio se niega al desdoblamiento de carreteras porque perjudica a uno o a otro, y tampoco se atreven. O sea, la culpa de que no se hagan grandes infraestructuras en Cataluña es del Gobierno de la Generalitat de Cataluña.

También piden determinar un salario mínimo catalán, porque a ustedes todo lo que sea minar continuamente la igualdad de los españoles les mola. Pero entonces yo planteo: ¿hacemos un salario mínimo catalán en Piera y otro en Pedralbes? Porque quizá vivir en Pedralbes cuesta... O sea, es que es absurdo, lo que ustedes plantean. Pero siempre con esa mentalidad de intentar potenciar ese separatismo, diferenciarse, porque son separatistas, porque odian lo que es la unidad, la convivencia, nuestra historia común. Y se lo pierden; se lo pierden, porque realmente vivirían muchísimo más felices.

Luego exigen más financiación mediante la disposición adicional tercera del Estatut. Y en VOX lo tenemos claro: creemos en la igualdad entre españoles, hay que pagar los mismos impuestos vivos donde vivas. El problema es que ustedes han vivido gracias al relato que les han comprado los grandes partidos de España, que siempre se han concedido esos tramos de IRPF para poder regular de manera distinta, esas cesiones de impuestos como el ITP. Por eso aquí comprar una vivienda cuesta un diez por ciento y en otras regiones, un seis. Ese es el problema.

Y ese es el problema en el que nosotros vamos a seguir trabajando para revertir esta situación y buscar la igualdad entre los catalanes y entre el conjunto de los españoles.

Gracias.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; bona tarda. Estem una mica en el dia de la marmota, si m'ho permeten, eh?, però bé. Fa poques setmanes, a una moció sobre la distribució dels objectius del dèficit, ja parlàvem del centralisme i la concentració del poder, del que representa el règim del 78. I de nou en aquesta moció, en el fons, més enllà del compliment o no compliment dels successius governs espanyols –que, vaja, cap ha complert–, del que estem parlant és del mateix, que és què significa i què és el règim del 78.

I permetin-me que aprofiti i recomani un llibre: un llibre que explica breument què és el règim del 78 i que explica també que la independència és revolució. I em remeto a un llibre d'un company, que és el company Albert Botran, que va ser diputat d'aquí, que fa un any i escaig va publicar aquest llibre. Crec, senyor Canadell, que li agradarà i aprendrà alguna cosa, també, del que són les elits, les catalanes i les espanyoles.

Ell explica que el règim del 78 s'acosta ja més o menys al mig segle, i que en l'àmbit econòmic podem dir que representa un estat espanyol que ha continuat l'obertura de l'última etapa franquista cap a una forta interconnexió amb el capitalisme mundial a costa de perdre sobirania, i que, paral·lelament, malgrat el desplegament de les autonomies, Madrid s'ha anat erigint en una gran metròpoli en detriment dels altres territoris, primer Castella, però també tota la resta, incloent-hi els Països Catalans.

Algun dels elements que mostren les contradiccions d'aquest règim tenen a veure amb una economia fortament terciaritzada, perquè va patir la desindustrialització aparellada a la convergència europea; això també té a veure amb debats anteriors,

que és una economia excessivament dependent del turisme i amb poca capacitat de generar llocs de feina vinculats a la indústria, a diferència del que podrien ser País Basc i Navarra. Però també el que representa el règim del 78 és centralisme i aquesta megalòpoli madrilenya com a característica històrica, unes infraestructures radials que han estat pensades des del punt de vista econòmic del centralisme de Madrid amb relació a la resta de país.

Correm el risc de reproduir aquest mateix esquema a Catalunya: una Barcelona, no?, de la que depèn tot. Per tant, això també ho hem de tenir en compte, perquè aquesta radialitat ha tingut conseqüències. Ha tingut conseqüències en el despoblament a Castella, però també en un domini de Madrid per a la resta d'economies de l'Estat espanyol, que s'ha notat especialment les últimes dècades.

Podríem parlar del que significa també el règim del 78 en el que és la concentració bancària, en el que va ser i va significar el rescat bancari, que de fet l'Estat espanyol va posar en rescat bancari una quantitat similar a la que hi va destinar Irlanda, per exemple. I, de fet, per sobre només hi havia el Regne Unit, però, de fet, Espanya és la que s'emporta la pitjor part pel que fa a la recuperació d'aquests diners, dels més de 65.000 milions d'euros.

Podríem parlar del que suposa el FLA també, que vostès en parlen a la seva ocasió. Però és que si parlem del FLA hauríem de parlar també del que suposa en el fons tot mecanisme de deute que utilitzen també els organismes internacionals en molts països sobirans, que és el condicionant de les seves polítiques i la seva dependència sistemàtica d'aquests fons, que en el fons no deixa de ser la pròpia cadena de dependència i de submissió del sistema capitalista.

Però, més enllà d'això, també podríem parlar del que significa el règim del 78..., com és la desaparició de les caixes d'estalvi com un dels processos de concentració de poders propis del règim o el dèficit fiscal estructural. Que aquí el contrarelat espanyol ha convertit els catalans en uns garrepes. Aquí hauríem de reconèixer, però, també que algunes expressions de la dreta catalana han contribuït molt fortament a desenfocar els responsables i els motius de fons del que és el dèficit fiscal i aquest mal ús dels recursos i mala distribució. Perquè, en el fons, parlar de dèficit fiscal és criticar el centralisme i l'oligarquia.

Llavors, aquí –acabo, en els trenta segons que em queden–..., perquè criticar el centralisme i criticar l'oligarquia quan parlem, per tant, d'avançar en la República Catalana o el que vostès escriuen, de «culminar» la República Catalana..., nosaltres els hi preguntem: vostès realment estan disposats a confrontar l'oligarquia o no? Perquè en les seves polítiques i en l'impuls de les seves polítiques vostès reproduïxen sistemàticament allò que l'oligarquia vol: ampliar l'aeroport, jocs olímpics d'hivern, protegir els fons voltors i els grans propietaris...

Nosaltres hi estem absolutament disposats. Aquesta tarda en tenen una oportunitat, que és votant a favor d'una consulta popular per fer fora els fons voltors de Catalunya i que sigui un espai sobirà i lliure d'especuladors immobiliaris.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, gràcies i bona tarda. Li vaig dir un dia, senyor Canadell, allò de que el text sense context és pura ideologia. Això ja l'hi vaig dir un dia, i crec que avui l'hi hauria de tornar a repetir. Ho dic perquè en la seva explicació crec que ha fet algun esment també de la situació política general. I el context sabem que és el món, que és Europa, que és Espanya, que és Catalunya, i el context és també els resultats d'aquest diumenge.

Jo crec que hem de llegir bé el que han dit els catalans i les catalanes. La ciutadania de Catalunya crec que ha dit que vol avançar, que no vol retrocedir en drets i llibertats, que vol avançar en drets i llibertats, i que no vol confrontació. Crec que les forces que apostaven per la confrontació no han quedat bé en aquestes eleccions a Catalunya ni a l'Estat. No tenen possibilitat de governar, els que volen confrontació. I si els que volen confrontació no tenen possibilitat de governar a l'Estat és perquè a Catalunya, de forma molt important i molt majoritària, hem dit que no volem confrontació, hem dit que volem avançar i que volem diàleg i negociació.

Crec que val la pena que ens situem en aquest context a l'hora d'abordar aquesta moció. Perquè nosaltres en aquesta moció votarem a tres punts que sí, a dos ens abstindrem i a un votarem que no; al preàmbul també votarem que no.

Clar, nosaltres ens abstindrem en el primer punt, en el que es planteja de manera abstracta i genèrica la condonació del deute del Fons de Liquiditat Autonòmic, perquè plantejar-ho en abstracte no ens duu enlloc. Si volem abordar la condonació del FLA, del fons de liquiditat autonòmica, ho hem d'instar en el Consell de Política Fiscal i Financera, i abordar-ho amb aquells que formen part del deute acumulat en aquest FLA per veure quins són els mecanismes i les fórmules per condonar el deute, tots, i quina part correspon a dèficits precisament d'un model de finançament i quins poden obeir a altres qüestions.

Però això vol dir que també hauríem de dir que, si volem abordar la condonació del FLA, hauríem de també d'instar a obrir ja, amb una proposta des de Catalunya, la negociació d'un nou model de finançament autonòmic on des de Catalunya poguéssim plantejar de manera forta i clara un pacte fiscal i solidari que ens permeti superar l'actual model de finançament autonòmic, que tots hem coincidit en definir que és injust, que és insuficient i que cal abordar-lo. No podem plorar, hem de fer proposta i l'hem de portar a la negociació. I això no ho diu, i per això ens abstindrem. Perquè condonar, sí, però en abstracte, no; concretem-ho.

Votarem que sí, evidentment, al principi d'ordinalitat, als imports no executats en infraestructures i a les partides pendents de la disposició addicional tercera. I hi votarem que sí perquè això és reconèixer precisament la fortalesa d'allò que ja tenim i d'allò que hem fet, del propi Estatut. I és bo que ho reconeguem, perquè això ens permet també avançar.

I votarem..., també ens abstindrem en la que situa el salari mínim de referència, i ens hi abstindrem perquè el salari mínim de referència català..., fem primer els deures aquí. El salari mínim de referència català ha de sortir del diàleg social o el pacte d'empresaris, sindicats..., amb el Govern, o no anem enlloc. O és que el salari mínim interprofessional ha sortit de *la nada*? El salari mínim interprofessional ha sortit del diàleg social. Parlem del diàleg social a Catalunya, concretem-ho en el diàleg social, i després portem-ho on sigui, però des del diàleg social, i no des del «no, nada».

I votarem que no, evidentment, a la sisena, la de fer una campanya divulgativa, etcètera. Escolti, aviam, no es tracta, en aquests moments, d'anar alimentant campanyes divulgatives que simplement ens posen en un marc de confrontació política, quan precisament si hem de fer alguna campanya divulgativa..., és la capacitat de crear propostes constructives que puguem portar a les meses de negociació.

I deixi'm acabar amb una poesia que..., curta, molt curta –aquesta la diré en castellà perquè no l'he trobat traduïda al català–, que és de l'Erich Fried, que ja els hi he citat altres vegades, que és un autor austríac, que diu: «¿Factible?» Diu: «Desde que el ratón ha visto un gato muerto en una ratonera planea la revolución.»

Llegim bé quin és el context en el que ens movem, llegim bé què és el que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya ens han dit i entenguem que s'obre una via molt positiva per a Catalunya si som tots i totes plegats llestos d'obrir espais de negociació i construir propostes consensuades com més àmpliament majoritàries millor, perquè més fàcil serà que puguin avançar en el diàleg i en la negociació.

Res més. I gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bona tarda. Ahir el president del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Carlos Carrizosa, va demanar al president de la Generalitat, senyor Pere Aragonès, si tindrem pressupostos aprovats quan toca per al 2024 o simplement si tindrem pressupostos aprovats per al 2024. El president li va dir que sí, que sí, però, la veritat, costa de creure, perquè l'actual Govern de la Generalitat s'aguanta per la quietud, i intentar aprovar uns pressupostos pot provocar que se li estavelli tot el castell de cartes, basat en una eterna representació dels Pastorets que ja no se la creuen ni els votants independentistes, però que en canvi manté collades totes les energies del Govern català i de la seva suposada oposició, amb el resultat que, més que culminar la República Catalana, l'únic que culminem aquí és la misèria catalana.

En aquests Pastorets independentistes, segons el dia, Pere Aragonès és Lluquet i Carles Puigdemont és Rovelló, tot i que els últims esdeveniments podrien invertir la tendència. El PSC i els comuns, que molta gent encara es pensa que tenen banyes i cua i a nosaltres ens fa l'efecte que el que tenen sobretot és molt de «cuento», molta capacitat de viure del «cuento» de que ve el llop de la ultradreta..., doncs això, segons el dia, ells serien les fúries de l'infern, les forces infernals, i segons el dia, els àngels de l'indult, l'amnistia i l'autodeterminació i altres *hits* del «No passaran». És a dir, que i tant que passaran, que la idea és passar-nos a tots per sobre si això és el que cal perquè segueixi governant Pedro Sánchez.

El senyor Illa ja li va tirar ahir una indirecta tremenda al senyor Aragonès quan li va recordar que el grau d'execució dels actuals pressupostos de la Generalitat queda molt lluny de l'ideal, que el més calent és a l'aigüera, vaja. Això era tant com dir-li: «Prepara't, que si n'intentes aprovar uns de nous ja t'estic esperant amb la *motosierra*.» És clar que el president Aragonès també s'ho pot agafar amb calma, *prorroga que te prorroga*, i així tindrà molt més temps per executar les inversions que fins ara no ha executat, segurament perquè Espanya ens roba, ens infrafinança i tal i tal.

Seguim. Si uns pressupostos tripartits no colen, que no cada dia es pot brindar amb xampany com a la Diputació de Barcelona, sempre es pot intentar fer ullets a Junts per Catalunya, senyor Canadell, per allò de que *quien tuvo, retuvo* i l'enyorat front «indepe», ai... Ara, vista la moció que tenim aquí, això pot ser sortir del foc per caure a les brases, perquè això és una carta als Reis econòmica de Junts que riu-te'n tu de demanar l'amnistia, l'autodeterminació i la lluna, que no cap peix en un cove. *Ahí es na* demanar que l'Estat perdoni a Catalunya tot el deute del Fons de Liquiditat Autonòmica, FLA, quan és la comunitat que amb més i més diferència n'ha sucacat més i més en tots aquests anys, per doloroses raons no tan òbvies com alguns de per aquí ens intenten explicar.

Que el finançament autonòmic és com una màquina artrítica que se li haurien d'untar amb oli unes quantes articulacions hi podem estar d'acord fins i tot nosaltres, els *perros* de Ciutadans. Ara, administrar amb els peus els diners i els moltíssims impostos que paguen els catalans i després haver de córrer perquè la resta d'Espanya et deixi diners i a sobre dir que no els penses tornar..., *tampoco es moco de pavo*, eh?, per entendre'ns.

I que consti que això del FLA és l'únic que la moció demana ben demanat. A partir d'aquí, tot és exigir: exigir la liquidació immediata dels imports no executats en infraestructures pel president Sánchez –*haz lo que bien digo, no lo que mal hago*–; exigir que l'Estat ens solucioni un salari mínim interprofessional català –*hala*–; exigir la famosa disposició addicional tercera de l'Estatut, aquesta que en realitat no l'ha vist ningú però diuen que *haberla, hayla*.

I ja no parlem de l'exquisit final de festa de proposar una campanya comunicativa per mirar de convèncer tots els catalans possibles que si paguen una morterada d'impostos i després tenen un servei i un retorn social ridículs no és perquè el Govern català s'ho poleixi tot a l'*indepeworld*, sinó perquè, és clar, Espanya ens fot els quartos. Miri, això no és una campanya comunicativa, senyor Canadell; això és una campanya d'intoxicació per enganyar la gent.

En fi, la moció, de la que no votarem cap punt, és un poema, una declaració d'intencions de tocar-li al Govern allò que no sona –que precisament és la bossa–, unes ganes de no posar-se d'acord en res..., *o sea que de aprobar presupuestos ya ni hablamos*. En fi, a veure si haurem d'estirar els actuals pressupostos de la Generalitat com aquells famosos pressupostos de Cristóbal Montoro per a l'any 2018, que es van prorrogar l'any 2019 i l'any 2020, quan els va aprofitar el mateix Pedro Sánchez, que tant els havia criticat però que, davant la terrible perspectiva d'haver-ne de presentar uns de propis amb el suport de les majories que tenia, pragmàtic com és ell, va pensar: «Menos da una piedra.»

I fins aquí.

La presidenta

Té la paraula ara el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Cataluña es la comunidad autónoma de España más dependiente del Estado en términos financieros. Después de pedirle al Estado más de 70.000 millones de euros vía FLA, ahora quieren que esos 70.000 millones de euros los paguen el resto de españoles. ¿Acaso creen que el resto de españoles son bobos? Porque todo eso al final lo van a tener que pagar el resto de españoles; es normal que haya reticencias, por tanto, en otras regiones.

Dos. Lo del principio de ordinalidad regional, ¿lo aplican ustedes en términos comarcales en Cataluña o no? ¿Solo se tiene que aplicar la ordinalidad en términos..., regional, pero no desde el punto de vista comarcal? ¿Por qué no lo aplican ustedes desde el punto de vista comarcal?

Tres. Lo del salario mínimo interprofesional catalán sin hablar de productividad y de fiscalidad es un despropósito. ¿Qué opinan las empresas catalanas y las patronales de esta propuesta? Pues ya se lo digo yo: están completamente en contra de esta propuesta, lo sabe la *consellera* de Economía. Entonces, ¿por qué lo siguen proponiendo, si saben que esto no va a buen puerto?

Gracias. Votaré en contra de todas estas cuestiones.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Primer de tot, consellera, disculpi, que no l'he saludat abans. Bé, escolti'm, senyor Riba, vostè ha estat tres minuts donant excuses per no reconèixer que l'únic que volen vostès és que els catalans seguim pagant i callant. I no ha posat cap solució, perquè, escolti, vostè ha fet totes les esmenes de supressió, però no ha fet cap esmena d'addició per fer propostes. No, ha fet un canvi que no té lloc.

Sobre la reforma del finançament, per vostè i el senyor Gallego. Escolti'm, facin la proposta que vulguin, però hem tingut tres sistemes de finançament i tots tres han coincidit en una cosa: que el dèficit fiscal és del vuit per cent; facin el que facin, tots tres. Per tant, escolti'm, ja estem farts d'aquests sistemes de finançament que ens porten al mateix lloc.

Després, vostès ens han de dir si realment volen o no volen millorar el benestar de la gent, i això vol dir millorar l'infrafinançament. I no ens ho ha dit amb re del que ha explicat.

Sobre la senyora Reguant... No, primer el senyor Garriga, de VOX, i el petit VOX, com es diu...?, el senyor Gallego. (*Rialles*.) Escoltin, si volen parlar del tema territorial, vagin a la Comissió sobre el Deute Històric, que els hi han explicat, però, com que no venen, no ho deuen saber.

I, ara sí, Esquerra Republicana. Gràcies, senyora Viña, per la voluntat de les esmenes, que han millorat..., segur. Gràcies per tornar a parlar de dèficit fiscal sense complexos. Això ens agrada. I, sobre el tema impositiu, jo lo que li dic és: què passarà el dia que siguem un estat independent? Tampoc voldran abaixar els impostos? Llavors, nosaltres això és de lo que creiem que hem de parlar, de com podríem viure sense el dèficit fiscal i quins impostos podríem abaixar.

I, ara sí, la senyora Reguant. Senyora Reguant, no es tracta de turisme o indústria. Sap de què es tracta? De llocs de treball qualificats o no qualificats. El seixanta-cinc per cent dels llocs de treball que s'han generat aquest any han sigut d'alta qualificació, i aquí pot haver-hi gent del turisme, gent de la indústria, gent de la tecnologia, de tot arreu. Sobre les caixes d'estalvi, totalment d'acord. Una de les coses que hi haurem de tornar és tornar a fer caixes d'estalvi el dia que siguem independents. I sobre confrontar l'oligarquia, miri, escolti'm, jo vaig plantar cara a la cambra de comerç i crec que ens va anar bé. I sobre el llibre del senyor Botran, jo li canvio pel meu; si li sembla bé aquest tracte, fem un canvi, i segur que també li agradarà, n'estic convençut.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa dels drets dels ciutadans i de la democràcia arreu dels Països Catalans

302-00320/13

I passem ara al trentè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa dels drets dels ciutadans i de la democràcia arreu dels Països Catalans, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. Durant els darrers anys hem vist com en l'àmbit internacional existeix una onada reaccionària que amenaça les nostres vides a països europeus com poden ser Itàlia, però també Hongria i Polònia; ja estan governats per l'extrema dreta, i en d'altres hi té una forta representació institucional, com, per exemple, França.

Aquest avenç de l'extrema dreta a escala mundial pot suposar un greu retrocés en tots aquells drets i llibertats que hem anat adquirint i que hem anat conquerint com a societat. Perquè l'extrema dreta només té en agenda el foment dels discursos d'odi, la mentida, el negacionisme, la negació dels drets de les persones migrants, del col·lectiu LGTBI i també de les dones, per posar-ne alguns exemples.

El feixisme és per naturalesa racista, és per naturalesa xenòfob, masclista, i és un atemptat també contra els drets més fonamentals que, com deia abans, hem anat conquerint. I segur que avui VOX –com que té capacitat per intervenir en aquesta cambra...– sortirà i dirà que els que fem discursos d'odi som nosaltres, els independentistes, els comunistes, les feministes. Típic de l'extrema dreta: acusar l'altre d'allò que és ell, tergiversar, manipular. Però els coneixem prou bé. Nosaltres som els que defensem drets; vostès, els que els volen eliminar.

I deia que els coneixem bé perquè, malauradament, després també de les eleccions municipals del 28 de maig, aquesta onada reaccionària ha impactat també amb contundència als Països Catalans, especialment al País Valencià, també a les Illes, on s'han confirmat i s'han conformat governs on l'extrema dreta ha assolit espais rellevants de governança.

És en aquest context que presentem aquesta moció sobre la defensa dels drets de la ciutadania i la defensa de la democràcia, en la qual –en aquesta moció– mostrem el rebuig del Parlament de Catalunya als discursos d'odi per qualsevol forma de discriminació: per raó de sexe, de gènere, de raça... Una moció que també serveix per mostrar, evidentment, la nostra solidaritat amb la ciutadania de les Illes, del País Valencià, també de la Catalunya Nord, per cert, davant l'auge de l'extrema dreta que han vist als seus territoris.

I condemnem aquesta censura que ja ha sigut una realitat, una censura que ha volgut eliminar les revistes infantils o les revistes especialitzades en català a Borriana i que, per cert, la pressió social ha aturat avui mateix, ha revertit aquesta censura, cosa que celebrem enormement. (*Aplaudiments.*) Així és com es para l'extrema dreta, des de la mobilització i des de la defensa també institucional.

Però hi ha hagut altres exemples d'aquest retrocés, d'aquesta censura, com, per exemple, canviar el nom de l'auditori municipal de Torrent perquè deixi de portar el nom del fundador i del cantant d'Al Tall, Vicent Torrent, que, per cert, és Creu de Sant Jordi. I altres exemples, com cancel·lacions de concerts programats per grups de música en català.

Malauradament, això pot ser que només sigui el preludi del que pot venir, i per això no en podem deixar passar ni una. A cada atac a la llengua, a cada mostra de la censura, ens hi trobaran de cara; evitant-la, contrarestant-la, des de la solidaritat però també des de la defensa de la llengua, la cultura, la llibertat i la democràcia. Com també la solidaritat que expressem, també en aquesta moció, cap als catorze activistes, joves antifeixistes de Pego, que estan encausats per defensar-se davant dels grupuscles de l'extrema dreta, grupuscles ultres que, malauradament, massa vegades han campat impunement pels carrers de València i que ara van també amb vestit i amb corbata a les institucions.

A Catalunya, però, a les urnes el 23 de juliol va haver-hi un clam antifeixista i es va poder parar els peus al PP i a VOX. Catalunya, també el País Basc, van votar un missatge de «No passaran» que ens obre una oportunitat alternativa en clau estatal que des de l'independentisme hem de saber aprofitar per defensar el nostre país, per defensar Catalunya.

Malauradament, però, també és cert que, a Catalunya, Aliança Catalana, el paradigma de l'extrema dreta populista en clau catalana, governa a la ciutat de Ripoll. I ho fa des de la criminalització dels ciutadans, des del foment del racisme institucional i també atemptant contra la cohesió social i la convivència en aquella ciutat. Per això ens hem d'interpellar tots plegats. Hem d'interpellar els partits democràtics que tenim representació al consistori per arribar a acords que facin fora l'extrema dreta de l'Ajuntament de Ripoll, i no podem deixar passar més temps perquè passi això. (*Aplaudiments.*)

I deixar clar un missatge rellevant: l'independentisme és antifeixista per naturalesa, perquè el que volem és construir un país de drets i llibertats, de defensa dels drets de tota la ciutadania i de democràcia com a pilar fonamental del nostre país, a Catalunya i arreu dels Països Catalans, per descomptat.

En aquesta mateixa moció, instem el Govern de la Generalitat a redoblar aquest compromís antifeixista per evitar el finançament públic a les organitzacions o empreses que fomentin els discursos d'odi; també a defensar la llengua catalana i a garantir el dret a l'empadronament, que és la porta de tots els drets. I per això (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i també ho fem en la moció –acabo, presidenta–, és imprescindible també acabar amb el racisme

institucional i poder desplegar la ILP «Regularització ja» perquè la ciutadania pugui viure plenament, tota la ciutadania, amb tots els drets més fonamentals garantits.

Gràcies a totes les persones que han contribuït a fer-ho possible. Nosaltres els donem suport en aquesta moció per defensar les institucions, els drets, les llibertats –tant individuals com collectives– i la cohesió social. Ni a Borriana, ni a Ripoll ni enlloc.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Aquesta moció ens dona avui l'oportunitat de fer un acte públic de normalitat democràtica, que no és altre que rebutjar de manera rotunda el discurs d'odi de l'extrema dreta dins de la societat i de les institucions. També permetin-me que denunciï l'anormalitat –amb «a»–, l'anormalitat democràtica que suposa que en ple segle XXI hi hagi formacions polítiques que cada setmana ofereixin discursos homòfobs, racistes i antifeministes; en definitiva, arengues feixistes basades purament en l'odi i en la discriminació.

Com saben, si bé compartim el text inicial de la moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, des de Junts per Catalunya hem volgut introduir un parell d'esmenes en pro de millorar-lo. Creiem que han millorat el text i, en aquest sentit, vull agrair la disponibilitat i les facilitats en la transacció que hi ha posat la diputada Marta Vilalta, a la qual l'hi vull agrair. I ja els hi avancem que, com no pot ser d'una altra manera, votarem a favor de tota la moció.

La defensa dels drets individuals i collectius de les persones és la defensa mateixa de la democràcia. I aquesta és, o hauria de ser, la raó de fer política. No es pot fer política anant en contra d'aquests drets individuals i collectius. I a Catalunya ens interpella especialment la necessitat de defensar la democràcia i els drets de la nostra nació i no normalitzar l'acció política i el discurs de l'odi, també de l'extrema dreta.

Avui permetin-me que centri la meua intervenció també en la nostra cultura i la nostra llengua. Deia Ovidi Montllor que hi ha gent a qui no li agrada que es parli, s'escrigui o es pensi en català. I hi afegia que és la mateixa gent a qui no li agrada que es parli, s'escrigui o es pensi. La cultura catalana i la llengua catalana són un dret de tots els catalans, i només ens tenim a nosaltres per a defensar-los.

En la sessió plenària d'ahir, la diputada Mònica Sales va interpellar la consellera Garriga sobre la defensa de la cultura en català. La consellera afirmava, encertadament, que ens cal ser refugi de la llengua, i Sales va replicar-li, també encertadament, dient que més enllà de refugi també ens cal ser tractors. Que serveixi precisament aquesta moció per a això: hem de ser tractors en la defensa del català i de la nostra cultura, no val quedar-se de braços creuats i només protegir la llengua i la cultura fent denúncia i oferint refugi. Perquè l'única i millor manera de protegir la llengua, de protegir la cultura, de protegir els drets i d'anar contra l'extrema dreta, és precisament promocionant i convertint-nos en tractors, en els principals impulsors.

Aprofito aquest faristol per traslladar també, un cop més, el nostre suport als veïns dels ajuntaments de la Catalunya del Nord –hi ha fet referència també la diputada Vilalta–, que han vist els seus drets atacats per l'avenç de l'extrema dreta i les polítiques recentralitzadores.

També per felicitar-nos davant les notícies que hem tingut avui, i hi vull fer referència. Una felicitació als veïns de Borriana, que s'hi ha aixecat el veto per a les revistes en català gràcies, efectivament, a la pressió i a la mobilització ciutadanes, a la mobilització social que s'ha fet aquestes darreres setmanes. És exactament això, el que necessitem: la força de la gent i l'impuls de les institucions per defensar els nostres drets, també els nostres drets nacionals.

És una realitat que el català té un nombre de parlants comparable a altres llengües europees, però, en canvi, des d'un punt de vista de drets civils, és pertorbador el menysteniment polític, jurídic i legal, i també simbòlic, a que l'Estat espanyol sotmet el català. Precisament per això ens cal ser tractors, també. I també, per descomptat, ens cal ser tractors contra la discriminació i l'odi que intenta fer prevaldre l'extrema dreta a diferents llocs dels Països Catalans.

Celebrem també la crida que fa a les forces polítiques aquesta moció de la ciutat de Ripoll a no normalitzar l'acció política de l'extrema dreta a la ciutat i a fomentar el diàleg per minimitzar la seva presència a les institucions. Hi érem, hi som i hi serem sempre, en això.

I, com no pot ser d'una altra manera, al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya també ens trobaran sempre al costat de la defensa dels drets dels ciutadans, de la democràcia arreu dels Països Catalans, i fent front al feixisme, com sempre hem fet majoritàriament des de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda. En primer lloc, volia agrair a Esquerra Republicana aquesta moció que presenta, amb un contingut majoritàriament compartit pel nostre grup parlamentari, que és pertinent, no?, degut a aquesta onada reaccionària que estem vivint en alguns territoris, doncs, d'Espanya.

Les eleccions del 23 de juliol sí que és veritat que han deixat algunes coses clares, i una és que Catalunya ha parat la dreta i l'extrema dreta. Crec que a Catalunya hem fet una aportació importantíssima perquè avui la dreta i l'extrema dreta no sumin, no puguin entrar al Govern d'Espanya i, per tant, continuar aquestes polítiques reaccionàries que han fet al País Valencià, a les Illes Balears, també a l'Aragó. I, per tant, crec que això és una bona notícia, i crec que ens hem de felicitar tots de que hagi estat així.

Vull recordar que, dels quaranta-vuit diputats que triem a Catalunya que van a les Corts Generals, només vuit són de VOX o el Partit Popular –de quaranta-vuit, vuit. Per tant, quaranta diputats que representaran forces democràtiques, que respecten la nostra cultura, la nostra llengua, que respecten els nostres drets com a país. I penso que això ho hem de dir clar i fort, i penso que és patrimoni de tots, i que crec que és una de les conclusions que traiem d'aquest dia.

Hem vist com..., no només VOX, perquè jo crec que aquí s'ha de dir una cosa clara: no només és l'extrema dreta que està eliminant de les biblioteques revistes com *Enderrock*, com *Cavall Fort* o que està posant o eliminant el català com a llengua vehicular al País Valencià; és el Partit Popular també, que ha assumit les seves polítiques sense despendinar-se. I això és una cosa que crec que hem de dir clar: el Partit Popular ha assumit les polítiques de VOX sense despendinar-se. I això sí que em sembla que realment és un element a afegir en tota aquesta realitat que estem vivint, no?

I estem veient com a les Illes Balears, doncs, el president de les Corts és una persona xenòfoba, negacionista del canvi climàtic. A les Illes Balears han eliminat el Ministeri d'Igualtat i també el de Canvi Climàtic –a les Illes Balears. En fi. I ho hem vist a les Corts d'Aragó, amb una dona que presideix les Corts, masclista, també negacionista de les vacunes. En fi, estem veient coses realment increïbles.

Però no és només l'extrema dreta, és aquell que li compra el discurs, és aquell que assumeix les seves polítiques i, per tant, també el Partit Popular. I ho dic perquè ara fa uns dies també sortia que a Navalagamella, un poble on governa el Partit Popular sense l'extrema dreta, han decidit eliminar el nom de Marcelino Camacho a

una plaça. I aquí no hi havia VOX per enlloc. És a dir que d'alguna manera crec que aquesta onada reaccionària també arriba al Partit Popular, que en algun moment semblava que havia estat un partit més moderat, però que és, òbviament, avui molt lluny d'aquesta realitat de potser fa ja moltes dècades. En aquest municipi, el PP, governant sol, vol eliminar el nom de Marcelino Camacho d'una plaça d'aquest municipi, no?

I hi estic d'acord, no podem permetre normalitzar o no hauríem de normalitzar l'entrada a les institucions de l'extrema dreta, i no ho hauria de fer el Partit Popular. Però també vull recordar –i ho dic perquè també hauríem de fer una mica d'autocrítica– que hem normalitzat l'entrada de l'extrema dreta catalana a Ripoll. I crec que hem de fer autocrítica també, perquè a Ripoll avui tenim l'Aliança Catalana governant perquè hem sigut incapaços de posar-nos d'acord. I crec que això també ens ho hem de dir. I crec que aquí tenim una feina per fer important.

I una cosa que li volia dir a la senyora Vilalta –que potser ho ha dit, i ho entenc, eh?, en aquest fragor de la batalla en el que vivim, no?, en el que sempre separem els catalans entre independentistes i no–: crec que no val aquesta divisió en el debat que tenim avui. Els catalans; som els catalans de veritat, els catalans demòcrates, d'esquerres i progressistes hem parat l'extrema dreta. Som els catalans. Els independentistes, dins dels catalans, també. Però vull dir: dinou, set, set i set, quaranta diputats. I crec que això ho hem de dir: els catalans hem parat l'extrema dreta, no només l'independentisme. Perquè, en tot cas, potser amb l'independentisme sol no n'hi hauria hagut prou.

Per tant, evidentment estem d'acord amb aquesta moció. Creiem que hem de seguir insistint que no podem normalitzar discursos, no podem normalitzar-los a les institucions, malgrat que quan depèn de nosaltres no hem sigut capaços de posar-nos d'acord.

I també diria una cosa: al final, aquests diputats representen els ciutadans que els voten. I també hauríem de fer una reflexió de per què està passant això i fer una certa autocrítica: per què tenim ciutadans que accepten i compren aquests discursos racistes, xenòfobs, feixistes, que crec, doncs, que evidentment no caben en una societat com la nostra, democràtica, oberta i que, evidentment, vol avançar i no retrocedir.

Per tant, doncs, gràcies a Esquerra Republicana per la moció, i majoritàriament hi donarem suport.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Bueno, en el primer punto quieren manifestar su rechazo a los partidos que hacen del odio su eje central y que verbalizan discriminaciones por razón de raza o género. Señora Vilalta, lo ha adivinado, votaremos a favor.

Y no sé si se han dado cuenta –la señora Marta sí que se ha dado cuenta–, pero creo que se refieren a los partidos separatistas (*alguns aplaudiments*), porque tienen como eje central el odio a España, a nuestra historia común, al ordenamiento jurídico y a nuestra convivencia. Pero dirán: «Bueno, ¿esto porque lo dices tú?» No. En posaré ejemplos.

Jordi Pujol, president de la Generalitat: «El hombre andaluz no es un hombre coherente; es un hombre poco hecho, que vive en un estado de ignorancia y de miseria cultural, mental y espiritual. Es un hombre desarraigado, incapaz de tener un sentido amplio de comunidad.»

President de la Generalitat Quim Torra –crec que era de Junts per Catalunya. Definí a los que hablan español como «carroñeros, víboras, hienas, bestias con forma

humana que tienen un pequeño bache en su cadena de ADN». ¿Esto no es odio? Esto no es amor..., a la lengua comuna, que és l'espanyol.

També n'hi han d'Esquerra Republicana. Vicepresident Oriol Junqueras. Firmó un artículo diciendo: «Los catalanes tienen más proximidad genética con los franceses que los españoles.» Tema de gènere, de sexe, també d'Esquerra Republicana, Lluís Salvadó: «Per a consellera, la que tingui les mamelles més grans», eh? També era de vostès. O Heribert Barrera, un clàssic d'Esquerra Republicana. Escuchen: «Los negros de América tienen un coeficiente inferior a los blancos. Se debería esterilizar a los débiles mentales de origen genético.» Heribert Barrera, Esquerra Republicana.

Sí a favor de condemnar aquestes actituds xenòfobes i racistes com les d'Esquerra Republicana. (*Alguns aplaudiments.*)

En el segon punt parlen dels Països Catalans, continuen amb el seu deliri colonialista vers un país veí com França o altres regions espanyoles com Balears o València. Siguin sincers, els hi dona molta ràbia que a Balears i a València mani VOX, però aviat també ho farem a Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*)

En el tercer punto quieren condenar a la Guardia Civil por encausar a unos delinquentes que atacaron a unos manifestantes, porque ustedes no respetan a los demás. Vostès no toleren la pluralitat, i per això volen rebentar els actes dels altres. I nosaltres sí que condemnem les actuacions del conseller Elena, que és incapaç d'actuar i dissoldre manifestacions ilegals com les que promouen vostès contra VOX a Badalona i arreu de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*)

Luego, en los siguientes puntos intentan criminalizar posiciones sensatas y que cada vez tienen más apoyo social. Primero..., la llibertat lingüística a Espanya. Respectar que tenim dues llengües: la pròpia, que és la meva, el català, i la comuna, que és més nacional i més internacional, i és molt pràctica. Segur que vostè fins i tot la parlava a casa seva. Que dentro de España no podemos tener fronteras lingüísticas, porque es limitarnos. I tenim una riquesa –senyor Rius, no rigui– brutal, que és l'espanyol. No ens hem de tancar: tenim el català i l'espanyol. Y sobran multas. Y lo diremos en Baleares, en Valencia, en todas partes y, por supuesto, cuando gobernemos España: que no se puede sancionar por rotular en español.

Segundo, control de la inmigración. Pretenden llamar «racismo» a querer controlar nuestras fronteras. Eso cada vez tiene más apoyo. Cuando España ha sido grande es cuando ha tenido españoles de todos los orígenes, de todos los continentes y de todas las razas. Por eso, totalmente rechazo al racismo. (*Alguns aplaudiments.*) Pero en nuestra casa, en España, en sus casas, cuando se vayan de veraneo cinco semanitas –sí, senti vostè–, ¿se entra llamando a la puerta, no saltando las vallas! Por eso cada vez tenemos más apoyo, porque solo lo decimos nosotros: en nuestra casa se entra llamando a la puerta, no saltando las vallas.

Y, por último..., a Ripoll. A Ripoll, com arreu de Catalunya i arreu d'Espanya, hi caben totes les religions. Però ho sento..., no cabe el islamismo. Ni a Ripoll ni enlloc. Caben todas las religiones, todas se respetan, pero no el islamismo, que consiste en imponer en la vida pública las leyes religiosas del islam. Y por eso nuestra fuerza política crece tanto..., arreu de Catalunya, a Espanya i al conjunt d'Europa, perquè som els únics que diem que es respecten totes les religions, però que l'islamisme no hi cap a Europa.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Mirin, jo, senyora Romero, no ho puc evitar, però cada cop que parlem de fer acords per frenar l'ascens de l'extrema dreta em ve aquella fotografia al cap en la que el senyor Illa, que ara no és aquí, i el

senyor Iceta estan manifestant-se amb els líders del Partit Popular, de Ciutadans i de VOX, i es manifestaven alegrement contra el dret d'autodeterminació del poble català. I també em venen al cap aquelles fotografies del judici als polítics catalans, instigat i liderat per VOX, amb tota la complaença i col·laboració de vostès. Perquè contra l'independentisme tot s'hi val, oi? Llavors...

La veritat és que, quan venen les eleccions, després tots a córrer perquè ve el llop. I està bé fer declaracions i aprovar mocions, però el que compten són les accions, i aquí al Parlament en tenim algunes de pendants. Tenim en marxa la reforma del Reglament, la Comissió d'Estudi sobre el Racisme Institucional. Tenim molta feina a fer. Aquesta moció toca molts punts; nosaltres votarem a favor de tots, i comentaré tres aspectes perquè el temps no dona per a més.

Primer, Pego. És un escàndol de tergiversació en què es protegeix els qui fan enaltiment del nazisme i els crims del franquisme, i es reprimeix brutalment els qui protesten per aquesta impunitat. De fet, els fets de Pego tornen a posar en evidència que la fiscalia de l'Estat està fent un ús pervers del delictes d'odi, aplicant-lo a l'inrevés. Senzillament, no es fa servir per protegir les minories vulnerabilitzades i amenaçades, sinó per protegir els seus agressors. I això ja va començar a passar i es va alertar el 2018; després del 2017 això amb la repressió va ser un no parar. O es va alertar, ho va alertar a *La Directa*..., ho corroborava i documentava l'advocada penalista i especialista en delictes d'odi Laia Serra; ho fa Alerta Solidària i tot el moviment antifeixista. Però el Govern més progressista de la història no ha fet res al respecte.

Segon, Ripoll. Miri, nosaltres, a Ripoll –ja ho hem dit fa mesos–, estem disposats a fer tot el possible perquè l'extrema dreta no segueixi ni un minut més a l'alcaldia de Ripoll. I per això la gent de Ripoll ha demanat una moció de censura, i cal que –i ara em dirigeixo a Junts– facin un pas endavant, es deixin de tàctiques i mirin per la gent d'allà, pels seus drets. Cal promoure aquesta moció de censura, perquè és molt trist veure com el propi Ajuntament de Ripoll truca als cossos de seguretat, a la Policia Nacional, perquè expulsi una persona sense sostre sota el pretext que era immigrant. Això només és el començament d'una campanya d'odi contra totes.

A l'extrema dreta ni un bri d'aire, ni a les institucions ni al carrer, enlloc. Per tant, votarem a favor del punt, evidentment, oh i tant! Però també a Esquerra, que sou els promotors d'aquesta moció, dir-vos que teniu una responsabilitat també allà al territori, conjuntament amb socialistes i totes les forces que es consideren democràtiques, perquè realment aquesta moció de censura tiri endavant.

I el tercer punt, els punts sobre la repressió de la llengua i la cultura als Països Catalans, que, per cert –ja s'ha dit aquí–, ens hi sumem: les felicitacions a Borriana per haver guanyat amb la força popular aquest pols amb l'extrema dreta.

Però cal parlar clar. No és gratuït que això passi, especialment, als Països Catalans, i especialment contra la llengua catalana, contra la llengua i la cultura. Això és un exercici d'odi contra tot el que tingui a veure amb la catalanitat. I aquest odi que promouen la dreta i l'extrema dreta té unes arrels dictatorials del que alguns partits en són hereus directes i d'altres han contribuït a que el règim del 78 no fes net i continuen jugant a no fer-ho. Allò de l'«antes roja que rota», que és perfectament canviable per l'«antes azul que rota», i això és molt vigent.

Per això insistim que l'independentisme és antifeixisme i és autèntica eina d'impugnació del règim on perviuen els tentacles del franquisme i l'odi als Països Catalans, que és un odi també a la diversitat lingüística i a la llengua catalana, és imposició de l'imperialisme lingüístic, però, sobretot, és odi a la resistència d'una identitat territorial que qüestiona aquesta imposició estatal.

Volia parlar de com de lluny ve aquesta repressió, també contra els noms de les persones. Ve també de la dictadura de Primo de Rivera. No és una cosa nova, és una cosa estructural. I, per tant, aquest «no passaran» va molt relacionat amb aquesta reivindicació dels Països Catalans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la senyora Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Comencem avançant el nostre sentit favorable a tota la moició que presenta Esquerra Republicana i que crec que ens interpel·la a tots i a totes les forces progressistes.

Un parell de matisos abans d'entrar en qüestions. Celebrem respecte a l'esmena que ha entrat Junts per Catalunya del punt número 5... Entenem que, doncs, votaran a favor no només d'aquest punt aquí al Parlament de Catalunya, sinó que esperem també que al Congrés dels Diputats sobre la iniciativa legislativa popular Regularización Ya, que, impulsada per moviments antiracistes arreu de l'Estat, va recollir més de 700.000 signatures.

Així, com ho hem comentat aquesta tarda amb la diputada Vilalta, hagués estat ideal parlar també amb representants del moviment per tal de que fossin avui a l'hemicycle. Hem esperat el posicionament respecte a aquest punt del Partit Socialista. No ha arribat, però ja, en tot cas, ens emplacem a després de la tardor a que el Parlament de Catalunya pugui posicionar-se respecte a aquesta qüestió.

En aquest mateix punt, en aquesta mateixa esmena de Junts per Catalunya, es va canviar l'expressió del «racisme institucional present a totes les institucions europees» per aquest matís de que aquest racisme només es troba a alguns extractes de la societat. Em sembla desafortunat quan en aquest mateix Parlament s'ha parlat del caràcter estructural, no només, sinó també institucional, que ens ha d'interpel·lar a tots i a totes i que estudiem en una comissió.

Tercer –i en contraposició, de fet, amb aquesta qüestió anterior, no?, on d'alguna manera es vol desmarcar la institucionalitat del racisme–, considerem també de summa importància que aquesta moició assenyali l'extrema dreta catalana, quan, a més, en un article de fa pocs dies de Joan Burdeus es parlava..., en aquest article, titulat «La doble cara d'Aliança Catalana», es parlava de com un dels ideòlegs del partit reconeix que darrere del partit hi ha empresaris i expolítics, fins i tot, de l'òrbita de Convergència i Unió, i on la Sílvia Orriols parlava de que català no és qui viu i treballa a Catalunya, sinó qui dona per fet que Catalunya és una nació amb una única llengua que porta tres-cents anys ocupada i que cal lluitar per alliberar-la, com qui dona per fet que el cel és blau.

En tot cas, precisament aquest és el moment... Quan ella diu aquest tipus de qüestions, el que vol fer és una batalla cultural, no?, aquesta guerra cultural de la qual tant es parla els últims dies. I, precisament, al que ens hem d'emplaçar, i que entenc que aquesta moició convida a fer, és a pensar quina és la batalla cultural que volem donar des de les esquerres.

En una intervenció de fa setmanes, deia que ens equivoquem molt i constantment quan fem aquesta cosa superoccidental i moderna de pensar que la política és només una qüestió de raons, de lògiques, de pensaments, de qüestions mentals, deixant de banda tot el component emocional.

I hi afegim també que a l'extrema dreta no només se la combatrà des de les urnes o des dels parlaments, que també, i és molt important, especialment, també per a les cites electorals dels últims dies. Però, en aquesta mateixa línia, el Sergi Picazo, en un article al *Crític* ahir, parlava del fet que, per molts vots, no?, que puguem arribar a tenir, cal guanyar la batalla de les emocions. Per molt bons programes i fins i tot polítiques socials específiques, cal vèncer aquestes guerres culturals. I això serveix per a tots els partits d'esquerra, des dels més moderats fins als més radicals, i també, evidentment, per al moviment independentista.

En una crisi social, política i nacional com la que viu Catalunya, el que mena la pràctica política de la majoria de la gent de peu de carrer sovint és aquesta resposta

emocional, personal, i no un càlcul superraonat sobre com respondre millor a les seves necessitats. Hauríem de dotar-nos, doncs, d'artefactes culturals i mediàtics més potents, populars i massius per contrarestar el bombardeig diari que reben les classes treballadores per part de Hollywood, TikTok, Netflix i Ana Rosa Quintana.

Acabo agafant el guant d'aquesta invitació que ens fa Esquerra Republicana en el punt 4, que fa una crida als partits polítics, actors socials i mitjans de comunicació a no normalitzar l'acció política ni el discurs d'odi de l'extrema dreta. En aquest Parlament crec que no ho hem normalitzat, però aprofito per ampliar també aquesta invitació a trobar-nos a la tardor en un espai concret de reflexió on construir col·lectivament un horitzó on no només pensem en el combat de l'extrema dreta des de les institucions, sinó també des dels carrers, des dels mitjans de comunicació i arreu; sinó sobretot també per ser militants de l'optimisme. Esperem poder tenir aquesta capacitat d'escolta per part dels partits que aquest moment ens emplaça i on puguem condemnar igual la islamofòbia que el racisme, que l'atac que es fa sobre la llengua catalana i sobre el dret a decidir.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Anna Grau i Arias.

Anna Grau Arias

Esquerra Republicana de Catalunya nos trae hoy una moción que pone los pelos de punta. Es una moción sobre el odio. El problema es cuando uno ve la paja en el ojo ajeno, pero no la viga en el suyo; cuando en la denuncia del odio al adversario –aunque supongo que a ustedes les gustará más la palabra «enemigo»– se te escapa un espejo de tus propios odios.

Miren, yo llegué a este Parlament en esta legislatura, la primera en la que entraron en la cámara diputados de VOX, el partido que los autores de esta moción y unos cuantos más califican de extrema derecha o ultraderecha. Es una opinión que yo misma, que represento a un partido progresista y liberal, puedo compartir cuando veo a diputados de VOX cuestionar derechos como el aborto o la eutanasia o hacer un discurso sobre la inmigración que a mí me parece sumamente inquietante y peligroso.

A mí me parece sumamente inquietante y peligroso pedir expulsar sin más del territorio nacional incluso a inmigrantes legales, con papeles, si cometen delitos perfectamente definidos en el Código penal y tasados. Desde mi punto de vista, es defendible la expulsión de delincuentes ilegales –y aquí podríamos hablar seriamente de qué hacemos con la multirreincidencia–, pero desde el momento en que alguien reside legalmente en España tiene que tener los mismos derechos y deberes que uno de aquí. Y si delinque, pues a la cárcel, como cualquiera de aquí. No le vamos a tirar al mar.

Recuerdo haber debatido este asunto con una diputada de VOX en una comisión de este Parlament y haberme encontrado con que la diputada de Junts per Catalunya se alineaba con mis tesis, lo cual agradezco, y acusaba a la de VOX de defender ideas fascistas. Me veo en la obligación de recordarle, a la compañera de Junts, que CiU en 2001 defendía exactamente lo mismo que ahora pedían los de VOX. En fin, que los extremos se tocan, las extremas derechas se tocan.

Yo hace tiempo que digo que la extrema derecha, por desgracia, no es una novedad en este Parlament. Hace tiempo que la conocemos bajo siglas como las que acabo de mencionar, las de Junts per Catalunya, que si por momentos parece añorar la moderación –real o aparente– de marcas y posiciones previas, a la que se despista ya les vuelve a despertar la bestia extremista y «puigdemóniaca», que, por desgracia, vuelve a estar muy de moda estos días.

Estos días, una de las frases más escuchadas es «no pasarán». Y yo me pregunto: ¿cómo se puede decir «no pasarán» y a la vez abonar tesis supremacistas, identidades buenas y malas, lenguas buenas y malas? La moción alude a la ideología extre-

mista de la alcaldesa de Ripoll, cuyo programa es «todo en catalán y moros fuera», como si fuera una especie de seta venenosa que ha brotado ni se sabe dónde. Pues ha brotado de ustedes. Es la lógica evolución de *su* pensamiento.

Miren, ayer les recordaba yo aquí la tremenda irresponsabilidad de hacer de la lengua un campo de batalla, un videojuego político. Sin duda, el próximo campo de batalla, el próximo videojuego político es el debate sobre la inmigración, que mucho hay que hablar y trabajar para resolver los retos de la inmigración ilegal en España; muchos mitos buenistas de la falsa progresía cobarde y clasista hay que dinamitar. Pero el tema que verdaderamente subyace aquí es cómo gestionar la alteridad, cómo aprendemos a ser nosotros, pronombre compuesto por «nos» y «otro», porque todos somos el otro para alguien. Ya es bien triste haber desperdiciado cuarenta años de democracia en España total para concluir que, si no eres «indep», eres colono o «ñordo». Era cuestión de tiempo que después de normalizar esto se normalizara una nueva y mezquina versión de los «moros y cristianos».

Por cierto, en la Junta de Portavoces de esta cámara se están mascando borradores de una pretendida declaración institucional de este Parlament contra el auge de la extrema derecha. Los partidos independentistas nos han traído un texto que suelta perlas tales como que el Estado español nunca ha roto institucionalmente con el franquismo, y así nos va. Ya me perdonarán, pero yo creo que los que no han roto ni quieren romper con el franquismo son ustedes.

No hay peligro de que esta declaración se convierta en institucional de este Parlament porque existen partidos, como Ciudadanos, que no le vamos a dar apoyo en ningún caso. Pero también existen partidos como el Socialista, que supongo que, pensando en la investidura de Pedro Sánchez, dicen que se lo están mirando. Y su manera de mirárselo es eliminar las frases más bestias, como esta de que España sigue siendo un vergel franquista, pero proponer a cambio que solo gracias a los resultados del 23-J se ha podido cerrar el paso al fascismo en las instituciones. Vamos, que el antifascismo de algunos consiste en frenar a VOX, pero darle, en cambio, la llave del bloqueo institucional a un supremacista antiespañol fugado de la justicia. Si esa es su idea del «no pasarán», señores, me temo que ya han pasado, que ya nos están pasando por encima a todos y que, una vez más, tendremos que ser los de siempre los únicos que demos la cara por la verdadera libertad.

La presidenta

Té la paraula el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.
(Pausa.)

Antonio Gallego Burgos

Ahora. Sí; gracias, presidenta. Aquí todo aquel que no les da la razón es tildado de «fascista». Si no eres separatista, eres fascista; si no te comes mis políticas migratorias, eres fascista; si no te comes mi política económica, eres fascista. Esto es un poco tramposo, ¿no? A lo mejor el fascista es el que acusa a los demás de fascista «si no te comes con patatas todo mi discurso», ¿no? A lo mejor los que tienen que hacer una reflexión profunda...

Es eso: es decir, hay cada vez más catalanes que con razón piensan que la inmigración masiva ilegal y sin control..., no todo son aspectos positivos en ella. Claro que hay aspectos negativos, y los señalan. Dicen: «Ah, ¿y si los señalas?» No, también fascista. Porque aquí no se puede hablar; aquí solo se tiene que hablar de lo que dice la izquierda separatista que hay que hablar: «Si te sales del marco mental nuestro, eres fascista.» Y de esto va esta moción, ¿no?, una moción contra VOX, contra la chica alcaldesa de Ripoll, etcétera. Es decir, yo creo que al final..., sinceramente, pues, oye, yo creo que no es...

La presidenta

Gràcies, diputat.

Antonio Gallego Burgos

...ser fascista ser ordenado y reflexionar sobre la idea de que aquí no cabe toda África.

La presidenta

Gràcies, diputat. Se li ha acabat el temps. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Sí; moltes gràcies. En primer lloc, voldria agrair les esmenes de Junts per Catalunya i el diputat Rius. Hem pogut transaccionar; certament, han millorat el text inicial –ampliar la solidaritat–, i, per tant, benvingudes han estat.

En segon lloc, responc a una pregunta de la diputada Alícia Romero, que em deia, no?, que què hem de fer, també, per parar els peus a l'extrema dreta o als partits d'extrema dreta. La principal manera de parar els peus a l'extrema dreta és fer polítiques progressistes, valentes, ambicioses i útils des dels partits d'esquerres. I, per tant, els emplaço, al PSC, a comuns també, i a les seves matrius, a PSOE i a Sumar, que facin aquestes polítiques progressistes, valentes, ambicioses des de tot arreu, perquè és la millor de les maneres.

I al senyor Joan, de VOX –perquè si jo soc la senyora Marta, vostè és el senyor Joan, de VOX–: la prova del cotó no és votar a favor d'un punt d'una moció per fer veure que els que fomenten l'odi són els altres, i no vostès, sinó que la prova del cotó és treballar cada dia, és votar cada dia a favor de l'ampliació de drets per a les persones, dels drets més fonamentals; és treballar per desplegar els drets de les dones, cada dia i a tot arreu; és treballar per garantir l'empadronament de les persones novvingudes, cada dia i a tot arreu; és treballar per garantir l'ús del català i no la seva persecució, com fan vostès. Vostès el que fan és voler expulsar gent pel seu origen, negar-nos els drets a les dones i negar i justificar la violència masclista, entre moltes altres coses. Per tant, els que fomenten l'odi són vostès, perquè, si vostès neguen els nostres drets, són vostès els que fomenten l'odi, i no nosaltres, que el que fem és treballar perquè tothom pugui tenir drets; fins i tot –fins i tot– vostès.

Acabo, per tant, emplaçant al major dels suports en aquesta moció. Creiem que és rellevant justament per no normalitzar el retrocés en drets ni l'acció política ni el discurs d'odi de l'extrema dreta. Agraeixo també les paraules de la diputada Dolors Sabater, també de la Jess González, i emplaçant-nos, a les forces polítiques que ho tenim a les nostres mans, a fer la moció de censura ben aviat a Ripoll.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Corredor Mediterrani

302-00319/13

I passem ara al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Corredor Mediterrani, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I per exposar-la té la paraula el senyor Ramon Tremosa i Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta Erra. Diputades, diputats, bona tarda. Avui presentem una moció sobre allò que interessa a la gent: el Corredor Mediterrani.

En les últimes setmanes hem anat constatant una preocupació creixent en la societat al voltant de possibles futures mancances d'aquesta infraestructura cabdal per a l'economia catalana. Primer, va ser un economista, que es diu Eduard Gracia, que va fer un llibre: *Bastons a les rodes: el Corredor Mediterrani i la lògica del poder a Espanya*. Llibre que li regalaré, senyor Terrades, perquè segurament li interessarà i hi trobarà coses interessants. Després, l'enginyer Joan Amorós, reconegut des de fa més de vint anys per la Comissió Europea, per les grans companyies ferroviàries –SNCF, a França; Deutsche Bahn, a Alemanya–, que li han encarregat i li han finançat conferències al Parlament Europeu. Per tant, ell va manifestar que, amb el disseny actual, aquesta infraestructura que està construint el Govern espanyol aviat se saturaria –aquesta infraestructura–, al cap de poc de ser inaugurada.

La cambra de comerç, fa escassament sis setmanes, va advertir que el Corredor Mediterrani, encara pendent d'inaugurar-se, se saturaria en pocs anys. De fet, el diari *Ara* es va fer ressò en portada d'aquest informe de la cambra de comerç, que va ser l'origen de la nostra interpellació i que avui portem aquí a moció. Aquesta portada és interessant perquè la cambra de comerç xifra en 51.000 milions d'euros el dèficit d'infraestructures de Catalunya, i Foment del Treball, que és la patronal, diguem-ne, de les grans empreses regulades espanyoles a Catalunya, el xifra en 40.000 milions d'euros. Per tant, aquest Parlament ha de debatre d'aquestes qüestions. I en aquest sentit, doncs, això és el que volem constatar, volem debatre amb aquesta moció.

Vull agrair al diputat Engelbert Montalà el treball que hem fet per pactar tots i cadascun dels punts d'aquesta moció, que hem presentat conjuntament. I, en la mesura en què no he rebut cap esmena de cap altre grup de la cambra, suposo que l'aprovaré per unanimitat, perquè això vol dir que estan d'acord amb el que hi constatem, o potser ara veurem que no és així.

Però, en tot cas, nosaltres recordem en aquesta moció, doncs, que el Corredor Mediterrani és una infraestructura ferroviària essencial, declarada prioritària per la Unió Europea l'any 2013, i que els governs espanyols han anat tard i malament, i tenim, diguem-ne, moltes dades en aquest sentit, no?

Curiosament, a Catalunya, el Govern socialista ha fet una cosa que no es fa enlloc més, que és, en una mateixa via, fer-hi passar el trànsit de passatgers de rodalies i el trànsit de mercaderies. I això que les vies a Catalunya, diguem-ne, les catenàries no són les més modernes ni el seu manteniment és el més modern. A Madrid sí que hi ha una molt bona i eficaç inversió a rodalies i funcionen molt bé, i els tràmits d'obres i execució són molt ràpids. A Catalunya és tot al contrari.

I ara resulta que al Baix Llobregat, on a la rodalia hi passen de cent vint a cent cinquanta trens al dia de passatgers, ara hi farem passar també, amb un tercer fil, la mercaderia. Un tren carregat de cotxes de la Ford de València pesa molt, però un tren carregat de ceràmica de Castelló amb destí als mercats europeus encara pesa més i desgasta més les vies.

I per això nosaltres volem que aquesta cambra es posicioni, constati que les obres que està fent el Govern espanyol a Catalunya són insuficients, que caldrà ampliar-les; que potser –molt possiblement a parer dels experts que he esmentat abans–, quan s'inauguri, al cap de poc quedi col·lapsat, que hi hagin desgasts, que hi hagin retards, que hi hagin supressions.

I també, doncs, moltes altres qüestions. Per exemple, el disseny actual del Corredor Mediterrani que fa el Govern espanyol a Catalunya manté l'ample ibèric per a tota la xarxa ferroviària catalana, amb l'excepció del tram Barcelona-Tarragona-Figueroles-França. Això vol dir, per exemple, que els polígons de Manresa i de Lleida no es podran connectar directament amb la xarxa europea de mercaderies.

I així moltes altres coses. El tercer fil, entre Tarragona, Vila-seca i Castellbisbal, que s'havia d'inaugurar el 2019, després va passar al 2021; ara ni tan sols no tenim data. Les connexions dels ports de Tarragona i Barcelona no sabem quan es podran connectar amb ample europeu. El Govern espanyol no construeix aparta-

dors. A Alemanya, per exemple, on la via..., en una mateixa via ferroviària que comparteix passatgers i mercaderies, hi han apartadors. Per tant, el tren de mercaderies s'aparta, passa el tren de passatgers, el tren de mercaderies torna a la via. Això fa possible que en una mateixa via puguin funcionar, puguin passar-hi trens de mercaderies i de passatgers. Però això no passa a Catalunya, perquè el Govern espanyol no ho preveu. I, per tant, els experts ens diuen: «Això va cap al col·lapse.»

És en aquest sentit, doncs, que proposem aquesta moció perquè aquest Parlament debati aquestes qüestions quan encara falten uns anys, abans no sigui massa tard.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Engelbert Montalà i Pla.

Engelbert Montalà i Pla

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... El senyor Terrades ens ha posat aquest matí una data sobre la taula quan parlava i defensava una de les seves mocions; era el 2013. Jo n'hi posaré una altra, senyor Terrades: l'any 1992. L'any 1992 el meu pare em va portar a veure dos grans esdeveniments que es feien a la península Ibèrica: un eren les Olimpíades de Barcelona, i l'altre era l'Exposició Universal que es feia a Sevilla.

El Govern socialista d'aleshores –el Govern socialista d'aleshores– va prioritzar i va posar sobre la taula la construcció d'una infraestructura d'alta velocitat que enllaçava Sevilla i Madrid i que obviava la connexió entre Barcelona i Europa, prioritzant primer la de Sevilla i Madrid –l'any 1992.

De veritat es pensen que avui, el 2023, ens hem de posar aquí, en aquest faristol, per reivindicar la necessitat d'execució d'una de les infraestructures més vitals i més consensuades, no només aquí, sinó a la Unió Europea, que és el Corredor Mediterrani? L'any 2023 encara estem aquí, en aquest faristol, intentant reclamar als governs de torn, eh?, de l'Estat espanyol, que són vostès i el Partit Popular –que veig que ja ha començat les vacances abans d'hora–, i que han governat aquest país i que no han sabut defensar la importància d'aquesta infraestructura per al nostre partit.

En aquest Parlament hi ha grups parlamentaris, ni que siguin de caràcter estratègic per a Catalunya, que els provoca certa angúnia desenvolupar aquesta via estratègica per al nostre país. I vostès, tots i cadascun de vostès, són representants del poble de Catalunya aquí, i també són representants, quan van a les institucions espanyoles, al Congrés dels Diputats, de les necessitats estratègiques del nostre país. Jo no he sentit ningú, diputat del PSC, al Congrés espanyol cridar amb consistència la flagrant falta d'inversió per al Corredor Mediterrani encara el 2023 –encara, eh?

Han de saber que el Corredor Mediterrani constitueix, juntament amb altres vuit corredors, prioritat a la xarxa transeuropea bàsica de transports. La Unió Europea ho posa sobre la taula, i ho posa sobre la taula des de fa molt de temps –des de fa molt de temps. I el que ens trobem és que avui vostès prioritzen un altre eix: el Corredor Central, la xarxa radial, aquella xarxa que sembla que estigui preparada per posar-se a competir amb nosaltres directament, eh? I veiem sobre el mapa que el Corredor Central es desenvolupa molt més ràpidament encara que el Corredor Mediterrani, que encara s'està desenvolupant i que encara no ha finalitzat.

Quina ha estat l'evolució de l'execució de la infraestructura del Corredor Mediterrani? Endarreriments persistents, un darrere l'altre: 2023, eh?, 1992 –li posava la data al començament. Incompliments reiterats de l'Estat espanyol. El greuge que pateix el Corredor Mediterrani i aquesta manca d'inversió constaten una realitat que es pot veure cada dia, i amb aquesta voluntat centralitzadora s'està hipotecant el desenvolupament econòmic del Mediterrani. Vostès ens estan intentant colar un delfí i el volen posar dintre d'un got d'aigua i esperar que visqui; és impossible, no pot ser.

Jo em pregunto: quan van a visitar les empreses del nostre país i els hi expliquen que porten tot aquest temps intentant desenvolupar una xarxa viària del Corredor Mediterrani i que encara no ho han pogut dur a terme, què se'ls hi explica? Què és el que els hi expliquen i com els hi expliquen?

Nosaltres intentarem posar-nos d'acord –i així ho hem fet amb el senyor Ramon Tremosa– en una moció que votarem a favor, perquè és una estructura d'estat. És clau per al nostre país i per al desenvolupament del nostre poder econòmic i per a les nostres empreses. És difícil, a vegades, que ens puguem posar d'acord amb el Grup de Junts per Catalunya en certes coses, però en estructures d'estat com aquesta no hi ha fissures –no hi ha fissures–, ens hi posem d'acord, i anirem a defensar-ho aquí, a Madrid i on faci falta. Continua sent flagrant que no s'hagi acabat una infraestructura vital per al nostre país; continua sent flagrant que el Corredor Mediterrani encara estigui sobre la taula d'aquest faristol intentant-los convèncer a vostès que intentin acabar-lo d'una vegada per totes.

Per tant, el Grup d'Esquerra Republicana donarà suport a tota aquesta moció, i han acceptat les esmenes que hem presentat. En aquest sentit, volem agrair la bona predisposició del senyor Ramon Tremosa a l'hora de negociar. I hi votarem a favor per sentit comú, per responsabilitat política, per compromís amb les persones i el teixit productiu del nostre país.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, el senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Tots podríem parlar d'experts. Miri si el Govern d'Espanya s'ho creu tant que va posar al capdavant com a comissionat del Corredor Mediterrani el professor Josep Vicent Boira, que, quan aquí encara no parlàvem del Corredor Mediterrani, ell ja en parlava. Qui ho va portar a Europa perquè la Comissió Europea decidís com a eix estratègic i, per tant, amb finançament el Corredor Mediterrani? Un ministre socialista, el ministre Blanco. Després, és cert, hi ha hagut una aturada, perquè va haver-hi un altre govern a Espanya, el govern del Partit Popular.

Senyor Tremosa, vostè ho sap perfectament: tots els trams del Corredor Mediterrani estan activats amb obres executant-se o licitades. Des del juny del 2018 s'ha augmentat la longitud del Corredor Mediterrani a 254 quilòmetres. Durant el primer semestre del 2023, el corredor haurà duplicat els quilòmetres respecte als que estaven acabats al juny del 2018. Des del juny del 2018 i fins al desembre del 2022, la inversió executada en el corredor puja quasi a 2.000 milions d'euros, dels que 676 milions s'han executat a Catalunya, el 34,4 per cent, és a dir, una tercera part de l'execució pressupostària de totes les obres del corredor, que comença a Algesires i acabarà a Portbou en l'Estat espanyol, està en execució.

Ara mateix s'està avançant en el nus de Castellbisbal-Martorell i en la implantació del tercer fil entre Castellbisbal i Vila-seca, i en el canvi d'ample estàndard entre Vandellòs i Castelló. Fa cinc dies –cinc–, s'ha adjudicat per 16 milions d'euros l'adaptació del túnel de Roda de Berà. Suposo que ho sap; vostè està perfectament informat d'això. Els estudis informatius del transport de mercaderies per l'interior a Tarragona estan en marxa. De fet, hi havia partida pressupostària en el pressupost del 2023 per tirar endavant aquests estudis.

I, respecte a la crítica del tercer fil, en el que el diputat Tremosa hi està bastant abonat. I sobretot, sobre la segregació, no?, o el fet de tenir xarxes segregades per a mercaderies i passatgers. Jo ja sé que el paper ho aguanta tot, però vostè sap que a Catalunya i la majoria del territori on hi ha l'àrea econòmica productiva, on hi ha les

zones residencials, on hi han també algunes de les zones agràries d'alta productivitat estan on estan. I, a més a més, en unes franges territorials que en alguns casos també hi tenen..., hi han espais de protecció especial en aquestes franges.

Vostè és coneixedor –jo crec que la majoria o gairebé tots els diputats i diputades d'aquesta cambra– de les dificultats intrínseques que hi ha a Catalunya per ubicar determinades infraestructures, també les ferroviàries. M'explica vostè allò, on posarem xarxes segregades, sobretot en aquest eix, a pocs quilòmetres de la zona costanera de Catalunya. La dificultat i la complexitat d'implantar xarxes segregades, estic segur que a vostè i al seu grup no se li escapen, i al grup parlamentari que li dona suport al Govern suposo que tampoc, perquè hi estan bastant abonats a vegades, a estar darrere de les pancartes en contra de la implantació d'infraestructures en aquest país.

I, finalment, per refrescar algunes dades. Inversió del Mitma, del Ministeri de Transports, a Catalunya: any 2018, 922 milions d'euros; any 2022, 2.264 milions d'euros; licitació entre el juny del 2018 i 2022, acumulat 4.451 milions d'euros; pla de rodalies des del 2020, executats més de 1.000 milions d'euros. La realitat, diputades i diputats, és que el Govern de coalició del president Pedro Sánchez inverteix a Catalunya perquè per nosaltres és una prioritat indiscutible. I estic convençut, a més a més, diputades i diputats, que aquesta serà la realitat dels propers anys del president Pedro Sánchez.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, señora presidenta, señores diputados. Como ya se ha comentado en diversas ocasiones en este Parlamento, el Corredor Mediterráneo es un gran proyecto nacional que prevé conectar Algeciras con la frontera francesa mediante una línea ferroviaria de gran capacidad y ancho europeo. Y conviene recordar el recorrido del proyecto, pues tras la lectura de su moción pudiera parecer que su recorrido se limitaría exclusivamente al interior de Cataluña. Y no es así. Recorre toda España y la conecta con Francia y desde allí con Europa. De ahí que su construcción y explotación correspondan al Estado.

Como gran proyecto nacional –y conviene insistir en ello–, desde VOX apostamos firmemente por su construcción. Y en esta misma línea, pues, nuestros compañeros en el Congreso de los Diputados han venido haciendo un seguimiento exhaustivo del proyecto e instando al ministerio a que priorice la construcción de esta infraestructura. Bien, su construcción y puesta en funcionamiento, como es sabido, supondrán una mejora importante en el transporte de mercancías de las empresas españolas situadas en el arco mediterráneo desde Algeciras hasta la frontera francesa, como he dicho. Y, paralelamente, también supondrá un ahorro en los costes de transporte y una descongestión en el tráfico de camiones que en este momento circulan por las carreteras españolas.

Dejado claro el apoyo de VOX a la construcción del Corredor Mediterráneo, pues no podemos apoyar su moción, porque, la verdad, no está destinada a apoyar la construcción de esta infraestructura, sino a criticar la acción del Estado, a hacer política separatista. Solo hemos tenido que escuchar las dos primeras intervenciones para tenerlo claro, cada uno con su tono. Pero hemos tenido claro que de lo que se trata es de hacer política separatista, utilizando como excusa esta obra que está en construcción.

Bien, pretenden con esta moción que los políticos de este Parlamento regional critiquemos los criterios de construcción de los técnicos del Estado, ¿no? Parece absurdo. Los políticos catalanes, todos los que estamos aquí..., no sé cuántos de ustedes son ingenieros de caminos o industriales. Yo no lo soy, ¿eh? Pero los políticos

catalanes criticando el trabajo de los ingenieros ferroviarios. Hay que ser osados, ¿eh? Y, efectivamente, aquí hay mucha gente que es muy osada. Tanta prepotencia solo puede entenderse como una acción más del separatismo para denigrar y atacar todo lo que realiza el Estado.

También en su delirio separatista piden a la Generalitat –recordemos que es una obra que está haciendo el Estado, pero ustedes se lo piden a la Generalitat– estudios para evaluar las soluciones técnicas que están aplicando los técnicos del Estado. Pero si lo hace el Estado, ¿por qué se lo piden a la Generalitat? Bueno, pues, otra ocurrencia más, ¿no? O también piden que la Generalitat informe periódicamente sobre el desarrollo y evolución del proyecto. Pero si lo hace el Estado, ¿por qué no se lo preguntan al Estado? Además, tienen diputados en Madrid, lamentablemente, ¿no?

De lo que en realidad trata esta moción, pues, es de criticar la construcción del Corredor Mediterráneo que está realizando el Estado. Pero lo critican porque es del Estado, porque, cuando finalice el corredor y funcione, ya no podrán seguir usándolo como excusa para su victimismo y tendrán que inventarse otros agravios. Lo harán seguro, porque tienen mucha imaginación para inventarse agravios.

Bueno, dado que el Gobierno de la Generalitat de Catalunya no tiene ni debe tener ningún papel en este proyecto, si quieren aportar ideas o información sobre el Corredor Mediterráneo, aunque creo que en realidad esto no les importa nada o muy poco, pues pregunten directamente al Gobierno de España.

Para acabar, desde el Grupo Parlamentario de VOX apoyamos, sin duda, la construcción del Corredor Mediterráneo en su integridad, desde Algeciras hasta la frontera francesa. E instaremos al Gobierno de España, desde todas las instancias, a su desarrollo y a su finalización lo antes posible.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda, diputats, diputades. La CUP, ja en més d'una ocasió, hem mostrat la nostra conformitat, senyor Tremosa, amb el Corredor Mediterrani, perquè redueix accidents, perquè redueix embussos, perquè acaba amb emissions contaminants.

Nosaltres citarem Vicent Boira, al que feia referència el diputat Terrades. Ens agrada força el que explica Vicent Boira, que en sap un tou del Corredor Mediterrani, que diu que és un instrument d'emancipació econòmica i política respecte a un determinat sistema de transport, comunicacions i relacions de poder que ha dominat tot un període de la història d'Espanya, que transcorre, tot i el pas del temps, per la mateixa Via Augusta per la que passaven els nostres avantpassats romans i que neix del sud de la península, de la A d'Algesires, i que arriba fins a la ciutat de Záhony, a Hongria.

La moció diu que va ser aprovat, el Corredor Mediterrani, al Parlament Europeu el 2013, i al Consell d'Europa. I hi afegim que el 2011 ja va ser considerat per Brussel·les com un projecte estratègic, tot i, com també s'ha dit, els constants impediments del Govern espanyol, en aquell cas el 2011, de la mà de la ministra Ana Pastor. I és un projecte que ve a ser reivindicat, amb més o menys consciència de projecte com a tal de Corredor Mediterrani, inclús des del 1845.

Per la CUP, Corredor Mediterrani és, en definitiva, construcció de Països Catalans. Uns Països Catalans que, avui més que mai, volen ser esborrats del mapa. I per això des de Madrid, precisament, aquest és el motiu pel qual sempre s'ha boicotejat aquest projecte, fins que el sentit comú..., era tan de sentit comú que s'ha acabat imposant i que ha acabat passant per sobre les maniobres de comissàries de transport com la senyora Loyola de Palacio, entre d'altres.

El Corredor Mediterrani, què suposa? Doncs deixar l'ample ibèric per anar a l'ample internacional. Suposa una bona gestió del trànsit, de la seguretat ferroviària, i unes locomotores que puguin circular amb energies de diferents voltatges per tot aquest trajecte al que feia referència. I això, què suposarà? Un increment de la capacitat de les vies i també, per tant, més horaris de trens que hi puguin passar.

Corredor Mediterrani, per tant, per la CUP, sí, però sempre amb absolut respecte al territori. I en aquest sentit volem enviar una forta abraçada a totes les companyes que, des de l'Horta de València, estan lluitant perquè no es perdi ni un pam de terra més.

Nosaltres votarem sí als punts de l'1 al 4 i, en canvi, ens abstindrem en el punt cinquè que correspon a la seva moció, perquè discrepem de coses que contempla l'agenda catalana al Corredor Mediterrani, on hem vist que, en el marc d'aquesta agenda, es posa sobre la taula la B-40 o Quart Cinturó o ronda nord, i ja saben de forma clara i diàfana quina és la nostra posició al respecte.

En qualsevol cas, sí que volem dir que amb relació a que passin els passatgers, ja van pensar vostès... Va haver-hi unes males maniobres amb relació al trànsit de passatgers, i ara estem esperant el Tramcamp, del que, per cert, avui s'ha conegut que ha quedat desert el concurs per comprar-ne els trens. No sé si en tenen coneixements, els diputats que estan en aquesta cambra.

I també volíem posar sobre la taula que hi ha també decisions que són estranyes. Una és, per exemple, amb relació a l'estació de Figueres, on tots els partits polítics, excepte la CUP, volen gastar milions en treure el tren de dins de la ciutat i comprometre d'aquesta manera lo bo que té la línia de Portbou, que també recordem que és útil per al trànsit de mercaderies.

Nosaltres volem aprofitar ara per fer un prec dient que no tenim pla de transport de viatgers vigent, que en tenim un que des del 2020 està caducat, i exigim i seria bo, en el marc d'aquesta moció –ho tornem a dir–, que s'aprové aquest pla de transport de viatgers, i que tampoc no tenim un pla d'infraestructures del transport de Catalunya. I entenem imprescindible que en aquesta planificació, doncs, hi hagi instruments de planejaments propis del país. Per tant, imprescindible, tot el que diu la moció, però acompanyat de tot aquest planejament que hem de fer des de casa nostra.

I res, desitjar bones vacances a tots els diputats i diputades.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Bé, avui ha fet, per exemple..., també hem conegut que aquest mes de juliol ha estat el mes de juliol més càlid de la història des de que hi han registres coneguts a Catalunya i a Europa.

Jo crec que també aquesta moció, la qual agraeixo al senyor Tremosa que hagi presentat, també té a veure amb això. És a dir, segurament un dels reptes que tenim com a país és desenvolupar aquesta Catalunya del tren i, evidentment, les infraestructures ferroviàries per fer front al que representa l'emergència climàtica. I, evidentment, necessitem electrificar la mobilitat, la mobilitat de les persones, però també específicament la mobilitat de les mercaderies.

I crec que, sens dubte... Algú parlava ara –el diputat d'Esquerra Republicana– d'una estructura d'estat. Crec que el Corredor Mediterrani és, segurament, la infraestructura clau per a això, però també per al desenvolupament econòmic del país. I jo també he de dir que –ho deia també la senyora Vinyets– a vegades ens despisten. Perquè, clar, tenen molta pressa a vegades per signar acords amb l'Estat, tot i que no es posen d'acord en segons quines coses. Però, o sigui, no sé quines són les prio-

ritats, perquè, no ho sé, potser és la B-40, la prioritat que tenen, o el Quart Cinturó. O, per exemple, la prioritat és l'ampliació de l'aeroport o fins i tot el Hard Rock. O potser fins i tot són... Vostè parlava no fa gaire de –com ho feia anar?– telecabines sostenibles per a les pistes d'esquí, no?

Per tant, jo crec que cal jerarquitzar i, per tant, també cal prioritzar. I jo, sens dubte, en això li dono la raó: la principal infraestructura de país, la principal infraestructura que necessita Catalunya és la Catalunya del tren. I, evidentment, segurament, des d'un punt de vista econòmic, és el Corredor Mediterrani.

Celebro també el to de la moció; l'hi dic de veritat. És a dir, fins ara tot era un desastre i el Govern de l'Estat era un desastre perquè el Corredor Mediterrani no es feia. I ara, bé, com a mínim només el fem malament; és com..., anem avançant. Ens costa. Com deia el senyor Canadell, els catalans viuen enganyats, perquè voten malament, que és el que ens ha explicat aquesta tarda el senyor Canadell, que els catalans, els ciutadans de Catalunya no s'assabenten del que fa el Govern de l'Estat i voten malament. Potser és que sí que se n'assabenten, se n'assabenten més del que es creuen. I al final no s'equivoquen els ciutadans; s'equivoquen els partits polítics. Això també l'hi dic. Però, en tot cas, crec que ara només ho fem malament, però ho fem, no? I, per tant, jo crec que aquest també és un element important.

I també dir-li que m'ha sorprès o m'ha sorprès com a mínim el debat, perquè no hem parlat d'una cosa que per nosaltres crec que és fonamental per al desenvolupament del Corredor Mediterrani, que és França. El principal problema que té avui el Corredor Mediterrani és França i és Macron. Aquest és el principal problema. I és el coll d'ampolla que tenim al sud de França, perquè el Corredor Mediterrani segurament no estarà enllestit fins al 2040 a l'altre costat, o més enllà de la Catalunya Nord.

I jo crec que així... I també cal reconèixer-ho: jo, per exemple, crec que es va desapropiar una oportunitat a la cimera francofrancesa. Jo crec que alguns partits, i fins i tot el seu, celebraven amb entusiasme l'acord sobre el gasoducte del Barmar. Doncs, miri, jo també l'hi dic: nosaltres..., abans que el Barmar, doncs, potser que l'acord prioritari entre França i Espanya o, en tot cas, entre Catalunya i França, si ho volen dir també així, hauria de ser el Corredor Mediterrani, que França es posés d'una vegada les piles perquè realment tinguéssim el Corredor Mediterrani operatiu no el 2040, sinó molt abans. I, sobretot, si volem que les nostres indústries, i especialment també el port de Barcelona, tinguin capacitat competitiva respecte, per exemple, a altres infraestructures que estan al sud de França.

I jo també en això... Ja sé que moltes vegades hi ha com una competició –no se m'ho prengui malament– per veure qui en sap més, del Corredor Mediterrani. Però, bé, també li han citat..., i jo amb això també respecte absolut pel senyor Vicent Boira, que crec que és un dels màxims experts en aquest cas i és qui lidera el desplegament del Corredor Mediterrani. Crec que ha estat un encert per part de..., que jo, que he criticat moltes coses al Ministeri de Foment, crec que ha estat un encert. Però, en tot cas, si no volen creure Vicent Boira, potser al senyor Pere Macias sí que el volen creure. O el senyor Pere Macias tampoc s'assabenta de com va la infraestructura ferroviària a Catalunya? Per tant, bé, crec que també cal posar en valor les coses ben fetes.

Mirin, els hi faig una proposta. Deia la senyora Romero, amb qui saben que tinc bastanta bona relació, que hi han quaranta diputats catalans i catalanes que representen segurament les forces democràtiques i catalanistes d'aquest país. Jo els hi faig una proposta: que els quaranta diputats i diputades diguin que no hi ha inversió a Espanya si no es desenvolupa el Corredor Mediterrani i es corregeixen coses com el tercer fil. I, per tant, bé, fem servir aquesta força per negociar. Jo ja els hi dic que tenen el nostre compromís per incloure-ho en qualsevol acord d'inversió que vostès creguin.

En tot cas, bones vacances, i espero que siguin reflexives vacances per a tots i totes, que ens convé després del que ha passat aquestes eleccions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas... Los *consellers* están ya de vacaciones, parece. Bien, el grupo –que es un grupo variopinto– de los de «no he ido a la cárcel para conseguir el traspaso de *rodalies*» nos trae al hemiciclo hoy una moción sobre el Corredor Mediterráneo. Y a veces parece que no son conscientes de la incoherencia y del absurdo que supone con una mano pedir recursos, pedir inversiones, pedir competencias, mientras con la otra lo que se hace es afirmar que todos esos recursos, esas inversiones, esas competencias a lo que se van a dedicar es a romper con el resto de España.

Pero, por suerte, somos más los catalanes que no tenemos ese objetivo ni esos planes de ruptura. Y, por suerte, Cataluña, todos los catalanes, el conjunto de los catalanes, independentistas y no independentistas, son y merecen mucho más que sus gobernantes, que sus gobernantes de ahora y que los que han tenido últimamente. Y sí, por supuesto que los catalanes merecemos el Corredor Mediterráneo. Un corredor mediterráneo –y nos referimos al Corredor Mediterráneo ferroviario en ancho europeo– que permita y facilite el transporte de mercancías, que conecte nuestros puertos con el resto de Europa, sin necesidad de tener que cambiar de ancho en la frontera y que consiga hacer despegar la irrisoria cuota de transporte de mercancías por ferrocarril que tenemos ahora, no solo en Cataluña, no solo en el Corredor Mediterráneo, sino en toda España.

Por supuesto que lo merecemos. Y desde nuestro grupo no necesitamos que nadie nos lo diga ni se nos caen los anillos por apoyar iniciativas y peticiones como esta. Lo hemos tenido siempre muy claro y lo hemos puesto sobre la mesa siempre que hemos sido decisivos. Otros grupos, cuando pueden ser decisivos, ponen sobre la mesa otras fantasías, y luego vienen aquí a protestar y a hacerse las víctimas, que es prácticamente lo único que saben hacer y que tiene muy poco provecho para todos los catalanes.

Bien, vamos a hablar del contenido propiamente dicho de la moción. La moción habla, como hemos dicho, del Corredor Mediterráneo. Tiene cinco puntos, y su hilo conductor, con un literal lastimero y victimista –más lastimero y más victimista de lo que ha sido la propia intervención, he de reconocer–, es algo así, viene a decir algo así como que el tercer carril que se está instalando es una ocurrencia y que lo que tenemos que hacer es reprobar al malvado Estado español por hacer algo con tan mala fe en Cataluña como es instalar dos anchos de vía en la vía que ya existía, en lugar de haber dejado esa para viajeros y construir otra en paralelo para las mercancías.

Pues, miren, no seré yo quien defienda esa solución de tercer carril que se adoptó, pero permítanme, por honor a la verdad, recordar un poquito qué decían los partidos que gobernaban Cataluña durante los años en los que se estaban tomando aquellas decisiones que nos han traído a la situación actual, qué decían los partidos sobre aquella ocurrencia del tercer hilo. El *conseller* Recoder instaba a ponerse manos a la obra para sacar adelante el tercer hilo en Tarragona. Y, por hablar de alguien que tenemos aquí más cercano, el señor Tremosa, el *diputat* Tremosa, de Convergència i Unió, apostaba por el tercer hilo para no perder diez o veinte años en la conexión del puerto con ancho europeo. Por esa ocurrencia apostaban muchos de quienes gobernaban Cataluña.

No seré yo, como digo, quien defienda que aquella ocurrencia o que aquella solución era una buena solución. No lo hice como técnico cuando aún ni imaginaba que entraría en política, y no lo he hecho tampoco después en este Parlamento. De hecho, cuando entré en política, aún estábamos a tiempo de cambiar algunas cosas y trajimos iniciativas aquí, a este Parlamento y también al Congreso, para intentar que el tercer hilo entre Reus y Roda no se instalara y, a cambio, se recuperara el antiguo trazado. Incluso recuerdo que conseguimos meter en los presupuestos generales del Estado presupuesto suficiente para hacer esos estudios que ahora piden en esta moción.

En resumen, desde nuestro grupo pensamos que el tercer carril, el ancho mixto –que sí puede ser útil puntual o temporalmente, o para salvar determinados cuellos de botella–, no es una buena solución para generalizar ni debe ser definitiva en el Corredor Mediterráneo. Y todo eso lo apoyaremos, pero no creemos que lo que necesitamos sea reprobar a nadie y, en caso de que hubiera que reprobar, en la lista habría que incluir a más de un gobierno de la Generalitat y a más de un político que ahora reniega de ello. Eso lo tenemos también muy claro.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el senyor Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies. Senyora Marina Bravo, jo era diputat al Parlament Europeu l'any 2009 a 2019. Vaig entrar una esmena a la Comissió de Transports el 2011 dient: «En previsió de que la xarxa ferroviària prioritària pot trigar molts anys a fer-se en alguns països, tirem endavant el tercer fil.» Sap què van votar PP i PSOE? En contra. És una dada. Després... (*Aplaudiments.*) No, no m'aplaudiu, que no tinc temps. No m'aplaudiu, que...

Senyor Cid, França ha fet els deures –ha fet els deures. Si vostè visités el Saló de la Logística, que es fa el mes de juny a Fira de Barcelona, veuria com la principal estació logística intermodal de la península Ibèrica és al Voló –Le Boulou en francès. Els hi he enviat una notícia, al senyor Terrades i a vostè, que ara penjaré a Twitter, sobre una visita que vam fer l'any 2011 a la SEAT de Martorell quinze eurodiputats. Ja saben que m'agrada organitzar visites al territori. Doncs bé, França va dir: «Aquí farem una estació ferroviària per passar dels camions als trens tots els contenidors que vindran d'Espanya.» Avui cada dia tota la camionada que passa pel Corredor Mediterrani s'atura al Voló; cinquanta-dos trens carreguen 200.000 contenidors. Cinquanta-dos trens al dia carreguen 200.000 contenidors a l'any. Allà no contaminen? Ho han fet. Ho ha fet França, i Espanya no ho ha fet.

I una altra dada. El senyor Josep Vicent Boira és amic personal meu. Jo he estat vint anys professor de la universitat, he escrit llibres sobre logística, fèiem conferències junts fa vint anys sobre el Corredor Mediterrani. I parlem sovint. I jo, en l'últim llibre que vaig fer sobre temes de transport l'any 2020, el vaig trucar i li vaig dir: «Quin dia s'inaugura, quin dia arriba el tercer fil a l'empresa SEAT?» I em va dir: «Arribarà l'1 de novembre del 2021, perquè així m'ho han dit al ministeri.» Som al 2023 i encara no en sabem res. I quan el truco dient: «Com ho tenim?», em diu: «No sabe, no contesta.»

Per això aquesta moció preventiva. Tant de bo me l'hagi de menjar amb patates d'aquí a cinc anys i em digueu: «No tenies raó; vas patir molt.» Tant de bo m'equivocui; me la menjaré amb patates. Però, si no m'equivoco, si més no que en aquest Parlament n'haguem parlat i ho haguem censurat, si és el que pertoca.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem, tot seguit, a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda en el mateix ordre en què han estat substanciades, és a dir, els punts 26 a 30 i el punt 25 de l'ordre del dia.

(Pausa.)

Diputada, per què em demana la paraula? *(Remor de veus.)* Si us plau, diputats, un moment.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Era només per demanar la lectura del punt 7 de la moció de turisme, presentada pel nostre grup.

Gràcies.

La presidenta

D'acord, moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

Doncs iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda en el mateix ordre en què han estat substanciades. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el lloguer d'habitatges (continuació)

302-00322/13

Comencem per la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el lloguer d'habitatges.

Votem els punts 1, 5 i 6.

Comença la votació.

Els punts no han quedat aprovats per 9 vots a favor, 112 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

El punt no ha quedat aprovat per 9 vots a favor, 79 en contra i 41 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

El resultat són 19 vots a favor i 110 en contra.

Votem ara els punts 8 i 9.

Comença la votació.

El resultat són 51 vots a favor i 78 en contra.

I votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat són 42 vots a favor, 78 en contra i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el turisme com a font de riquesa (continuació)

302-00316/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el turisme com a font de riquesa.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 111 vots a favor, 9 en contra i 9 abstencions.

Votem ara... *(Remor de veus.)* Diputats... Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 87 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 50 vots a favor, 10 en contra i 69 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 74 vots a favor, cap en contra i 55 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 103 vots a favor, 9 en contra i 17 abstencions.

I ara passem a la lectura del punt 7. Secretari primer, quan vulgui.

El secretari primer

«Donar suport al desenvolupament del complex turístic Hard Rock, recolzant la tramitació del pla urbanístic del Camp de Tarragona, assegurant la disponibilitat dels terrenys necessaris, i agilitzar els tràmits administratius perquè el projecte pugui avançar sense obstacles, generant llocs de treball i atraient inversions al sector turístic a la Costa Daurada, afavorint la desestacionalització.»

La presidenta

Doncs votem ara el punt 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 78 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 9 i 10.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 103 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Votem ara els punts 11 i 12.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 91 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Votem ara el punt 13.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 99 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Votem ara els punts 14 i 15.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 74 vots a favor, 9 en contra i 46 abstencions.

Votem ara els punts 16 i 17.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 111 vots a favor, 9 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 18.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 120 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 19 i 22.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 91 vots a favor, 9 en contra i 29 abstencions.

Votem ara el punt 20.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 83 vots a favor, 9 en contra i 36 abstencions.

I votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 112 vots a favor, 9 en contra i 8 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets de les persones LGBTI (continuació)

302-00317/13

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets de les persones LGBTI.

Votem, primer, els punts 1 i 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 117 vots a favor, 10 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

El resultat són 17 vots a favor, 43 en contra i 69 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 86 vots a favor, 10 en contra i 33 abstencions.

Passem ara als punts 10 i 12.

Comença la votació.

El resultat són 111 vots a favor, 16 en contra i 2 abstencions.

Votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat són 119 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els greuges econòmics i fiscals de l'Estat espanyol envers Catalunya (continuació)

302-00318/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els greuges econòmics i fiscals de l'Estat espanyol envers Catalunya.

I votem l'encapçalament de la moció.

Comença la votació.

El resultat són 71 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 62 vots a favor, 50 en contra i 17 abstencions.

Votem ara els punts 2 i 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 70 vots a favor, 50 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 72 vots a favor, 48 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 72 vots a favor, 49 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 71 vots a favor i 58 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa dels drets dels ciutadans i de la democràcia arreu dels Països Catalans (continuació)

302-00320/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa dels drets dels ciutadans i de la democràcia arreu dels Països Catalans.

Votem, primer, el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 120 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Votem els punts 3 i 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 79 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

I votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 111 vots a favor, 17 en contra, cap abstenció i una persona que no ha votat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Corredor Mediterrani (continuació)

302-00319/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Corredor Mediterrani.

Votem, primer, el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 88 vots a favor, 32 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 72 vots a favor, 43 en contra i 14 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 88 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

I votem ara el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 73 vots a favor, 9 en contra i 46 abstencions.

I, acabades les votacions, s'aixeca la sessió. Tinguin un bon estiu i ens veiem l'1 de setembre.

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i cinc minuts.